

P. MARIN DE BOYLESVE S. J.

MYŠLENKA NA DEN

L. P. 1948

Povolení k tisku.
Z arcibiskupské konsistoře v Praze č. 15707,
ze dne 14. prosince 1935.

Nihil obstat.
P. Antonius Stříž,
Censor.

Imprimatur.
Prael. Theophilus Opatrný,
theologiae doctor,
vicarius generalis.

Předmluva.

Vezměte tuto malou knížku a čtěte. Nabízí Vám pouze jedinou myšlenku na den; avšak tato myšlenka jest paprskem: je to slovo vzaté z nedělního evangelia.

Na toto slovo se navazuje krátké, jasné a praktické rozjímání, potom modlitba a nakonec předsevzetí jako duchovní kytička.

Je známo, s jakou péčí Církev vybrala výňatky z evangelia, které předkládá každou neděli pozornosti věřících. Souhrn tohoto dílka představuje tedy malý kurs praktického poučení, čerpaného z nauky a života Učitele a Vzoru nejvznešenějšího.

Každé evangelium je zde rozděleno tak, že připadá jeden verš na každý den týdne, t.j. myšlenka na den.

Osoby, které nemají zvyku anebo času, aby konaly pravidelné rozjímání, mohou se omeziti na tuto myšlenku; bude to první způsob modlitby rozjímavé.

Ti, kteří chtějí rozjímati v neděli o evangeliu toho dne, naleznou zde rozjímání v sedmi bodech.

Obrací se pak tato malá knížka ke všem věřícím. Měla by býti dána do rukou všech žáků vychovávacích ústavů a mladých lidí: stala by se jim průvodkyní pro celý život (*vade mecum*). Duchovní osoby v ní najdou praktický výklad nedělního evangelia, který jim dá základ k nedělní homilii.

Abychom usnadnili rozjímavou modlitbu, přidáváme úvodem krátké poučení o způsobu rozjímání podle ducha sv. Ignáce z Loyoly.

Rozjímání.

Nebojte se toho slova, věc je lehčí než si myslíte; rozjímáte často a lépe než předpokládáte. Rozjímati, to znamená uvažovati o nějaké myšlence, slovu neb události, která nás zaujímá a užívati prostředků, aby se nám to podařilo. Je přílišné požadovati na konci ranní modlitby krátkou úvahu o velké a jediné události, která má býti stálým a hlavním předmětem našich myšlenek?

Způsob rozjímání a zpytování svědomí.

I. Večer si přečtete rozjímání zítřejšího dne.

II. Potom se postavte do přítomnosti Boží, pomodlete se večerní modlitby, načež zpytujte své svědomí následovně:

1. Poděkujte Bohu za přijaté milosti toho dne.

2. Proste o světlo, abyste si připomenuli své hříchy a denní poklesky proti rannímu předsevzetí a o sílu, abyste se jich vystříhali v budoucnosti.

3. Zpytujte nyní své svědomí od hodiny probuzení až k přítomnému okamžiku. Projděte si za tím účelem své myšlenky, slova a skutky. Všimněte si zvláště, kolikrát jste upadli do chyby, která je předmětem vašeho zvláštního zpytování svědomí.

4. Žádejte od Boha odpuštění svých hříchů a vzbudte lítost úvahou o dobrodiních Božích, o utrpení Ježíše Krista a o následcích hříchu pro čas i věčnost.

5. Učiňte pevné předsevzetí s pomocí milosti Boží se polepšiti, příležitostí ke hříchu se vystříhati a používati prostředků k nápravě.

Před usnutím myslete na hodinu vstávání a předmět zítřejšího rozjímání.

III. Ráno si připomeňte předmět rozjímání a toto vykonejte klidně následovně:

1. Postavte se do přítomnosti Boží.

2. Pomodlete se přípravnou modlitbu.

3. Bližší průpravy k rozjímání:

a) Uved'te si krátce na mysl předmět svého rozjímání.

b) Představte si místo děje, o němž chcete uvažovati.

c) Poproste o světlo pro rozum, abyste dobře porozuměli pravdě, o které budete uvažovati a o sílu pro vůli, abyste dospěli k pevnému a praktickému předsevzetí.

4. Rozjímání vlastní spočívá v tom, že cvičíme tři hlavní mohutnosti své duše: paměť, rozum a vůli.

a) Paměť. Připomínáme si, co víme o pravdě, o které rozjímáme. Jedná-li se o nějakou událost, představme si osoby, slova a jejich činy.

b) Rozum. Připomínáme si pravdy, které jsou obsaženy v předmětu našeho rozjímání nebo uvažujeme o osobách, slovech a jejich činech, přemítajíce o nich a vyvozující z nich nějaký praktický důsledek.

c) Vůle. Vzbuzujeme ve svém srdci pocity shodné s úvahou a činíme předsevzetí.

5. Rozhovor. Modleme se během rozjímání, zvláště pak na konci. Obrat'me se na svého anděla strážného, blah. Pannu Marii, na Božské Srdce Páně,

abychom obdrželi milost uchovati ve své mysli dobré myšlenky z rozjímání a uskutečniti učiněná předsevzetí.

6. Zakončíme nějakou modlitbou. Po rozjímání aspoň na okamžik se rozpomeňme, jak jsme si při rozjímání počínali.

Modlitba přípravná.

Všemohoucí Bože a Pane můj, věřím, že jsi zde přítomen, klaním se Ti v nejhlubší úctě a třebaže nejsem hoden pro četné své hříchy Tvého pohledu, přece v důvěře v Tvoji dobrotu předstupuji před Tebe, abych s Tebou rozmlouval a naslouchal, co Ty mluvíš ke mně. Pane, nauč mě konati vůli Tvou a dej mi milost, aby všechno, co budu mysliti, chtíti a konati, směřovalo čistě k větší službě a chvále Tvé a prospěchu duše mé.

Modlitba po rozjímání.

Duše Kristova, posvět' mě,
tělo Kristovo, uzdrav mě,
krvi Kristova, opoj mě,
vodo z boku Kristova, obmyj mě,
umučení Kristovo, síliž mě,
Ó, Ježíši dobrý, vyslyš mě,
ve Své rány ukryj mě,
odloučiti se mi nedej od Tebe,
nepřítele zlého uchraň mě,
v hodině smrti mé zavolej mě
a přijítí k Tobě přikaž mě,
s Tvými svatými at' chválím Tě
na věky věkův! Amen.

DOBA ADVENTNÍ.

NEDEĚLE PRVNÍ ADVENTNÍ.

Luk. XXI, 25–33.

„...*A budou znamení na slunci a na měsíci i na hvězdách.*“ (v. 25.)

Učme se čísti ve veliké knize hmotného světa, v níž k nám stále promlouvá Bůh.

Ten vzorný pořádek v přírodě hlásá nám moudrost, dobrotu i moc Tvůrce a poučuje nás, jak i my ve svém životě máme zachovávat pořádek.

Ale i ty rozličné a zdánlivé nepořádky v přírodě, na př. zemětřesení, záplavy, hlad, nakažlivé nemoci a pod., i ony jsou voláním Božím k nám: jsou to projevy hněvu Boha mstitele, jsou důtklivým upozorněním na Boží spravedlnost.

Dbáme vždy těchto výstrah Božích?

Předsevzetí: Pamětliv Boží všudypřítomnosti budu velebiti Jeho velikost, dobrořečiti Jeho milosrdenství a obávati se Jeho spravedlnosti.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, abych chápal ty projevy Tvé svaté vůle a abych hleděl upřímným pokáním odzbrojovati Tvůj spravedlivý hněv.

PONDĚLÍ.

„*Lidé budou trnouti od strachu a očekávání těch věcí, které přijdou...*“ (v. 26.)

Bůh nás někdy děsí, aby nás zachránil. Ty hrůzné převraty v přírodě hlásají zvláštní zásah ruky Páně.

Ty různé bědy jsou posledním zákrokem Božího milosrdenství, které chce usvědčiti nevěrce, obrátiti hříšné a předejiti přísné spravedlnosti.

A na konci světa budou ty předpověděné živelní pohromy posledním zasáhnutím Ježíše Krista jako Spasitele, než se objeví jako Soudce.

Předsevzetí: Budu hleděti využití těch různých pohrom v životě k tomu, abych se odpoutával od pozemských statků, tak klamných a šálivých.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši můj, když kolem mne bouříš a převracíš, to vše jen proto, abys mne odpoutal od věcí pozemských a povznesl k tomu, co se nemění a nepomíjí, k věčnému – abys mne připoutal k Sobě. Dopřej mi té milosti, abych Ti rozuměl!

ÚTERÝ.

„*Moci nebeské budou se pohybovati.*“ (v. 26.)

Ve světě hmotném bude zastavena a jakoby zničena činnost různých sil fyzických, kterým říkáme přitažlivost, přilnavost, odpudivost a podobně – a hned živly, těmito silami udržované v rovnováze a v souladu, se smísí a zmatou, a hvězdy, jež vlivem těch sil zachovávaly pravidelný chod, se srazí a roztříští a rozplynou v nesmírném žáru...

Ve světě pak mravním i duchové nejpevnější budou kolísati ve svých zásadách i ve své víře a jejich důvěra bude chabnouti...

Předsevzetí: Nebudu spoléhati na nic a na nikoho zde na zemi: pouze Pánu Ježíši chci důvěřovati a Jeho svatému učení.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši: buď mým světlem a silou v dnešních mravních i sociálních zmatcích, které jako by již byly předeheurou těch předpovídaných převratů na konci světa.

STŘEDA.

„*A tehdy uvidí Syna člověka, an přichází v oblaci s mocí mnohou a velebností.*“ (v. 27.)

Bylo by příliš pozdě, kdybychom se na Syna člověka počali dívati teprve tehdy, až bude přicházeti. Musíme již od nynějška na Něho hleděti, a pak – až bude přicházeti – budeme moci beze strachu a s radostí vzhlížeti Mu vstříc.

Ano, již nyní k Němu vzhlížejme: vždyť je nejen na nebi na pravici Boha Otce, ale i zde na zemi na oltářích ve svatostánku skutečně a pravdivě přítomen. A třeba je tu našim tělesným zrakům skryt ve sv. hostii, přec zrakem víry jako bychom Jej viděli, jak tu mezi námi dlí co náš Pán a Král, jako náš Spasitel i Soudec, který nás vidí a na nás patří. A Jemu musíme jednou skládati účty ze všech skutků i řečí ba i myšlenek svých.

Předsevzetí: Chci stále na to pamatovati, že Pán Ježíš je u mne a že stále sleduje každý můj krok a čin, který buď schvaluje nebo odsuzuje.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši Kriste, ode dneška chci ustavičně kráčet v Tvé přítomnosti. Uděl mi, prosím pokorně, té milosti, abych stále jen na to myslel, po tom toužil a to konal, co vede k Tvé slávě a ke spáse mé duše.

ČTVRTEK.

„Pohleďte vzhůru a pozdvihněte hlav svých, neboť se přibližuje spasení vaše.“
(v. 28.)

Spravedliví, pozdvihněte hlav svých! Ty bědy předcházející poslední soud mají děsiti jen bezbožníky.

Pro vás, spravedliví, udeří hodina osvobození a vykoupení, a se vztyčenou hlavou budete mocí říci ke svým pronásledovatelům: „Teď dojde na vás.“

Ať si nyní jásají všichni ti, kdož pohrdají pravdou a spravedlností: však ona přijde hodina spravedlivé odvety.

Předsevzetí: Nebudu dbáti pošetilého vyhrožování bezbožníků.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši Kriste, zůstaň stále se mnou, a pak hrozby nepřátel vyloudí mi jen úsměv na tváři. Ať si mne utiskují, ať si mne žalářují, ať mne ubíjejí: na konec přec jen zvítězíš Ty a my s Tebou.

PÁTEK.

„...nepomine pokolení toto, až se všechno stane.“ (v. 32.)

Vše pozemské a časné směřuje k poslednímu soudu a připravuje úplnou porážku satana s jeho nohsledy a slavné vítězství Ježíše Krista a Jeho věrných.

Ty občasné soudy Boží, na př. potopa světa, zničení Sodomy, kvas Baltasarův, zkáza Jerusalema a pod., jsou strašlivými předchůdci soudu posledního a obecného. Zvláště pak ty různé sociální revoluce a náhlé převraty, které kácí trůny a ničí celé národy: to vše jsou předobrazy toho, co spatří poslední den...

Předsevzetí: Ó, Pane Ježíši Kriste, nauč mne chápati ty různé pokyny Tvé spravedlnosti a Tvého milosrdenství, a dej, abych se jimi řídil, dokud je ještě čas.

SOBOTA.

„Nebe a země pominou, ale slova má nepominou.“ (v. 33.)

Proč se tedy upoutávati k tomu, co pomíjí?

Země, která mne nese, točí se okolo své osy a okolo slunce; slunce a všechny jeho oběžnice otáčejí se kolem svého střediska...

A uprostřed tohoto ustavičného víru jen jeden bod je pevný: Ježíš Kristus a Jeho slova.

Vše pomíjí a prchá, nic netrvá, nic se nevrací: čas, bohatství, důstojnosti, slova, touhy, myšlenky – ba i člověk sám.

Jen jedno zůstává: to, co jsme mysleli, chtěli, mluvili a vykonali k oslavě a k službě Toho, jehož slova nepominou.

Předsevzetí: Chci myslet, mluvit, jednat i žít jen pro Ježíše.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, zůstaň vždy jediným předmětem, jediným střediskem a cílem všech mých tužeb i všeho mého konání.

NEDĚLE DRUHÁ ADVENTNÍ.

Mat. XI, 2–10.

„Ty-li jsi ten, který přijítí má, čili jiného čekáme?“ (v. 3.)

Jan je vězněn za svou horlivost pro spravedlnost. Zapomíná na sebe a snaže se zůstat v zapomenutí posílá dva ze svých učedníků k Pánu Ježíši s rozkazem otázati se Ho, je-li tím, jenž přijítí má, Mesiášem, Vykupitelem, či zda třeba čekati jiného.

Hlásejme také Ježíše Krista a připravujme mu cestu, ale jakmile se objeví, ustupme do pozadí.

Ať nás svět opustí, ať nás nechá padnouti v ruce pronásledovatelů, co na tom? Ježíš na nás nezapomene.

Předsevzetí: Chci na sebe zapomínati, jen aby Ježíš kraloval.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši Kriste, Ty jsi ten, který má přijítí. Svými vinami zdržel svět Tvůj příchod. Nedopusť, abych i já svými vinami zdržoval Tvůj příchod do mého srdce a do duší jiných.

PONDĚLÍ.

„Slepí vidí... mrtví vstávají z mrtvých, chudým zvěstuje se evangelium.“ (v. 5.)

Dva důkazy Svého poslání a Svého božství podává Pán Ježíš: moc a dobrotu.

Moc dokazuje Svými zázraky, dobrotu pak dotvrzuje prokazováním dobrodiní.

Všimněme si také toho stupňování. Když Pán Ježíš označil nejnápadnější zázrak – vzkříšení mrtvých – uvádí pak jako zázrak ještě více ohromující: hlásání evangelia chudým.

A vskutku: náboženské poučování chudých, prosté katechisování je nejpřesvědčivějším důkazem božství Církve i Pána Ježíše, neboť lidská pýcha se nesnižuje k chudým, leda když je chce kaziti a učiniti si z nich nástroje vzpoury a revoluce.

Předsevtí: Kdykoliv mi bude možno pomáhati chudým, budu hleděti jim při tom také mluvit o Bohu a poučovati je.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dopřej mi, prosím, té vzácné cti, abych se mohl aspoň nějak zúčastňovati Tvého díla, hlásání evangelia chudým.

ÚTERÝ.

„...*A blahoslavený jest, kdo nebude horšiti se nade mnou.*“ (v. 6.)

Jiným znamením božského poslání je odpor proti němu. Dílo Boží odporuje dílu hříšníka, dobro se protiví zlu. Konáme-li dílo Boží, konáme-li dobro, vyučujeme pravdě a ctnosti, tu naše slovo je v odporu se slovem hříšníka, náš skutek se staví proti jeho skutku, náš život odsuzuje jeho život.

A tu nastane buď jedno nebo druhé: buď ho náš příklad a naše poučení obrátí, a on bude blahoslavený, že se nehoršil nad námi – nebo se zatvrdí ve svém hříchu, a my se mu staneme kamenem úrazu, o nějž se roztříští.

Předsevtí: Nebudu ztráceti odvahy ani při lhostejnosti jedněch, ani při odporu druhých.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, byl-li jsi Ty zavrhován, mohu se diviti, že mně se děje podobně? Spojili-li se lidé za tím účelem, aby Ti zabránili dobře jim činiti a je spasiti, může to překvapovati, že se spolčují i k tomu, aby mařili mé dobré úmysly? Posilni, prosím, mou dobrou vůli!

STŘEDA.

„*Co jste vyšli na poušť vidět? třtinu-li větrem se klátící?*“ (v. 7.)

První podmínkou svatosti je stálost, pevné rozhodnutí a nezlomná vůle vytrvati vždy při svých plánech a nedati se nikdy zvrátiti.

Spravedlivý vždy zůstává neochvějným, ať věje vítr utrpení nebo vášní, ať povstane odpor lidí nebo pronásledování.

I kdyby jej všichni opustili - než by se vzdal toho, co podniká k slávě Boží, raději zůstane docela sám.

Jako hory se vypínají nad zemí, jako skála, o níž se vlnobití tříští, tak je povýšen ve svých myšlenkách, že ho chátra nemůže dosáhnouti, tak je upevněn ve svých rozhodnutích, že žádné jiné mínění nebo vášeň nějaká jej nemůže zviklati.

Předsevzetí: Chci se přimknouti k Ježíši vírou i láskou.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, v tomto světě stále se měním, kde hledati klid a stálost, ne-li u Tebe, Jenž jsi neomylná pravda a nezměnitelná svatost? Přijmiž mě, prosím pokorně, pod svou ochranu, a posiluj mě svou milostí, ať nejsem třtinou...

ČTVRTEK.

„Ale, co jste vyšli vidět? člověka-li měkkým rouchem oděného?“ (v. 8.)

Zženštilý a vybraný zevnějšek bývá zpravidla známkou života smyslného a svěťáckého.

Spravedlivý je prostý a jednoduchý ve svém kroji i ve svém chování.

Jeho vzezření stejně jako celý jeho život je odsouzením okázalosti a přepychu.

Prostý lid posuzuje podle oděvu. Nazývá velkými lidi, kteří jsou jen nepatrnými, docela nepatrnými služebníky jiného člověka, který je sám třeba také otrokem svých vášní, není-li dokonce hříčkou svých rádců, milců nebo milostnic.

Předsevzetí: Chci býti vždy prostý a skromný ve svém zevnějšku, ale zato pevný ve svých dobrých předsevzetích.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, prosím pokorně, vnukni mi pohrdání změkčilým a smyslným životem svěťáků a připoutej mne k svému kříži, který jediný je pravým „čestným křížem“.

PÁTEK.

„Ale, co jste vyšli vidět? Proroka-li? Zajisté; pravím vám, i více než proroka.“ (v. 9.)

Odlučme se od světa spíše osamocněním vnitřním než odloučením zevnějším, a pak nebudeme posuzovati věci a osoby podle zdání, nýbrž podle dvojího světla uděleného Bohem: podle rozumu a podle víry.

A při posuzování dle rozumu ukážeme se lidmi moudrými a spravedlivými; při posuzování dle víry ukážeme se křesťany, proroky, ba více než proroky; proroky, poněvadž je nám odhalena budoucnost vírou, která slibuje patření na Boha ve věčné slávě – více než proroky, poněvadž, nečekajíce na budoucnost, užíme Boha přítomného a tvořícího tam, kde mudrci tohoto světa nevidí než ruku lidskou nebo výsledek náhody.

Předsevizetí: Chci viděti Pána Ježíše ve všem a zvláště v utrpení a strastech, které mi umožňují bráti podíl na jeho kříži.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, osvět' mě, abych Tě viděl přítomného, živého, mluvícího a působícího všude ve světě, ale zvláště v Tvé svaté Církvi.

SOBOTA.

„Aj já posílám anděla svého před tváří tvou, kterýž připraví cestu tvou před tebou.“ (v. 10.)

To je také naše poslání. Každý křesťan a zvláště každý kněz je vyslán, aby připravoval cesty Pánu Ježíši.

Jak vyplnil Jan Křtitel tuto vznešenou povinnost? Nejprve uvedl svět v úžas svou svatostí, přísností svého života a pohrdáním všemi těmi věcmi, kterým se svět obdivuje a které vyhledává.

Pak kázal, a jeho slova byla útokem proti bludu a hříchu.

Farizeové i publikáni, vojáci i úředníci, lid i velmoži, všichni bez rozdílu naslouchají, jak odsuzuje jejich chování.

Žádná neřest, žádný zlovyk nenachází milosti u jeho neohrožené a nepřekonatelné horlivosti.

Předsevizetí: Chci mítí jen jedinou myšlenku, jedinou touhu: království Ježíše Krista na zemi, jako na nebi.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, uděl mi, prosím pokorně, světla a síly, abych dovedl připravovati duše a srdce na Tvé panování královské a božské.

NEDĚLE TŘETÍ ADVETNÍ.

Jan I, 19–28.

„Ty kdo jsi?“ (v. 19.)

Jan dlel na poušti, kde žil životem tvrdým o samotě, beze svědků, v ústraní.

Není třeba vždycky stavěti se na odív, chceme-li svět uváděti v úžas.

Opusť lidi, vyhýbej se jim, pohrdej jimi – a oni tě budou vyhledávati, najdou tě, budou se ti obdivovati a v úžase budou volati: Ty, kdo jsi?

Než, běda, také by se nás mohli ptáti v jiném smyslu: Ty, kdo jsi?

Křesťane, kdo jsi? Knězi, kdo jsi? Řeholníku, kdo jsi? Vidí-li tě jednati, slyší-li tě mluvití, mohli by tě pokládati za pohana, za světáka.

Střežme se, abychom neuváděli svět v úžas rozporem mezi naším chováním a naším povoláním, ale hleďme jej spíše uváděti v úžas rozporem mezi naším celým životem a jeho zásadami.

Předsevzetí: Budu se vždy prohlašovati a ukazovati křesťanem ve svých slovech i ve svém jednání.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, abych se ti podobal, takže bych mohl býti pokládán – jako Jan – za tvého předchůdce.

PONDĚLÍ.

„I vyznal a nezapřel a vyznal: Já nejsem Kristus.“ (v. 20.)

Jan odmítá název, který mu nepatří, kdežto my často odmítáme název, který nám patří: a stydíme se přiznati se, kým jsme, a prohlásiti se křesťany.

Jan se nebojí, že ztratí svou oblíbenost vyznáním, že není Kristus; my však se obáváme, že poškodíme své zájmy, své postavení, svůj postup, prohlásíme-li se a ukážeme-li se učedníky Ježíše Krista.

Předsevzetí: Budu křesťanem bez okázalosti, ale také bez ohledů lidských.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, nedopouštěj, prosím pokorně, abych se někdy styděl za Tvé jméno, za Tvůj kříž, za Tvé evangelium a za Tvou Církev.

ÚTERÝ.

„Co tedy? Eliáš jsi ty? A řekl: Nejsem.“ (v. 21.)

Jan prohlašuje, že není Eliášem. Než kdo se ponižuje, bývá povýšen. Pán Ježíš prohlašuje, že Jan je Eliášem. Není-li Jan opravdu Eliášem osobou, pak je Eliášem svou svatostí a svým posláním.

Jeho život je jako Eliášův: tvrdý a přísný, odloučený od světa a odsuzující svět.

I jeho slovo je jako Eliášovo: živé a hřmící jako bouře.

Také jeho povolání je jako Eliášovo: je vyslán, aby hlásal a připravoval objevení se Spasitele zde na zemi a aby jej ukázal lidem.

Předsevzetí: Mé myšlení, mé řeči a mé jednání bude mítí Ježíše za předmět, za středisko a za cíl.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dopřej mi, abych celým svým životem jen Tebe hlásal s Janem, jako Spasitele, s Eliášem, jako Soudce.

STŘEDA.

„*Co pravíš sám o sobě?*“ (v. 22.)

Žijme tak, abychom mohli být pokládáni za služebníky Boží, ale nechtějme být pokládáni za to, co nejsme. Nic není tak krásného, nic není tak velkého jako člověk upřímný: ale také nic není tak řídkého.

Kdo by se odvážil odhaliti celé své nitro? Vždy je v nás něco, co pečlivě skrýváme.

To se konečně chápe, jedná-li se o nějakou špatnost. Ale nepochopitelným zůstává, jak se někdo často stydí spíše za své dobré skutky než za své neřesti a za svou hanbu.

Leckterý křesťan se stydí vyznati se křesťanem a prokázati se křesťanem svými řeči a skutky, zachováváním přikázání a přijímáním sv. svátostí – kdežto leckterý bezbožník se honosí svou bezbožností a zhýralec se chlubí svou prostopášností.

Předsevzetí: Chci pohrdati pohrdáním světa.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, stydím-li se vyznati Tvým učedníkem, Ty bys se mohl stydět vyznati se mým mistrem; stydím-li se za Tvé jméno a za Tvůj kříž, Ty bys se pak mohl stydět za mou ubohost a slabost. Proto, prosím pokorně, vnukni mi sílu, abych byl, čím být mám, a abych se vždy ukazoval tím, čím jsem.

ČTVRTEK.

„*Já jsem hlas volajícího na poušti: Spravte cestu Páně.*“ (v. 23.)

Jsem pouze hlas; sám ze sebe nejsem ničím. Neboť čím je hlas bez rozumu a bez vůle mluvícího? Prázdným zvukem.

Obdivuji se pokoře Jana Křtitele.

Než, je-li on pouze hlasem, pak je to sám Bůh, který svou moudrostí a svou vůlí dává tomuto hlasu smysl a popud.

Je tedy Jan hlasem Božím, a jeho pokora je základem a příčinou jeho velikosti.

Předsevizetí: Má-li – dle slov svatého Pavla – všechno – i jídlo naše – směřovati k slávě Boží, musím tím spíš se snažiti, aby k Němu směřovalo i každé mé slovo.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, uděl mi té milosti, abych byl Tvým hlasem a ničím jiným. Dej, abych vždy mluvil jen tak, bych získával duše i srdce k přijetí Tebe vírou i láskou.

PÁTEK.

„Uprostřed vás stojí, jehož vy neznáte.“ (v. 26.)

Ten vznešený Neznámý je také uprostřed nás, a je tu stále zneuznáván.

Pohanstvo, to jest velká většina lidí, ho vůbec nezná. Bludaři protestantští nevěří v jeho skutečnou přítomnost mezi námi v nejsvětější Svatosti oltářní.

Rozkolníci odmítají jej uznati v osobě jeho Náměstka.

I mnozí katolíci naň zapomínají, nebo jej dokonce i urážejí, jako by v něho nevěřili.

A jsou mezi nimi i ti, kteří se svým povoláním zavázali žítí jen pro Něho, jako kněží a řeholníci.

A kolik z nich naň nemyslí snad ani těch několik krátkých chvil, které tráví před oltářem...!

Předsevizetí: Chci si často připomínati, že žiji a pracuji a bojuji stále před očima Pána Ježíše, svého Krále a svého Soudce.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dopřej mi, prosím, abych Tě poznával stále víc a více a abych myslel stále jen na Tebe.

SOBOTA.

„...jemuž nejsem hoden rozvázati řeménky u obuvi jeho.“ (v. 27.)

Jestliže Jan Křtitel není hoden rozvázati řeménky u obuvi Pána Ježíše, čím více jsem já nehoden toho, abych mu posloužil ve věcech důležitých a zvláště abych jej přijímal u Stolu Páně?

Jsem velmi šťasten, že mne ráčil připustiti do své Církve, třeba bych tam měl poslední místečko a je to pro mne velikou ctí, svěří-li mi nějaký úkol, třeba jen ten nejnižší.

Vždyť i nejmenší služba prokázaná Ježíši je slavnější než všechny ty důstojnosti při dvoře nebo ve vojstě králů.

Předsevzetí: Chci Pánu Ježíši v osobě jeho bratří a jeho údů prokazovati rád i ty nejnižší služby.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, Ty nepotřebuješ mých služeb: ale rač mi přece jen dopřáti té cti, abych mohl něco vykonati pro Tebe, ani ne tak proto, bych si získal zásluh, jako spíše proto, abych měl příležitost ukázati Ti, jak Tě miluji.

NEDELE ČTVRTÁ ADVENTNÍ.

Luk. III, 1–6.

„...stalo se slovo Hospodinovo k Janovi, synu Zachariášovu, na poušti.“ (v. 2.)

Je to zvláště na poušti, v tichu samoty, kde Bůh rád mluvívá...

Chce-li duše slyšeti hlas Boží, musí býti sama, odloučena od světa a jeho hluku.

Je pravda, Bůh k nám mluví stále: zvenčí k nám mluví skrze své tvory, kteří všichni, každý dle svého stupně, nám hlásají a připomínají Boží moudrost, dobrotivost a moc. A uvnitř k nám mluví různým tajemným vnuknutím milosti, která nás odvrací od zlého a pobádá k dobrému. Ale my plní roztržitosti a ohlušení tím, co kolem sebe vidíme a slyšíme, my ani nepostřehujeme toho volání Božího nebo je nechápeme.

Proto zůstává pravdou: chce-li duše slyšeti hlas Boží, musí býti sama, odloučena od světa a jeho hluku.

Předsevzetí: Chci si učiniti poustevnu ve svém srdci, abych tam slyšel hlas Boží.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, Ty Slovo vtělené, Ty hlas Otce, a Ty ke mně mluvíš v Písmě sv. i ve své Církvi, Ty ke mně mluvíš vnitřním světlem víry, již rozléváš v duši mé. Ó, mluv jen, Pane, služebník Tvůj poslouchá.

PONDĚLÍ.

„I přišel do veškeré krajiny jordané a kázal křest pokání.“ (v. 3.)

Nevycházej z té své duchovní samoty, leda jen na příkaz Boží, když toho vyžaduje povinnost, vyplývající buď z poslušnosti nebo z lásky k bližnímu.

A pak příkladem svým i slovem svým uč svět čistotě, nevinnosti, jež se získává jednak křtem duši obmývajícím a očišťujícím, jednak pokáním – lítostí nad hříchy.

Tak budeš podoben Janu Křtiteli, který kázal křest pokání.

Předsevzetí: Budu hleděti své srdce stále udržovali čistým jednak pravidelným zpytováním svědomí, jednak vzbuzováním lítosti.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, račiž mne ochrániti před nákazou světa, před hříchem a proviněním.

ÚTERÝ.

„Hlas volajícího na poušti.“ (v. 4.)

Mluvte hlasitě a silně i na poušti, i když odmítají vás poslouchati a nechtějí vám rozuměti, neboť rozum a hlas byly vám dány, abyste Boha chválili a k jeho chvále nabádali.

Proto – třebaže uprostřed světa bezbožného neb lhostejného jste někdy osamělí, ještě osamělejší, než Jan na poušti – mluvte přece, ale mluvte hodně nahlas: křičte. Za krátko se kolem vás bude tísňiti zástup jako okolo Jana Křtitele.

Předsevzetí: Chci často mluviti o Bohu: vždyť leckdy jediné slovo stačí, aby způsobilo návrat k Bohu nebo aspoň dobrý skutek nějaký.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, pokorně prosím: učiň, aby můj hlas byl ohlasem Tvého slova, Tvého učení a Tvého svatého jména.

STŘEDA.

„Připravte cestu Páně, přímé čiňte stezky jeho.“ (v. 4.)

Ježíš touží vstoupiti do našich duší. Cesta, která jej tam má vést, je naše dobrá vůle.

Stezky, kterými tam má vniknouti, jsou naše dobré úmysly a zbožná přání.

Odstraňme s cesty překážky, které ji zatarasují: potlačme nezřízené žádosti, které vůli naši ovládají.

Upravujme stezky, neboť snadno se zbloudí, jsou-li křivolaké nebo ztrácejí-li se v houštině: upravujme svá přání a své úmysly, které každé chvíle se odvracejí od Boha a ztrácejí se v bludišti pozemských zájmů a smyslných požitků.

Předsevzetí: Budu se snažiti míti stále dobrý úmysl při veškerém svém konání.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, učni, aby veškeré úmysly i skutky mé byly vždy upraveny a řízeny podle Tvé svaté vůle, a aby vždy směřovaly jen k Tvé slávě a Tvé službě.

ČTVRTEK.

„Každé údolí budiž vyplněno a každá hora i každý pahrbek budiž ponížen.“ (v. 5.)

Údolí znamená náklonnosti nízké, smyslné, pozemské; hory představují pýchu a pahrbky marnivost.

Chceš, aby Ježíš zavítal do tvého srdce? Pak musíš povznést své touhy a své úmysly, odpoutej se od země a bahna, vystup z bažin žádostivosti a smyslnosti.

Odstraň vyvýšeniny své pýchy a smělé nároky své marnivosti, krátce: buď prostý a přímý.

Předsevzetí: Budu hleděti udržovati střední cestu mezi malomyslností, která člověka sráží, a mezi domýšlivostí, která vynáší.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, prosím pokorně, uděl mi té milosti a síly, abych dovedl odporovati těm svodům, jimiž mne vábí smyslné požitky světa, a abych dovedl potlačovati návaly pýchy i lákání své marnivosti.

PÁTEK.

„...místa křivá buďtež přímými a místa drsná cestami rovnými.“ (v. 5.)

Urovnej své úmysly, krot' své vášně, potlačuj různé výstřelky, napravuj své chyby.

Byl-li jsi netrpělivý, snaž se býti mírným; byl-li jsi nedbalým, snaž se býti horlivým.

Místo abys myslel jen na sebe a stále jen sebou samým se obíral, zapomínej na sebe a myslí spíše na oslavu Boží, jak by ses zasvětil Jeho službě a službě svých bližních.

Předsevzetí: Vyberu si některou ze svých chyb a budu ji hleděti přemáhati, dokud ji docela z duše nevypudím.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, odstraň, prosím pokorně, ze srdce mého vše, co se Ti tam nelíbí, a učíš ze mne a se mnou, co Ti libo.

SOBOTA.

„...a všeliké tělo uzří spásu Boží.“ (v. 6.)

Bůh se stává viditelným pro nás: bere na sebe nejen lidskou duši, nýbrž i lidské tělo jako je naše.

Ale ku podivu. Někteří z křesťanů mu přiznávají „více“, aby mu mohli upíratí „méně“.

Je prý slušno, aby byl králem duší – ale nechtějí, aby byl králem našeho těla.

Dovolují mu řídití a zachraňovati duše, ale odpírají mu právo řídití a zachraňovati těla.

Dovolují jeho Církvi spravovati záležitosti duchovní, ale odpírají jí právo podrobovati zákonu Božímu záležitosti časné a hmotné: jako kdyby časné nebylo podřízeno věčnému, a hmotné duchovnímu; jako kdyby Bůh nebyl na sebe vzal tělo stejně jako duši; jako kdyby tělo nebylo podřízeno duši; jako kdyby hmota nemusela poslouchat ducha.

Předsevzetí: Budu hleděti vždy podřizovati tělo duchu, záležitosti hmotné duchovním, zákony lidské zákonu Božímu a v případě střetnutí se těchto dvojích zájmů si řeknu: „Sluší spíše poslouchati Boha než lidí.“

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, spas mne celého, tělo i duši mou. Ukaž se mému tělesnému zraku, jako se ukazuješ mému duchovnímu zraku ve světle víry. Vládni nad mým tělem a nad mými smysly stejně jako nad mou duší a jejími schopnostmi.

DOBA VÁNOČNÍ.

BOŽÍ HOD VÁNOČNÍ.

Luk. II, 1–20.

„Odešel pak i Josef..., aby se přihlásil s Marií, zasnoubenou manželkou svou, která byla těhotná.“ (v. 4. a 5.)

Již před svým narozením poslouchá král králů krále pozemského.

Augustus však netušil, že vydáváje svůj rozkaz o sčítání lidu plní vlastně rozkaz toho, jenž se chystal narodit se ve stáji.

Prorokem bylo předpověděno, že se Vykupitel narodí v Betlemě: nuže, sčítání Židů, kdysi započaté a pak z neznámé příčiny přerušené, znovu se provádí – aniž by bylo známo proč.

Augustus se domnívá, že rozkazuje – ale zatím poslouchá toho dávno již zemřelého proroka, a rozkazem daným právě ve vhodný čas přivádí Marii tam, kde Vykupitel se má narodit.

Podobně při pohledu na ty různé pohromy, které postihují svět, myslí si někdo, že Bůh neřídí tvorstvo.

To je velký omyl: před zrakem Božím a s jeho svolením dějí se ty různé převraty jen za tím účelem, aby zachráněny nebo k dokonalosti přivedeny byly některé duše, o nichž svět neví.

Předsevzetí: Chci ve všem viděti i řízení Boží a jemu se s důvěrou odevzdávati.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, posiluj mne milostí svou, abych se dával vždy dle Tvého příkladu vésti Boží prozřetelností a abych v těch, jichž musím poslouchati, viděl vždy jen nástroj Tvé moudrosti a Tvé dobrotivosti ke mně.

PONDĚLÍ.

„I porodila syna svého prvorozeného.“ (v. 7.)

Hle, toť ten, který potírá hlavu hada; toť ten, v němž požehnána jsou všechna pokolení země; toť ten, jenž od věků je očekáváním národů; hle, toť hvězda Jakubova; hle, toť prorok jako Mojžíš a větší než Mojžíš; hle, toť ten, jenž má zaujmouti trůn Davidův a jehož království se bude rozprostírat od moře k moři; hle, toť ten, jenž nese panování na bedrách svých.

Toť ten kámen odtržený od skály, který roztrhne království světa a stane se sám vysokou horou, která ovládne celou zemi.

Hle, toť ten, který je v pravdě jediný veliký. A jak je maličký!

Anděl o něm praví: Ten bude velký – a zatím je to jen maličké děťátko, které nám bylo dáno...

Předsevzetí: Nikdy nebudu oceňovati velikost a vznešenost podle zevnějšku.

Modlitba: Ó, božské Jezulátko, jež jsi stejně mocné v betlémské stáji jako budeš jednou mocné na pravici Otce, dej mi chápat Tvou vznešenost a velikost.

ÚTERÝ.

„...a položila ho v jeslích.“ (v. 7.)

Jesle: hle kolébka, hle trůn Syna člověka, Syna Božího. A křesťan by měl vyhledávati a sháněti bohatství, rozkoše a důstojnosti?

„Ten bude veliký“ a vskutku je největší. Chudý je tedy větší než bohatý, trpící je větší než radující se, světem opovržený je větší než ten, jehož svět uctívá, protože bohatství zotročuje a spoutává, rozkoše oslabují a kazí, a důstojnosti se zpravidla udělují jen těm, kdo se zaprodali...

Zaujmi poslední místo, žij prostě, nelni k statkům pozemským a budeš volný a spokojený jako Jezulátko v jeslích.

Předsevzetí: Chci každodenně obětovati něco z toho, co svět s lakovou vášnivostí vyhledává.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, chudý, trpící a zneuznaný, posiluj mne, abych spolu s Tebou snášel rád i chudobu, i utrpení i zneuznání.

STŘEDA.

„...aj zvěstují vám radost velikou.“ (v. 10.)

Čím si zasloužili ti pastýřové tu velikou čest, že byli první povoláni k jeslím božského Děcka?

Byli prostí a chudí. Ale byli ještě jiní pastýřové, také prostí a chudí. Proč těm prvním byla dána přednost? Protože bděli u svých stád, že byli na svém místě.

Plň věrně své povinnosti. Třeba nepatrné, třeba i hrubé bylo tvé zaměstnání, vidí-li tě Bůh tam, kde tě umístil a kde tě chce míti, tu znenadání, když to

nejméně budeš očekávati, rozzáří se ve tvé duši světlo a svatá radost naplní tvé srdce.

Předsevzetí: Třeba prostičké bylo mé povolání, chci v něm věrně vytrvati a sloužiti také Pánu Bohu.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, Ty světlo mého rozumu, Ty sílo mé vůle, Ty moje spáso, budiž i radostí

mé duše.

ČTVRTEK.

„A toto vám bude znamením: Naleznete dítko plenkami obvinuté a položené v jeslích.“ (v. 12.)

Jak dle tohoto znamení poznali Boha a Spasitele?

Bůh je velebnost, moc a sláva.

Spasitel předpokládá odvahu a sílu: Odvahu k nebezpečnému podniku, a sílu k překonání překážek.

Ale kde je v tomto dítěti viděti velebnost, moc a slávu?

Obvinut plenkami má jen jesle za svůj trůn a oltář. A přec andělé jej prohlašují a oslavují jako zprostředkovatele míru mezi Bohem a lidmi.

Uznejte jeho odvahu a sílu. Oblékl roucho slabosti, aby přemohl svou slabostí všechny síly pekla i světa. A právě tou svou slabostí, svou chudobou a svým utrpením vysvobozuje člověka z trojího poddanství a z trojího otroctví: z žádosti očí, z žádosti těla a z pýchy života.

Předsevzetí: Chci spoléhati pouze na Boha, ale spoléhati neochvějně.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, spoj mou slabost se svou slabostí, abych tak nabyl síly větší než všechny síly světa i pekla.

PÁTEK.

„Sláva na výsostech Bohu, a na zemi pokoj lidem dobré vůle.“ (v. 14.)

Sláva Bohu! V tomto dítěti se tají moudrost, dobrota i moc Nejvyššího.

Moudrost: či mohl najíti vhodnější prostředek k získání našich srdcí než ten, že se stal člověkem a malým děckem?

Dobrota: mohl nám lépe ukázat svou lásku než tím, že se stal nám podobným lidskou přirozeností?

Moc: jestliže toto slabé děcko k sobě přitahuje pastýře a krále, uvádí-li ve strach tyрана Heroda, co bude pak, až se zjeví v plné své moci?

Předsevzetí: Chci vždy poslušně a ochotně následovali vnuknutí milosti.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, uděl mi milostivě dobrou vůli pastýřů a mudrců, z nichž jedni opouštějí svá stáda, druzí své království, jen aby mohli jít za nebeským vnuknutím.

SOBOTA.

„...a našli Marii a Josefa i dítě položené v jeslích.“ (v. 16.)

Jesle, to je znamení, dle něhož poznáme božské Dítě, Dítě-Krále, Dítě-Spasitele.

Bohem je ten, který k přemožení všech mocností světa obléká slabost malého dítěte.

Králem je ten, jenž k utvrzení svého království nepotřebuje ani nádherného dvoru ani lesku zbraní.

Spasitelem je ten, který svým příkladem nás osvobozuje z otroctví bohatství, rozkoší a důstojnosti.

Předsevzetí: Chci se radovati ze své chudoby, ze svého utrpení i ze svého ponížení: jsou to samé rysy podobnosti s božským Dítěm, jsou to samé záruky spásy.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, pro tvé jesle tě prosím, vnukni mi pohrdání tím, co svět obdivuje, a lásku k tomu, čím svět pohrdá.

NEDELE PO VÁNOCÍCH.

Luk. II, 33–40.

„I divili se otec a matka jeho těm věcem, které byly praveny o něm.“ (v. 33.)

Oni sice o něm věděli mnohem více, než jim bylo praveno, ale plní údivu, že jejich tajemství je částečně odhaleno jinými, bez stínu žárlivosti se radovali slyšíc hlásati velikost božského Dítka.

Skrývejme také jako Josef a Maria vnitřní osvětlení, jehož se nám dostává potajmu, ale bud'me

šťastni, slyšíme-li jiné velebiti Pána Ježíše a hlásati jeho slávu.

Předsevzetí: Chci se upřímně radovati, vidím-li, že je Bohu od jiných ještě lépe slouženo než ode mne, a vynasnažím se, abych se nedal zahanbiti.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, ukládáš-li mi mlčení, nepokládáš-li mne za hodna kázati Tvé království, dopřej mi aspoň, abych dovedl si vážiti těch, které jsi povolal k tomu vznešenému úřadu.

PONDĚLÍ.

„Tento jest ustanoven ku pádu a ku povstání mnohých v Izraeli.“ (v. 34.)

Ježíš je králem a přeje si kralovati.

Mezi lidmi jsou jedni, kteří ochotně odpovídají k jeho volání a druží se kolem jeho praporu a pod jeho žezlo královské, začež On jim vrací život hříchem ztracený a zajišťuje jim blaženou věčnost – „je ustanoven ku povstání mnohých“.

Jiní však se bouří proti Němu. Než, má-li vykoupiti svět, musí kralovat. Proto běda těm, kteří odporují Jeho plánům! Toto Dítě srazí všechny své nepřátele ke svým nohám. „Ustanoven jest ku pádu mnohých.“

Předsevzetí: Chci se pevně přimknouti k Pánu Ježíši a potírati všechny, kdo jsou proti Němu.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, buď ve mně ničitelem hříchu a smrti, ale buď pro mne povstáním a životem.

ÚTERÝ.

„Tento jest ustanoven... na znamení, jemuž budou odpírati.“ (v. 34.)

Zkus jen mluvití nebo konati něco pro slávu Boží nebo pro spásu duší: hned budeš cílem všeobecného odporu.

Blud a vášeň, které tvá slova odsuzují a tvou činnost potlačují, hned se pozvednou, aby udusily tvá slova a předešly tvé dílo.

I lidé jinak dobří, postrašení hrozbami a hněvem zlých, budou odsuzovati tvou „neopatrnost“.

Než nedávej se zmásti. Také Pánu Ježíši odporovali nepřátelé Boží, byl opuštěn ode všech svých věrných kromě své matičky a několika zbožných žen a jediného muže, sv. Jana Miláčka, kteří samojediní jej doprovázeli až ke kříži.

Předsevzetí: V době zkoušky budu spoléhat pouze na Ježíše a Marii.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši můj, odpor tvých nepřátel mne nutí k úsměvu, za to ale nedovedu zůstatí lhostejným, vidím-li, jak Tvoji přátelé – místo aby mi pomohli proti Tvým odpůrcům – se s nimi proti mně spojují. Ó, zůstaň, prosím pokorně, v takových chvílích mou oporou a záštitou.

STŘEDA.

„Tvou vlastní duši pronikne meč.“ (v. 35.)

P. Maria, tak čistá a nevinná, měla duši proniknutou mečem – a já bych chtěl uniknouti tomu meči, jehož rány jsem tak často zasluhoval?

A jaký to meč zranil duši Mariinu?

Viděla svého syna přecházeti s vrcholu slávy k propasti ponížení, viděla jej rozdrásaného bičováním, korunovaného trním, přibitého na kříž; nejen že mu nemohla pomoci, ale ani nemohla bráti jinak účast na jeho utrpení než pouhou svou přítomností u paty kříže.

Než mne – bohužel – ani pohled ani vzpomínka na utrpení Pána Ježíše nepohne. Jen tehdy utrpení se mi stává nesnesitelným, je-li moje vlastní...

Předsevzetí: Chci každodenní utrpení snášeti, ve spojení s trpělivým srdcem Panny Marie, probodeným mečem.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, učiň mne méně citlivým k mým vlastním utrpením a zkouškám, zato ale citlivějším k tomu, cos Ty vytrpěl z lásky ke mně na kříži a co dosud snášíš v osobě Tvých světců na zemi a Tvé Církve.

ČTVRTEK.

„A byla tamtéž prorokyně Anna... a ...mluvila o něm všechněm.“ (v. 36. a 38.)

Mluvíti o Bohu – toť dar, který se získává jen modlitbou a sebeumrtvováním.

Anna nevycházela z chrámu a nepřestávala se modliti a postiti – za to ve věku osmdesáti let jí bylo dopřáno spatřiti Vykupitele a mluvíti o něm.

Proto – jen trpělivost! Osvícení přijde a vhodné slovo nám bude vnuknuto ve chvíli potřeby.

Předsevzetí: Nebudu zoufatí a nikde nebudu říkati: Již je pozdě.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, již ode dávna toužím po tom, vykonalí něčo k Tvé oslavě. Nedopusť, abych byl zklamán ve své touze a ve své naději.

PÁTEK.

„Když byli dokonalí všechno podle zákona Páně“ (v. 39.)

Nevycházej z ústraní, leč jen za účelem vyplnění povinnosti; a když jsi své poslání splnil, ustup do stínu.

Ale hlavní věc: číň vše, co chce Bůh, a číň to dokonale: „Když byli dokonalí všechno“.

A pak: nechod' jen za svou myšlenkou, za svými city, nýbrž říd' se vždy zákonem Božím, pravidly svého stavu a vedením svých představených – „podle zákona Páně“.

Předsevzetí: Jako nejbezpečnější a nejjistější prostředek proti svodům pýchy a smyslnosti chci zachovávatí pravidelnost a přesnost.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, abych vždy s radostí plnil tvou svatou vůlí přesným plněním povinností svého stavu.

SOBOTA.

„Dítko pak rostlo a sílilo, jsouc plno moudrosti, a milost Boží byla v něm.“ (v. 40.)

Nedoufej, že se staneš dokonalým na ráz. Vždyť Pán Ježíš je vzorem dokonalosti. Byl plný moudrosti a milosti od prvního okamžiku svého vtělení, a přec v očích lidí „rostl a sílil“.

Jen pozvolna odhaloval ty poklady moudrosti a milosti, jimiž jeho duše od prvopočátku oplývala.

Snaž se jednati dobře v každém okamžiku dle míry milosti a síly tobě udělené.

Neustupuj nikdy, vždy postupuj; ale nedělej si naděje, že dostihneš vrcholku jedním skokem.

Předsevzetí: Budu hleděti konati vše co nejlépe jen pro Boha: v tom je celá dokonalost.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, prosím Tě pokorně, abys mne posiloval a abys mi dopřál růsti v moudrosti a v milosti před Bohem i před lidmi.

NEDELE ZJEVENÍ PÁNĚ

Mat. II, 1–12.

„Když tedy narodil se Ježíš v Betlémě judském... aj mudrci od východu přišli...“
(v. 1.)

Obdivuj se velikosti tohoto Dítěte: ze svých jeslí přitahuje k sobě malé i velké.

Anděl je zvěstuje pastýřům, hvězda je zvěstuje králům.

I my buďme jako maličci a zůstávejme v tichém ústraní: a síla Boží zazáří i z nás.

Obdivuj se také ochotné poslušnosti těchto králů: sotva se narodil Ježíš, již spěchají k němu.

Následujme jako oni ochotně a poslušně Božích vnuknutí, a pak budeme moudrymi Boží moudrostí a silnými Boží silou.

Předsevzetí: Chci vždy s ochotou jíti za světlem milosti.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dopřej mi, abych poznával Tvůj hlas ve hvězdách stejně jako v andělich, v řádu přirozeném stejně jako v řádu nadpřirozeném.

PONDĚLÍ.

„Kde je ten novorozený král židovský?“ (v. 2.)

Jaká odvaha! Jaká prostota! Jaká neopatrnost!

Což ti moudří králové zapomněli, jaká je nedůtklivost vládců?

Jak ti mudrci mohli podnikati tak dalekou cestu, aniž si byli jisti, kde se ten král narodil?

Není-li ten novorozený král synem krále panujícího tou dobou v Judsku, nevydávají se v nebezpečí otázkou tak nerozvážnou?

Jaké to poučení a jaký to příklad pro nás! Devatenáct století nám dokazuje kralování Ježíše Krista, a my se ho sotva odvažujeme uznat!

My víme, že je králem, víme, kde je, víme, že je ve své Církvi, v osobě svého Náměstka, a přec se bojíme mocností pozemských a světských...

Předsevzetí: Chci jítí přímo k Ježíši s čelem vztyčeným, se srdcem pevným.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, Tys v pravdě králem. Ó, uděl mi té moudrosti, abych hledal jen Tebe a pohrdl moudrostí a mocí světa.

ÚTERÝ.

„...viděli jsme hvězdu jeho na východě, i přišli jsme pokloniti se jemu.“ (v. 2.)

Viděli jsme a přišli jsme. Vůle musí odpovídati rozumu, čin musí odpovídati myšlence.

Taková je povaha Božského konání. Bůh praví: Budiž světlo, a světlo září. Promlouvá, a již se děje.

Váhání všechno ztrácí. Nepodnikejte ničeho, nemáte-li jistoty, že je to vůle Boží; ale jakmile jste ji poznali, jedněte bez váhání. „Viděli jsme a přišli jsme“.

Ale vždyť je to jen světélko! Nevadí, jen jděte za tou hvězdou.

To světélko vás přivede k Tomu, jenž je sluncem spravedlnosti a pravdy: „i přišli jsme pokloniti se Jemu.“

Předsevzetí: Budu opatrným před rozhodnutím – ale po rozhodnutí vytrvám.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, osvěť můj rozum a posiluj mou vůli, abych vždy bez váhání poslouchal Tvých vnuknutí.

STŘEDA.

„Uslyšev to Herodes král zarmoutil se, a všecken Jerusalem s ním.“ (v. 3.)

Nemluvně děsí tyрана... Attila ustupuje před Lvem, císař Jindřich IV. před Řehořem VII. padá, a revoluce, která pozvedá lid a kácí královské trůny, chvěje se před Piem IX.

A vy se bojíte světa a jeho mínění a lidu a jeho množství? To všecko se bálo s Herodem: „...a všecken Jerusalem s ním“.

Mocní tohoto světa jsou odvážní a silní jen před těmi, kdo ve své prostotě se jich bojí.

Předsevzetí: Budu-li pohrdati světem, pak se ho nebudu báti.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, je-li Tvoje slabost tak silná, což teprve Tvá síla? Jsi-li již v prvních dnech svého pozemského života tak hrozný, což teprve v slavný

den svého konečného vítězství? Ó, uděl mi, prosím, té milosti, abych se nebál než Tebe.

ČTVRTEK.

„Uzřevše hvězdu zaradovali se radostí velikou velmi“ (v. 10.)

Schází vám vnuknutí? Následujte rozum, ptejte se víry. Mágové, když jim hvězda zmizela, používají rozumu, aby zvěděli místo, kde se měl narodit ten, jehož hledají.

To místo jim označil sám Herodes dle výpovědi kněží, kteří zas vypovídají dle proroků.

Tak dle poučení víry berou se králové k Betlému.

A hle, hvězda se jim zas ukázala, a při tom pohledu „zaradovali se radostí velikou velmi“.

Předsevzetí: V zármutku budu vytrvalý a neustoupím v pevné naději, že útěcha se dostaví.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, až se mi někdy bude zdát, že mi zhasla hvězda Tvé lásky, dopřej mi milostivě, abych spolupůsobil aspoň s tou trochou Tvého světla a Tvé síly, která mi ještě zbyla.

PÁTEK.

„...a padše klaněli se jemu.“ (v. 11.)

Moudrost světa padá před dětstvím, moc před slabostí. V tomto Dítěti, které ještě ani nemluví, mudrci se klaní svému Bohu, v tomto Dítěti, které se ještě ani nedovede vzpřímiti, mocnáři se klaní moci Boží...

Obětují mu zlato uznávající tak jeho moc královskou, obětují mu kadidlo vyznávající tak jeho božství, obětují mu myrhu, které se užívalo k pomazávání mrtvých, naznačující tak, že věří i v jeho smrtelnost, tedy i v jeho lidskou přirozenost.

Předsevzetí: Budu vždy věřiti, i když mi víra bude ukazovati Boha tam, kde Ho můj rozum netuší.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dopřej mi chápati moudrost Tvého mlčení a sílu Tvé slabosti.

SOBOTA.

„...jinou cestou navrátili se do vlasti své.“ (v. 12.)

Až najdete Ježíše, změníte cestu i své chování.

Po sv. přijímání svět na vás bude číhati, aby vás zničil a Ježíše aby zničil ve vás.

Chcete ošáliti Heroda i svět? Přerušte s ním vše a nezůstávejte s ním ve spojení.

Zavrhněte jeho zásady a střežte se jeho příkladů, jeho slavností, jeho zábav a jeho přepychu.

Předsevzetí: Chci pohrdati tím, čeho svět si váží, a vážit si toho, čím svět pohrdá.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, změň mé smýšlení i mé cítění. Vnukni mi úctu a lásku k chudobě, k utrpení i k ponížení a spolu mne nauč pohrdati bohatstvím, požitky a důstojnostmi.

NEDĚLE PRVNÍ PO ZJEVENÍ PÁNĚ

Luk. II, 42–52.

„...když byl Ježíš ve dvanácti letech, a rodiče jeho podle obyčeje svátkového šli do Jerusalema...“ (v. 42.)

Kromě každodenní modlitby je třeba ještě jiných projevů naší úcty k Bohu: předpisuje to nejen zákon, nýbrž vděčnost to vyžaduje.

A nestačí pouze v soukromí se modlití: k povzbuzení jiných je třeba modlitby veřejné, společné.

Vyhýbati se jí mohlo by v těchto okolnostech znamenati, že se dáváme ovládati ohledy lidskými, nebo že jsme k Bohu lhodostejní.

Předsevzetí: Chci býti tím, čím býti mám, a ukazovati se tím, čím jsem.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, chraň mne milostivě před přetvářkou stejně jako před bázní lidskou. Uděl mi té milosti, abych se nesnažil zdáti se lepším, než jsem, a abych se neostýchal ukázati se, čím jsem.

PONDĚLÍ.

„...pacholík Ježíš zůstal v Jerusalemě.“ (v. 43.)

Dítě má poslouchati rodičů. Ale v záležitostech, které se týkají oslavy Boží, jako na př. modlitba, pokání, volba stavu, má dítě jednati dle vnuknutí nadpřirozeného. Božské Dítě nežádá dovolení, které by bylo jistě obdrželo: chce nám dáti příklad svaté volnosti a svobody, jakou vyžaduje služba Boží.

Předsevzetí: Chci následovati spíše vnuknutí milosti než přirozených citů.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, nauč mne uváděti v soulad pravou svobodu s povinným ohledem na zákonitou vrchnost.

ÚTERÝ.

„...hledali ho mezi příbuznými a známými.“ (v. 44.)

V utrpeních a obtížích utíkejte se nejdříve k prostředkům přirozeným a jděte nejprve za světlem svého rozumu: takový je řád.

Neboť Bůh – dříve než vás osvíti a než vám mimořádným zákrokem pomůže – očekává s vaší strany, že učiníte vše, co je ve vaší moci.

Ale často prostředky přirozené budou bezmocny a vy nenajdete toho, čeho hledáte, než jen modlitbou.

Předsevzetí: Budu hledati a modliti se, modliti a hledati, neboť bez modlitby se dílo nedaří, a bez díla modlitba je marná.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dopřej mi té milosti, abych si vždycky v každém soužení hned vzpomněl, kde hledati pomoc a sílu.

STŘEDA.

„...nalezli ho v chrámě.“ (v. 46.)

Ježíš se nalézá v chrámě; v tom vnitřním chrámě vašeho srdce, jste-li ve stavu milosti, i v tom zevnějších chrámě zasvěceném službě Boží.

Modlitbou vstupte do tohoto dvojího chrámu a jistě se tam setkáte s Ježíšem, jehož jste marně byli hledali všude jinde.

Předsevzetí: Budu se snažiti zůstat i stále ve stavu milosti, abych vždy našel Ježíše ve svém srdci.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, vím dobře, že pravé štěstí je jen u Tebe. Ó, dej mi, abych je vždy u Tebe hledal buď ve svatyni svého srdce, nebo ve svatostánku našich oltářů.

ČTVRTEK.

„Synu, proč jsi nám tak učinil?“ (v. 46.)

Jaká bolest, a spolu jaká něžnost v tomto nářku. Naříkám také, když poznám, že jsem odloučen od Ježíše?

Ó, žel! často si toho ani nepovšimnu, ani toho nepozoruji, nermoutím se nad tím, a nebo zase naopak: reptám, rozčiluji se, ztrácím mysl nad tím, že se mi nedaří mé pokusy o získání vnitřního klidu.

Jdu z jednoho výstřelku do druhého a tím buď zarmucuji Pána Ježíše svou lhostejností, nebo Ho soužím svou netrpělivostí.

Předsevzetí: V utrpení chci se odevzdati plně do vůle Boží, ale nesmím zaměňovati bezstarostnost s odevzdaností.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, abych si vždy uvědomil tu žalostnou ztrátu, kdykoliv se od Tebe vzdálím vlažností nebo odloučím hříchem.

PÁTEK.

„Zdaliž jste nevěděli, že já musím býti v tom, co jest otce mého?“ (v. 49.)

Bůh přede vším a nade vším: takový je řád, jak sám náš rozum prohlašuje.

Před touto svrchovanou povinností vše ostatní musí ustoupiti.

Snažte se všechnu svou útěchu a všechnu svou radost viděti v tom, že sloužíte Bohu a že konáte to, co chce, i když při tom nepociťujete nějaké útěchy nebo radosti.

Každá jiná horlivost by byla klamem.

Předsevzetí: Zasvětím a obětují všechny své zájmy a všechny své touhy Bohu.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, posiluj mne, abych dovedl jako Ty a s Tebou veškeré své práce zasvěcovati Bohu.

SOBOTA.

„A Ježíš prospíval...“ (v. 52.)

Říká se: Postupovati znamená vítěziti. Proto zastavuji-li se na cestě dokonalosti, pak hned tělo a svět nabudou vrchu – a já ustupuji poražen.

Ostatně Bůh uděluje milost každému úměrně k jeho snažení.

Zakopávám-li obdrženou hřivnu, Bůh mí ji odnímá; uplatňuji-li ji, Bůh jí zdvojnásobuje.

Proto také budu postupovati v milosti dle toho, jak budu postupovati v moudrosti, a zas naopak budu postupovati v moudrosti v poměru k tomu, jak budu postupovati v milosti. Tyto dva pojmy se doplňují a tvoří jako kruh.

Předsevzetí: Každého dne krok kupředu.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, odevzdávám se Ti zúplna, táhni mne k sobě, neboť jinak bych neměl dosti sil Tě následovati.

NEDELE DRUHÁ PO ZJEVENÍ PÁNĚ.

Jan II, 1–11.

„...byla svatba v Káni galilejské, a byla tam matka Ježíšova.“ (v. 1.)

Maria se nalézá tam, kam ji volá láska k bližnímu.

Vyhýbejme se světským slavnostem, leda vyžaduje-li toho společenská slušnost.

Ale pak se tam chovejme jako Panna Maria uprostřed tohoto shromáždění spřízněné rodiny.

Nic drsného ani přísného v jejím chování; vše vážné, důstojné, skromné a láskyplné.

Předsevzetí: Budu vždy slučovati zdvořilost s láskou.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, nauč mne, prosím, přizpůsobovati povinnosti společenské povinnostem náboženským a uváděti v soulad to, čím jsem povinen lidem s tím, čím jsem povinen Bohu.

PONDĚLÍ.

„...byl pak pozván na svatbu také Ježíš a učedníci jeho.“ (v. 2.)

Ježíš svou přítomností posvěcuje veselou společnost. Ale pozorujme jen Jeho chování a rozhovor: obojí je prosté, ale důstojné, laskavé, ale vážné.

Ježíš přichází se svými učedníky. Ale jakými to učedníky? S prostými rybáři, které ještě neměl času připravit.

On, syn královský, zvyklý na společnost P. Marie a Josefa, kteří se vyznamenávali tak jemnými způsoby a tak dokonalými rozhovory, Ježíš se tu představuje provázen lidmi tak prostými a tak málo vzdělanými.

Předsevzetí: Budu hleděti býti všem vším.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, strp mne, prosím, ve své společnosti přes mé vady a křehkosti, které mne činí skoro nesnesitelným u lidí.

ÚTERÝ.

„...matka Ježíšova řekla k němu: Nemají vína.“ (v. 3.)

Láska Mariina má oko otevřeno nad vším, co může zajímati bližního i se stanoviska čistě pozemského.

Jestliže i nepatrné potřeby vzbuzují starostlivost této něžné matky, jaká teprv bude její bdělost, jedná-li se o duši a o věčnost!

Pozorujme, kterak Panna Maria ničeho od svého Syna nežádá. Znajíc dobře jeho srdce ví, že stačí jej upozorniti – a již je jista, že jeho dobrota pomůže.

Předsevzetí: Chci svěřovati P. Marii všechny své zájmy.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej mi, abych se vždy s plnou důvěrou utíkal o přimluvu k Tvé Matičce přesvaté.

STŘEDA.

„I řekl jí Ježíš: Co mně a tobě, ženo?“ (v. 4.)

Ježíš nenazývá tu P. Marii jménem matka, nýbrž nalézá se na veřejnosti, nahrazuje toto důvěrné pojmenování jiným, uctivějším.

Tak i vládcové a mocnáři obracejí se na veřejnosti k svým matkám neuzívají jména „má matko“ nýbrž „paní“ – výraz to důstojnější a uctivější.

Zde chce Pán Ježíš bez vší pochybnosti dáti najevo, že Maria – právě proto, že je jeho matkou – udržuje si všude svrchovaný vliv na jeho srdce a že jí nemůže ničeho odepřítí, takže jí vším právem můžeme nazývatí „Naše Milá Paní Nejsvětějšího Srdce“.

Předsevzetí: Chci se vždycky obracet na božské Srdce Ježíšovo prostřednictvím srdce P. Marie.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej mi, aby úcta moje k Tvému nejsvětějšímu Srdci rozmnožovala ve mně něžnou lásku k sladkému srdci Tvé Matičky.

ČTVRTEK.

„Cokoli vám řekne, učíňte.“ (v. 5.)

Je pravda, jedná se celkem o věc nepatrnou, ale Ježíš nemůže své Matce nic odmítnouti, i kdyby bylo třeba zázraku.

Maria pochopila, a proto obracejíc se na posluhující, pravila jim: „Cokoli vám řekne, učíňte.“

Vyložme prostě své potřeby a své touhy Ježíši a Marii a pak jednejme, jako bychom již tu milost byli obdrželi.

Tímto nevinným způsobem vykonáváme jakýsi něžný nátlak na srdce Mariino i Ježíšovo.

Předsevzetí: Budu se vždy modlit s důvěrou a vytrvale.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, jenž jsi řekl: Proste a bude vám dáno, nauč mne řídit se vždy tímto Tvým příkazem a s jistotou očekávat Tvou pomoc.

PÁTEK.

„Dí jim Ježíš: Naplňte štoudve vodou.“ (v. 7.)

Ježíš se cítí jako spoután slovem své Matky. Aby jí vyhověl, rozkáže živlům... tálo tam šest prázdných kamenných štoudví. Ježíš poručil posluhujícím naplniti je vodou.

Ale, pane, vždyť je třeba vína!

Čiň sám, co můžeš, dej, co máš: Pán Ježíš učiní, co ty nemůžeš, a udělí to, co nemáš.

Předsevzetí: Chci se modlit a při tom činiti, co je možno. Pán Ježíš učiní již to ostatní.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, protože jsem slabý jako ta voda, a protože jsem bez milosti, jako ty štoudve byly bez vína, budu se obracet vždy z poslušnosti k Tobě s pokornou prosbou o posilu a pomoc.

SOBOTA.

„...a zjevil slávu svou...“ (v. 11.)

Dvě věci zjevují velikost a získávají slávu: moc a dobrota.

Moc bez dobroty působí nejčastěji pocit zděšení (úžasu).

Dobrota bez moci snadno vzbudí důvěrnost blízkou nerozvážnosti.

Připojíte-li k dobrotě moc, vyvoláte obdiv.

Přidružíte-li k moci dobrotu, získáte lásku.

Zázraky Pána Ježíše byly dobrodiními: jako výsledky a známky Jeho moci a Jeho dobroty dokazují i Jeho velikost i zjevují Jeho slávu.

Předsevzetí: Nebudu ani slabým ani tvrdým, nýbrž pevným a laskavým.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, abych se Ti obdivoval, poněvadž jsi veliký, i abych Tě miloval, poněvadž jsi dobrý.

NEDĚLE TŘETÍ PO ZJEVENÍ PÁNĚ.

Mat. VIII, 1–13.

„*Když pak Ježíš sestoupil s hory...*“ (v. 1.)

Hora znamená nebe nebo samo lůno věčného Otce.

Vtělením sestoupilo Slovo až k naší nicotě, aby nás pozdvihlo a povzneslo až k svému Otci.

Slovo vtělené je Bůh přijímající naši přirozenost.

Přibližujme se jen k Němu, vždyť můžeme: představme se Mu se svými bédami, On se nad nimi smiluje.

Předsevzetí: Ježíš jde za mnou: nesmím před ním utíkat.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, který sám nejdříve mě vyhledáváš, dej, ať dovedu vždy náležitě odpovídati Tvé tklivé dobrotě a shovívavosti.

PONDĚLÍ.

„*Pane, chceš-li, můžeš mne očistiti.*“ (v. 2.)

On jistě chce – ale s mé strany se staví v cestu překážka.

Já sice žádám za uzdravení, toužím, po něm, jako ten malomocný: ale jsem také odhodlán vykonati se své strany vše, co mohu?

Chtěl bych uzdravení, ale bez léků. Chtěl bych, aby mne Ježíš jediným slovem zbavil hříšných návyků, ale sám ani trochu se nesnažím polepšiti se.

Předsevzetí: Aspoň prositi budu: k tomu mám vždy dosti milosti.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, uděl mi té pevné a rozhodné vůle, bez níž i Tvá všemohoucí milost zůstává bezmocnou v mé duši. Ty jediný mi můžeš tento dar uštedřiti.

ÚTERÝ.

...viz, abys toho nepravil nikomu, ... “ (v. 4.)

Mluvíme-li o dobru, jež jsme vykonali, již jsme obdrželi svou odměnu – ale ztratili jsme ji pro nebe i pro tento život.

Pro nebe: poněvadž Bůh neodměňuje skutků vykonaných pro lidskou slávu, pro život: poněvadž i svět odpírá svého uznání tomu, kdo po něm baží...

Mimo to, mluvíme-li o svých skutcích, které chceme vykonati, uvádíme v šanc jejich výsledek v budoucnosti, neboť závistníci se spojí se špatnými, aby znemožnili dobro, které chceme podniknouti a aby překazili naše dílo.

Předsevzetí: Konati dobro – ale mlčeti o tom.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, aby Tvá opatrnost a skromnost byla mi vždy vzorem mého chování.

STŘEDA.

„Pane, služebník můj leží doma ochrnulý a hrozně se trápí.“ (v. 6.)

Jsou vaše schopnosti jako ochrulé a nemohou vám sloužiti? Obrat'te se na Ježíše.

Vyložte mu prostě svůj stav: On může a chce vám vrátiti sílu.

Nedojde-li však toho, po čem toužíte, pak jste asi neměli dosti důvěry nebo vytrvalosti.

Také snad vám chystá Pán dobro ještě větší.

Předsevzetí: Když již k ničemu nebudu schopen, budu se aspoň modliti.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, bez Tebe jsem neschopen něco dobrého vykonati. Pozdvihni mne, prosím, a povzbuď mne.

ČTVRTEK.

„Já přijdu a uzdravím jej.“ (v. 7.)

S jakou dobrotou a s jakou ochotou vyhovuje Pán Ježíš pozvání setníka! A přec jedná se jen o pouhého služebníka.

Buďme také ochotni posloužiti, kdykoliv jen můžeme.

Buďme dobrými zvláště k malým a chudým.

Nenásledujme těch, kteří – mají-li prokázati nějakou službu – shledávají všechno nemožným, anebo kteří se obtěžují jen v zájmu mocných.

Předsevzetí: Chci býti vždy ochotným k službám, pak také Bůh bude ochotným mi pomoci.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, přijď a uzdrav mne. Přijď svou milostí, přijď ve svatém přijímání, nepřijdeš-li, budu jen služebníkem neužitečným.

PÁTEK.

„Pane, nejsem hoden...“ (v. 8.)

Pokořujte se, uznávejte svou nehodnost před Bohem i před lidmi.

Vždycky je na tom lépe ten, kdo se podceňuje, než ten, kdo se přeceňuje.

Bůh pyšným se protiví, ale pokoře uděluje vše.

A lidé, kteří dost těžce snášejí převahu skutečných zásluh, bouří se proti převaze, kterou si osobuje pýcha. Pokoře však odpouští vše.

Předsevzetí: Abych si zajistil vážnost, budu vždy uznávati svou nehodnost.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, nejsem hoden přijmouti Tě do svého srdce; ale toliko rci slovem a vrátíš mi spolu se silou dobře činiti také pocit a vědomí mé slabosti.

SOBOTA.

„Jdi, a jak jsi uvěřil, staň se tobě.“ (v. 13.)

Víra je měřítkem Boží velkomyslnosti vůči nám: Bůh nemůže dávat méně, než my očekáváme od jeho dobroty a moci.

Také jeho sláva mu takřka velí, aby nám uděloval ještě více, než se odvažujeme od něho doufat.

Předsevzetí: Chci často oživovat svou víru vzpomínkou na zaslíbení Pána Ježíše.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, já sice věřím, ale má víra tak snadno se viklá. Prosím snažné, posiluj ji.

NEDELE ČTVRTÁ PO ZJEVENÍ PÁNĚ

Mat. VIII, 23–27.

„A hle, bouře velká povstala na moři.“ (v. 24.)

Moře představuje svět, země značí Církev.

Není století, v němž by se svět nebouřil a nepozvedal proti Církvi.

A stejně se tento svět bez přestání pozvedá proti lidem dobrým a horlivým.

Církev hlásá pravdu a koná dobro, a dobrý křesťan opakuje poučování Církve a činí dobro, jak ona káže – a to stačí: všechny vlny veřejného mínění a vášní se vzdouvají a vrhají se proti Církvi a proti spravedlivému.

Předsevzetí: Nebudu si všimati světa a jeho zuření.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, jako jsi v Církvi své, tak budiž vždy i v mém srdci, a nebudu se báti ničeho.

PONDĚLÍ.

„Ježíš pak spal...“ (v. 24.)

Ó, spi si, láskyplný Pane Ježíši, jen když jsi přítomen v loďce mého srdce.

Ostatně spíš-li v mém srdci, pak to může býti dobře mou vinou: zanedbávám Tě, zapominám na Tebe, nechávám Tě samotným.

Pak není divu, že dřímáš na dně mé duše a také mne necháváš samotným, abych pochopil, co zmožu bez Tebe.

Předsevzetí: Budu bdíti a modliti se: Pán Ježíš bude bdíti nade mnou a se mnou.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dopřej mi té milosti často na Tebe vzpomínati a k Tobě mluvíti v modlitbách svých, abych si Tě tak udržoval ve svém srdci.

ÚTERÝ.

„*Pane, zachovej nás, hyneme.*“ (v. 25.)

Často teprve v poslední chvíli, donuceni uznat vlastní bezmocnost, odhodláváme se ve své pýše modliti se a prositi jako apoštolové při bouři.

A Pán Ježíš jako by čekal na to doznání naší slabosti a na ten výkřik naší sklíčenosti, aby nám zjevil svou moc a svou dobrotu.

Předsevzetí: Nebudu nikdy čekati s prosbou za pomoc Boží až na poslední okamžik.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, zachovej mne, ukaž se Spasitelem. Tys Pánem živlů stejně jako Pánem mé duše, vidíš, jak všechny mé snahy by nestačily k mé spáse, proto znovu prosím: zachovej mne, ať nezahynu na věky.

STŘEDA.

„*Co se bojíte, malověrní?*“ (v. 26.)

Podobná bázeň je křivdou vůči Spasiteli.

Co se bojíte? Že vás nemůže zachrániti, nebo že nechce? Či byste chtěli pochybovati o Jeho moci nebo dobrotě?

Ale což když duchovní smrt ohrožuje naši duši útoky pokušení: ani tu není dovoleno se báti?

V takovém případě nechme jen, ať se smysly a obrazotvornost a vášně bouří a třese: a uchylme se v zbožné modlitbě do pevnosti víry a rozumu, kde se brzy rozhostí klid v naší duši.

Předsevzetí: Budu pevně věřiti v dobrotu a moc Pána Ježíše a nebudu se ničeho báti.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, abych i uprostřed zmatků a bouří počítal stále s Tvým slovem a s Tvou mocí, a zachoval si tak mír a klid v duši.

ČTVRTEK.

„*...a přikázal větrům i moři.*“ (v. 26.)

Větry představují lidské náhledy a vášně, moře značí svět.

Nemudrujte s lidskými náhledy, nerokujte s vášněmi, nevyjednávajte se světem.

Jsouť ty náhledy příliš vrtkavé, ty vášně prchlivé a svět příliš nevnímavý pro hlas rozumu.

Chcete-li míti pokoj a zůstat klidnými i uprostřed bouře, pak musíte volati hlasitě a rozhodně. Nerokovati, nýbrž tvrditi, nevyjednávati, nýbrž poroučeti.

Předsevzetí: Budu vždy pevný, abych vždy zůstal klidný.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, rozkazuj v mém srdci, a jediným slovem utišíš mé smysly
i obrazotvornost i vašeň.

PÁTEK.

„Lidé pak se divili.“ (v. 27.)

Prostý lid nechápe Ježíšovy moci.

Dle jeho náhledu spočívá síla pouze v počtu, v hmotě, ve zlatě nebo ve zbraních.

Podobně také nepochopuje moc Církve, která již po devatenáct století pouhým slovem Ježíše Krista ovládá a láme všechny vichry a všechny bouře.

A zůstane to vždy záhadou, jak málo je víry v duších přes to, že dějiny dosvědčují, jak Pán Ježíš stále vítězí svým slovem nad bouřemi bludů a nad vlnobitím pronásledování.

Předsevzetí: Budu pevně věřiti a nic mne nebude uváděti v podiv.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, posiluj mou víru, abych ve všem viděl Tvou moc vše ovládající a řídící.

SOBOTA.

„Kdo je tento?“ (v. 27.)

Kdo je ten muž, který poroučí větrům a vlnobití?

Kdo je ten muž, který ovládá mínění lidská vrtkavější než vítr, který krotí vášně prudší a nestálější než vlnobití?

To není pouhý člověk, to je Bohočlověk nebo aspoň člověk Boží.

Předsevzetí: Chci se odříci světa a přimknouti se pouze k Pánu Ježíši.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, uděl mi té milosti, abych pohrdal míněním světa a jeho vášněmi, a uznával Tebe svým Pánem a Králem.

NEDĚLE PÁTÁ PO ZJEVENÍ PÁNĚ.

Mat. XIII, 24–30.

„Podobno jest království nebeské člověku, který nasej dobrého semene na poli svém.“ (v. 24.)

Pole je svět, hospodář je Bůh a dobré semeno je slovo Boží.

Bůh rozsévá jen dobré semeno: Jeho slovo je pravda a spravedlnost.

Jen člověk nerozumný nebo špatný může si osobovati pro sebe nebo pro jiné volnost rozsévati blud nebo neřest.

Nikdo nemá práva hlásati blud nebo konati špatnost.

Předsevzetí: Budu vždy zavrhovati a potírati každé učení přičící se pravdě a spravedlnosti.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, aby pouze Tvé slovo bylo vždy pravidlem mého rozumu a mých myšlenek, mé vůle i mých skutků.

PONDĚLÍ.

„...a když lidé spali, přišel nepřítel...“ (v. 25.)

Když vladaři, duchovní vrchnost, otcové rodin, přestávají bdíti nad svěřeným jím polem, tu přichází nepřítel.

Nepřítel je bezbožník, nepřítel je zhýralec. I my někdy spíme a nebdíme nad svými myšlenkami, nad svou pamětí, nad svou obrazotvorností, nad svým srdcem: tu přichází nepřítel.

Nepřítelem je tu zlá myšlenka, nebezpečná představa, nedovolená vzpomínka, hříšná touha...

Předsevzetí: Budu vždy bdíti, abych nebyl zaskočen.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej nám představené bdělé, kteří by nedovolovali nepříteli rozsévati semeno pohoršení.

ÚTERÝ.

„*Nepřítel nasel koukole mezi pšenici.*“ (v. 25.)

Koukol představuje blud a neřest. Nevěrec rozsévá blud, zhýralec rozsévá neřest.

A setkáváme se s lidmi, kteří se nazývají křesťany, a kteří přes to jsou tak krátkozrací, že vyžadují snášenlivost vůči pohoršení.

Setkáváme se s lidmi tak nerozumnými, že staví jako zásadu svobodu slova i tisku, svobodu všecko říci, svobodu hlásati i blud a neřest.

Předsevzetí: Nedovolím nepříteli v mém domě rozsévati koukol a nebudu udržovati styků s těmi, kteří dávají pohoršení.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, vnukni mi odpor proti bludu a špatnosti a vzbud' ve mně spravedlivé rozhořčení proti svůdcům a těm, kdož dávají pohoršení.

STŘEDA.

„*Pane, zdali jsi nenasel dobrého semene na poli svém?*“ (v. 27.)

Bůh rozsévá jen pravdu. Pouze pravda má právo šířiti se a klíčiti v duších.

Blud nemá práva rozmáhati se.

Jen duch zcela pokažený, jen srdce zcela převrácené nesdílelo by úžas a rozhořčení těch služebníků hospodářových při pohledu na koukol objevený se na jeho poli.

I my nebyli bychom křesťany, ba ani lidmi rozumnými, kdybychom klidným okem mohli se dívati na zlo, jak blud a špatnost se mísí mezi pravdu a dobro.

Předsevzetí: Budu hájiti pravdu a potírati blud.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, abych měl vůči bludu takový odpor, jaký Jsi vždycky sám projevoval vůči farizeům a zákoníkům.

ČTVRTEK.

„*Člověk nepřítel to učinil.*“ (v. 28.)

Nepřítel bdí, když my spíme.

Lidé špatní jsou obyčejně činnější než dobří.

Proto svoboda povolená bludu bude vždy osudná pravdě. Pravda sice sama o sobě je povýšena tak, že nemůže být zdošana, ale může být vypuzena z duší bludem a lží.

Proto třeba bdít nad nepřítelem, bdít nad poučováním a nad slovy nevěrců a bezbožníků.

Nestačí jen rozsévat dobré semeno, nýbrž je také třeba bdít nad těmi, kdo rozsévají koukol a učí bludům.

Předsevtí: Budu bdít nad polem osetým, nad dobrem, které podnikám.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, chraň mne, abych nikdy nedůvěřoval nepřítelům víry.

PÁTEK.

„Nechte, at' oboje spolu roste až do žní.“ (v. 30.)

Nařizuje-li hospodář, aby nechali koukol růst, pak to nečiní proto, aby „dopřál svobody“, jak snili někteří falešní proroci. Činí to pouze proto, aby nemusel vidět, jak se s koukolem vytrhává i pšenice.

Když se tedy blud v důsledku spánku nebo nečinnosti představených rozmůže tak, že již nemůže být vykořeněn bez poškození i nevinných, pak nutno jej strpět.

Ale to se neděje proto, že by blud nebo koukol měl nějaké právo, ne, takového práva nestává. Musí tudíž naše horlivost být opatrnou, neboť horlivost bez opatrnosti ohrožuje dobro, jež chce vykonat, ale zas naopak opatrnost bez horlivosti umožňuje zlu ničit dobro.

Předsevtí: Chci být opatrným, ale ne tak dalece, abych přestal být horlivým.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, vnukni mi horlivost opatrnou a opatrnost horlivou.

SOBOTA.

„Seberte nejprve koukol... ke spálení.“ (v. 30.)

Taková je shovívavost Boží; to je právo, jež Bůh přiznává koukoli, bludu: právo na oheň, právo být spálen.

Nutí-li vás okolnosti bludu šetřit, budiž. Ale hleďte při tom zajistit mu vyplenění důkladné a úplné, jakmile jen vám bude možno.

Blud nemá práva leč jen na nenávisť, na pohrdání a na zničení.

Předsevzetí: Chci vždy potíratí blud a neřest až do zničení, ale k bloudícím chci býti milosrdným.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, který Jsi přišel potíratí blud a špatnost, a který zas přijdeš zničití je v den poslední, dej i mně té milosti, abych nenáviděl blud, ale s bloudícími měl vždy soucit.

NEDĚLE ŠESTÁ PO ZJEVENÍ PÁNĚ.

Mat. XIII, 31–35.

„Podobno jest království nebeské zrnů hořčičnému.“ (v. 31.)

Jako v tomto malém zrně se nalézá zárodek celé velké byliny, tak často v jediném vnuknutí milosti Boží se nalézá základ k celému dokonalému životu, který potom na věčnosti se změní v život blaženosti.

Proto hledme, abychom neztratili ani myšlenku, ani okamžik, poněvadž na nich může záviseti naše věčnost. Ta myšlenka, ten okamžik mohou býti zrnkem hořčičným, jež zapadne-li do našich srdcí, může vzrůst v mohutný strom.

Předsevzetí: Nezanedbám ani nejnepatrnější částičky daru Božího.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, prosím Tě pokorně za tu milost, abych nikdy neztratil žádného z Tvých slov.

PONDĚLÍ.

„...ale když vzroste, větší jest než všechny byliny.“ (v. 32.)

Nejnepatrnější stupeň milosti Boží stačí, aby lidskou duši povznesl k výši, která převyšuje všechnu velikost řádu přirozeného.

Sklenice vody, podaná chudřasu z lásky k Bohu je v očích Božích skutkem větším než všechna vítězství Alexandra nebo Napoleona.

Předsevzetí: Budu vždy měřiti velikost nějakého činu dle víry a ne dle lidských úsudků.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej mi pochopiti cenu Tvé milosti.

ÚTERÝ.

„...stává se stromem, tak že ptáci nebeští přilétají a bydlí na ratolestech jeho.“
(v. 32.)

Zrno hořčičné představuje také Církev. Nepatrný, sotva znatelný byl její vznik, ale dnes Církev šíří své větve nad celým světem a všichni národové mohou nalézati útočiště pod její ochranou.

Taková je povaha děl Božích: nepatrný, skromný počátek, vývin skoro nepozorovatelný, ale stálý a konečně ohromný rozvoj.

A taková je také povaha působení milosti Boží v duši věřící.

Předsevzetí: Chci vždy věrně spolupůsobiti s milostí.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, aby se Tvá milost v mé duši rozvíjela dle Tvého přání.

STŘEDA.

„Podobno jest království nebeské kvasu.“ (v. 33.)

I pouhé nic v ruce Boží se mění v tvory.

Co je menším než atom? A z atomů stvořil světy. Co je nepatrnější než trochu bláta? A z hrstky bláta vytvořil nejobdivuhodnější dílo, zázrak světa – lidské tělo.

Podobně trochu milosti se strany Boží, trochu dobré vůle se strany naší – a hle naše duše se povznáší k nejvyšší svatosti.

Předsevzetí: Nebudu nikdy překážeti působení milosti v mé duši.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, abych vždy věrně spolupůsobil s Tvou milostí.

ČTVRTEK.

„Vzavši (kvas) žena, zadělala do tří měřic mouky.“ (v. 33.)

Neznámost je jednou z podmínek úspěchu, tajemství je jednou ze složek zdaru. Proto je třeba ukrývati poklad, nechceme-li, aby nám byl ukraden.

Uchovávejme tedy dobré nápady a dobré touhy, které nám milost Boží vnukla, v tajnu své duše – jako žena skryla kvas do mouky – a hledme je časem uskutečniti.

Předsevzetí: Budu dobro mysletí, dobro chtítí a o dobro se snažítí – ale nemluvití o tom.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej at' Tvoje působení – třeba skryté – je vždycky účinné v mé duši.

PÁTEK.

„(Ježíš) bez podobenství nemluvil jim.“ (v. 34.)

Musíme se vždy přizpůsobiti osobám, které máme vésti nebo poučovati.

Aniž bychom snad pravdu zakrývati nebo jí umenšovali, nepředkládejme jí s počátku hned v plné přisnosti, která by mohla slabé zastrašovati.

Předved'me jí „v podobenstvích“, to jest pod jakýmsi závojem, který duším bystrým a silným dovolí jí cele pochopiti, ale který bude chrániti duše slabé ještě k snesení plné její jasnosti.

Předsevzetí: Budu pravdu milovati a tak ji poznám bez obtíží.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, pohni, prosím pokorně, pohni mé srdce, aby si pravdu zamilovalo a tak pomáhalo rozumu pravdu plně pochopiti.

SOBOTA.

„Vypravovati budu skryté věci od ustanovení světa.“ (v. 35.)

Až teprve v nebi bude nám odhalena pravda ve své plnosti.

Ale přece někdy již zde na zemi duše přímé a prosté bývají zasvěceny v tajemství Boží.

Tak na příklad dovedou si vysvětliti v plném jasu víry význam těch různých utrpení, která Bůh sesílá, a která se zdají býti jedněm nepochopitelná a jiným zas zavdávají příčinu k reptání.

Nebo chápou dobře – i při své prostotě – velké tajemství kříže, v němž nevidí ponížení Pána Ježíše, nýbrž jeho oslavu.

Předsevzetí: Budu vše posuzovati ve světle víry.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dopřej mi pochopiti, jak utrpení se může měniti v dokonalou radost.

NEDELE DEVÍTNÍK.

Mat. XX, 1–16.

„Podobno jest království nebeské člověku hospodáři, který vyšel na úsvitě, aby najal dělníky na vinici svou.“ (v. 1.)

Od prvních let našich zval nás Bůh, abychom vzdělávali svou vinici, to jest ty přirozené schopnosti a nadpřirozené dary, které nám svěřil učiniv nás člověkem a povolav nás křtem svatým do sboru křesťanů.

Jak jsme vzdělávali svůj rozum a vůli?

Jak jsme používali svých smyslů, zraku, sluchu, čichu, hmatu a chuti?

Jak jsme využívali svého zdraví nebo nemoci, svého bohatství neb své chudoby, své vážnosti nebo svého zneuznávání od lidí?

Máme nyní právo na smlouvenou odměnu?

A tou odměnou je království Boží.

Předsevzetí: Nebudu říkati: Až zítra, nýbrž hned budu používati milosti Boží.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, jak bych Tě byl oslavil a co zásluh bych si byl získal, kdybych od počátku byl uplatňoval všechny své schopnosti k Tvé službě a všechny mi udělené milosti. Pomoz mi, pokorně prosím, aspoň od nynějška hleděti nahrazovati tu nesmírnou ztrátu.

PONDĚLÍ.

„Smluviv pak s dělníky denár na den, poslal je na vinici svou.“ (v. 2.)

Den představuje život; denár znamená nebe, totiž spojení s Bohem po celou věčnost; vinice je naše duše.

Vzdělávejme svou duši: hledme rozumem svým Boha poznávati a velebiti, vůli svou jej milovati a mu sloužiti.

Neboť každý skutek, každé slovo, každá myšlenka, která se nevztahuje na Boha, je pro věčnost ztracena.

Předsevzetí: Budu pracovati pro Boha a On bude mou odměnou. „Merces tua magna nimis.“

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, přijmi milostivě tu oběť, kterou Ti dnes zasvěcují všechny své myšlenky a touhy, všechna svá slova i všechny své skutky.

ÚTERÝ.

„A vyšed okolo hodiny třetí, našel jiné, ani stojí na trhu zahálejíce.“ (v. 3.)

Náměstí je svět. Na něm se lidé pohybují, chodí, zastavují se, prohlízejí, hovoří, smějí se, baví se a zahálejí.

Jeden se pachtí a namáhá pro trochu kovu, pro nějaký groš.

Jiný stále běží za marnou zábavou, které nemůže dosáhnouti.

A zas jiný se pouští do nebezpečných podniků, mimořádných, výstředních a směšných, jen aby se vyznamenal a zjednal si jméno.

Druhého dne však co zbude z toho kovu, z té zábavy, z toho marného hluku?

Předsevzetí: Budu se vyhýbati zahálce a ještě více jednání neužitečnému a marnému, které je tím nebezpečnější, protože budí dojem činnosti a není ničím.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, den života mého se již hodně nachelel a já ještě stojím na náměstí rozhlížeje se a zaháleje. Přijď zas a volej mne, ale tak mocně, abych již jednou poslechl.

STŘEDA.

„Jděte i vy na vinici mou.“ (v. 4.)

Místo utráceti své schopnosti a svou energii, svůj čas a své síly ve službách světa, který pomíjí, který neplatí, který nic nedává, ba ani neděkuje za dobrodiní, zasvěťme se raději službě toho, který nenechá bez odměny ani sklenici vody, podanou chudřasu Jeho jménem.

Předsevzetí: Vším svým konáním chci sloužiti Bohu.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, přijmi mne do svých služeb, neboť toužím jen po té milosti, abych mohl pracovati pro Tebe.

ČTVRTEK.

„Proč tu stojíte, celý den zahálejíce?“ (v. 6.)

Nestůjíte celý den, celý život, stále jen připraveni k chůzi a k jednání, ale stále nepřecházejíce k činu.

Stále sníte o tisíci plánech, stále činíte tisíc předsevzetí, ale stále se nerozhodujete něco provést.

Zahálíte a přece zahálka způsobuje všechna zla: zla společenská i zla jednotlivců.

Zahálka uspává lidi dobré, ale špatným nechává volné pole a zajišťuje jim svobodu, aby mohli páchat všechno zlo, jak se jim jen líbí.

Předsevzetí: Přestanu snít o tom, co bych měl konati, a raději hned začnu.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, pověz mi dobrotivě, co mám činiti, a dej mi síly, abych to také opravdu chtěl.

PÁTEK.

„Aneb snad nesmím učiniti, co chci?“ (v. 15.)

Bůh je pánem svých darů. Líbí-li se mu dáti jinému tolik nebo třeba ještě více než mně – když mi dává to, co mi slíbil – jakým právem si stěžuji?

Ostatně dostal-li jsem méně než tento, nedostal jsem zase více než onen? V každém případě jsem dostal více, než mně patřilo, protože s počátku nejsem ničím, nic jsem si nemohl zasloužit, ani svého bytí.

Předsevzetí: Budu v sobě potlačovati závist, která se mi tolik nelíbí na jiných.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, posiluj mne, abych v sobě přemáhal každé hnuty nepřejčnosti a radoval se vždy ze štěstí jiných.

Nechci proto záviděti jiným, čeho jim Bůh ve své dobrotě udělil, nýbrž budu se radovati z jejich štěstí jak ze svého. Tím rozmnožím i své štěstí.

SOBOTA.

„Tak budou poslední prvními a první posledními.“ (v. 16.)

Neříkejme nikdy: Již je pozdě. Kdyby nám zbývala jen jediná hodina života, můžeme v ní vykonati pro Boha a získati pro svou duši tolik, co jiný, který pracoval celý život.

Neboť často ti, kdo měli ten šťastný zvyk konati dobro, nakonec upadli v šablonovitost, takže se stalo snadným dostihnouti jich nebo je i předstihnouti.

Ostatně Bůh odměňuje pravidelně milost podle dobré vůle: uděluje více tomu, kdo víc miluje.

A konečně: on je pánem své milosti, a může jí uděliti více i dělníku poslední hodiny.

Předsevzetí: Nyní začnu doopravdy a neztratím již ani okamžiku.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dobře vím, že každý den, každá hodina, ba i každý okamžik může být mým posledním. Proto prosím pokorně, dopřej mi té milosti, abych aspoň od nynějška hleděl nahraditi, co jsem zameškal.

NEDELE PRVNÍ PO DEVÍTNÍKU.

Luk. VIII, 4–15.

„Když se scházel zástup četný a od měst brali se k němu, pravil podobensvím.“
(v. 4.)

Jen se tísněme kolem Ježíše, On nás poučí.

Tísněme se kolem Jeho oltářů, kde sídlí, kolem kazatelny, kde nás učí ústy svých kněží a Jeho slovo osvíti naši duši.

A my sami také hledme poučovati zas jiné a šířiti kolem sebe vznešenou nauku Ježíše Krista.

Při tom po příkladu božského Učitele jednejme prostě s prostými a při poučování jich vypůjčujme si případná přirovnání z přírody.

Poněvadž pak viditelné předměty velmi často zaslepují a ducha ponižují, ukazujme, jak tytéž dovedou a mohou rozum povznést a osvítiti.

Předsevzetí: Chci vždy ochotně býti poslušen slova Kristova ať vnějšího nebo vnitřního.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, přitáhni mne k Sobě Svým slovem a dej mi, abych je dovedl opakovati těm, kteří Tě neznají nebo kteří na Tebe zapomínají.

PONDĚLÍ.

„Vyšel rozsévač, aby rozséval...“ (v. 5.)

Pán Ježíš sám je tím rozsévačem: sestoupil s nebes, vyšel z ústraní nazaretského, ze života skrytého, z pouště, a rozsévá své slovo. „Símě jest slovo Boží.“

Potom vysílá celou řadu rozsévačů do světa: apoštoly, papeže, biskupy, kněze i prosté věřící.

Rozsévajme také slovo Boží: rozšiřujme je kázáním, tiskem, rozhovorem, poučováním učeným i prostým.

Rozsévajme všude, rozsévajme vždy, jako slunce rozsévá své světlo i v těch dobách a na těch místech, kde žádné oko lidské ho nemůže přijmouti.

Kdybychom chtěli rozsévati jen takové símě, které z každého zrna dá třicet až šedesát jiných, pak bychom se k rozsévání nedostali nikdy.

Šťastný rozsévač, když mu z desíti zrn jedině dá užitek padesátinásobný.

Předsevzetí: Budu slovu Božímu rád naslouchati, uchovávatí je ve svém srdci a věrně zachovávatí.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, aby z tolika semen, jež rozséváš do mého srdce, z tolika osvětlení, z tolika vnuknutí, aspoň některé vzešlo a přineslo užitek.

ÚTERÝ.

„...*Některá zrna padla vedle cesty.*“ (v. 5.)

Některé duše se podobají silnici: kdekdo tamtudy chodí. Je to neobyčejné střídání myšlenek, tužeb, dojmů, pocitů, které na konec duši činí tvrdou, jako chodci udupávají cestu.

Padne-li slovo Boží do takových duší, nemůže tam vniknouti a zůstává pouze na povrchu.

A jako zrno padlé na cestu je buď zašlapáno chodci nebo sezobáno ptáky, tak v takových duších rozptýlených každá dobrá myšlenka zmizí, každá dobrá touha se rozplyne pod tlakem světských zájmů nebo vlivem ďábla.

Předsevzetí: Budu se střežiti, abych ani jedině dobré myšlenky neztratil.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej mi, prosím, abych Tvá slova sbíral s úctou a pozorností a uchovával je v srdci svém podle příkladu Panny Marie.

STŘEDA.

„*A jiné padlo na skálu...*“ (v. 6.)

Co platno, přijde-li dobrá myšlenka, nebo učiníme-li dobré předsevzetí, nebo přikročíme-li již dokonce k činu, co je to platno, když pak zůstaneme stát na začátku a nedostaneme se k cíli?

Chceš-li konati dobro, dej pozor na překážky, na odpor: všude se setkáš s kamením – „padlo na skálu“. Proto buď vytrvalý v dobru, jinak je nedokončíš.

Předsevzetí: Budu vytrvalým v dobrých předsevzetích.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, do Tvého srdce ukládám všechny ty dobré plány, které Tvá milost mi vnuká. Budiž mou silou, jako Jsi byl mým světlem.

ČTVRTEK.

„A jiné padlo mezi trní.“ (v. 7.)

Trní, to jsou starosti o záležitosti světské.

Jak by slovo Boží mohlo být slyšeno v srdci, v němž se stále jen ozývá křik smyslů a vášní neb volání davu? Jak by milost Boží nebyla udušena v té houštině myšlenek a tužeb a citů neužitečných nebo dokonce hříšných?

Předsevzetí: Budu hleděti odpoutávati se od světa a jeho starostí.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, učň, aby oheň Tvé lásky spálil všechno to trní, kterým zarůstá mé srdce, a aby v něm zůstala jen jedna péče: o Tvou slávu.

PÁTEK.

„A jiné padlo v zemi dobrou.“ (v. 8.)

Země dobrá není tvrdá nebo blátivá jako cesta: současně poddajná i pevná přijímá zrno a podrží je.

Dobrá země není vyschlá jako půda kamenitá: je vlhká a úrodná.

V dobré zemi může se také ukázat trní, neboť trní jako neřesti roste všude, ale hospodář je vytrhá hned, jak se objevuje.

Vytrhávejme a vykořeňujme ze své duše myšlenky a pocity neužitečné nebo dokonce zlé.

Svlažujme svou duši modlitbou a přivádějme jí vláhu milosti vodovody svátostí.

Otvírejme svou duši svatým vnuknutím a zachovávejme je ve svém srdci.

Pak símě slova Božího a milosti přinese v nás užitek podivuhodný.

Předsevzetí: Budu vnímavý k vnuknutí Božímu a pevný v dobrých předsevzetích.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, obklop mé srdce plotem, který by je chránil před myšlenkami světskými a před tělesnými žádostmi; svlažuj je Svou krví, vytrhávej z něho náklonosti hříšné a nechej tam zapadat símě Tvého slova.

SOBOTA.

„Ti, kteří uslyševše slovo, uchovávají je v srdci dobrém a výborném, přinášejí užitek v trpělivosti.“ (v. 15.)

Dobrá země přijímá símě a podrží je, potom símě pomalu klíčí.

Tak i duše dobře připravená přijímá vírou slovo Ježíše Krista a uchovává je pevným a rozhodným předsevzetím.

A jako světlo působí teplo: tak víra plodí lásku a láska plodí čin.

Leč dobro se nevykoná za jeden den. Je nutná trpělivost i v svatých podnikcích vnuknutých láskou k Bohu a k bližnímu, i v díle osobní dokonalosti, v díle vnitřního života.

Předsevzetí: Budu trpělivý vůči nepřátelům zevnějším i trpělivý se sebou samým a se svými chybami.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, který Jsi rozséváčem zároveň i semenem – neboť Jsi Slovo Boží –, zapadni do mého srdce, vzklič tam a vzrůstej ponenáhlu přes všechny překážky, které tam potkáš, uvnitř i zvenčí.

NEDĚLE DRUHÁ PO DEVÍTNÍKU.

Luk. XVIII, 31–43.

„Aj, vstupujeme do Jerusalema, a dokoná se tam všechno, co psáno jest skrze proroky o synu člověka.“ (v. 31.)

Pán Ježíš ví dobře, co ho čeká v Jerusalemě, a přec tam vstupuje.

Nevyhýbejme se kříži. Třebaže může přijít, následujme jen vnuknutí Božího, kráčeje za hlasem poslušnosti, plňme své povinnosti.

Neboť jak chceme oslaviti Boha a jak si chceme získati zásluh, jsme-li věrní a vytrvalí pouze ve věcech snadných?

Předsevzetí: Budu konati svou povinnost, děj se co děj.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, naplň mne odvahou, kterou by nic nemohlo zdržeti, jedná-li se o to, poslechnouti Tvého vyzvání.

PONDĚLÍ.

„...zabijí ho; ale třetího dne vstane z mrtvých.“ (v. 33.)

P. Ježíš ohlašuje svou smrt, ale také své vzkříšení. Netěšme se, že unikneme kříži. Svět jej ukládá stejně jako náboženství.

A čím je pokořování a utrpení křesťana u porovnání s tím, které otrokům cizádosti a rozkoši ukládá svět? Čím je u porovnání s hanbou a mukou zavržených?

Kříži vloženému nám světem i tělem přísluší peklo a věčná smrt, kdežto kříži nabízenému nám náboženstvím, dostane se nebe a věčného života.

Předsevzetí: Budu si zvykati každodenně kříži věrným plněním povinností svého stavu.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej mi sílu, abych mohl Tě následovati až na Kalvarii a nésti s Tebou kříž a dáti se ukřížovati s Tebou, abych mohl pak říci s apoštolem: „Svět je ukřížován mně, a já jsem ukřížován světu.“

ÚTERÝ.

„Apoštolově však nesrozuměli z toho ničemu.“ (v. 34.)

Mluva kříže se těžko chápe, neboť tato dvě slova: pokoření a utrpení se naší přirozenosti příčí.

Duše odmítá pokoření a tělo se bojí utrpení. Nechceme chápati, že potupa může zploditi slávu, a že bolest může zroditi radost.

Také je nutno, abychom dovedli býti lhostejnými k vážnosti nebo pohrdání davu.

Neboť ten nevykoná nic velikého, kdo se obává úsudků lidských.

A nikdy bychom nedošli věčné blaženosti, kdybychom neměli dosti síly snésti všechna zla spíše než ztratiti dobro nejvyšší, kterým je Bůh.

Předsevzetí: Při každém potupení a utrpení budu pohlížeti na Kristův kříž.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, nauč mne Svým příkladem pohrdati úsudky světa a snášeti tělesné bolesti trpělivě.

STŘEDA.

„Ale (slepý) mnohem více křičel.“ (v. 39.)

Pán Ježíš jda cestou, blíží se k slepci. Ten uslyšev, že to P. Ježíš přichází, prosí s velkým křikem o uzdravení, a když mu domlouvali, aby mlčel, křičel ještě víc.

Také my máme býti vytrvalými v modlitbě: prositi, dokud jsme neobdrželi.

Odporují-li lidé naší touze, jen prosme dál a ještě vroucněji.

Ale ty prosby naše se musejí obracet k Pánu Ježíši a ne k lidem. S těmi nepočítejme.

Předsevzetí: Budu prositi, dokud nebudu vyslyšen.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, jako slepec sedím v temnotách, nevidá, jak Ti sloužiti. Osviť mne milostivě, abych mohl povstati, jíti za Tebou a Tobě sloužiti.

ČTVRTEK.

„I zastavil se Ježíš a kázal, aby ho k němu přivedli.“ (v. 40.)

Ó, modlitbo, jak jsi mocná! Jediným slovem Josue zastavil slunce; modlitbou svou ubohý slepec zastavuje Pána slunce.

Jsmeli neschopni jíti k Ježíšovi, pak prosme, hodně vytrvale, a Pán Ježíš se zastaví, aby nás vyslechl, a pošle nám vůdce, který by nás přivedl až k němu.

Předsevzetí: S důvěrou a vytrvalostí dojdu k cíli.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, zavolej mne k sobě. Lidé mne zapuzují, nuž aspoň Ty mne přijmi.

PÁTEK.

„Pane, at' vidím.“ (v. 41.)

Neměli bychom míti k získání zraku duchovního tolik horlivosti a vytrvalosti, jako ten slepec k získání zraku tělesného?

Vyslyší-li P. Ježíš tak snadno prosbu, jejíž předmět je čistě časný, jak by nevyslyšel modlitbu, jejíž předmět by byl rádu vyššího?

Než – bohužel – jedná-li se o záležitosti Boží a duchovní, tu často ani nepozorujeme, že jsme slepí.

Předsevzetí: Budu často prositi Pána Ježíše o světlo rozumu i víry.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dopřej mi, abych viděl, co mi schází a čeho je mi třeba, bych Ti mohl sloužiti a Tobě se líbiti.

SOBOTA.

„Prohlédni, víra tvá tě uzdravila.“ (v. 42.)

Náš rozum zaslepen vášní často stěží rozeznává dobro od zla.

Víra však činí užívání rozumu snadnější a svobodnější.

Víra totiž připojuje k světlu rozumu ještě světlo milosti, a současně nám vlévá důvěru, posiluje naši vůli a propůjčuje jí nepřemožitelnou vytrvalost.

A tak vírou vše se stává možným, neboť Bůh neodpírá ničeho těm, kdo věří v Jeho moc, kdo důvěřují v Jeho dobrotu a kdo vytrvale prosí.

Předsevzetí: Chci rád rozjímati ve sv. evangeliu, kde mi víra ukazuje P. Ježíše, abych Jej mohl následovati.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dopřej mi té milosti, abych Tě mohl následovati jako ten slepec, který uzdraven „šel za Tebou velebě Boha“.

DOBA SVATOPOSTNÍ.

PRVNÍ NEDĚLE V POSTĚ. (INVOCABIT)

Mat. IV, 1–11.

„*Tehdy byl Ježíš uveden na poušť od Ducha, aby pokoušen byl od d'ábla.*“ (v. 1.)

Duch Svatý vede na poušť, daleko od lidí, daleko od hluku, daleko od zlých příkladů, daleko od rozkoši a marností světa.

Ale často i na poušti setkáváme se s d'áblem a s pokušením.

Úplný klid a bezpečnost nenajdeme v tomto životě, který zde na zemi je bojem. „*Militia est vita hominis super terram.*“

Předsevzetí: Budu se vyhýbati světu a mítí zalíbení v ústraní.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, najdu-li v ústraní d'ábla, aspoň tam Tebe najdu také a Ty mi jistě pomůžeš proti nepříteli.

PONDĚLÍ.

„*A postiv se čtyřicet dní a čtyřicet nocí, potom zlačněl.*“ (v. 2.)

Půst připravuje k duchovnímu boji. Proto postem počínejme přemáhati sebe sama.

Tak si zajistíme nadvládu duše nad tělem, a rozumu nad smysly a budeme pak moci snáze přemáhat nepřítel zevnějšího.

Slabost těla působí nezřídka sílu ducha.

Předsevzetí: Budu ovládat své smysly a podrobovati je rozumu a milosti.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, pomáhej mi umrtvovati smysly, čehož vznešený příklad dal Jsi mi svým čtyřicetidenním postem.

ÚTERÝ.

„*Ne samým chlebem živ jest člověk, nýbrž každým slovem, které vychází z úst Božích.*“ (v. 4.)

Člověk nemá pouze tělo, má i duši.

Chléb je pokrmem těla, slovo Boží je pokrmem duše.

Chléb se mění v naši krev, v naše tělo – slovo Boží zase přeměňuje naši duši a činí ji jaksi účastnu božství.

Neboť vírou a slovem Božím naše myšlenky a naše přání stávají se božskými: vírou smýšlím jako Bůh, chci jako Bůh, neboť vírou myslím na to, co myslí Bůh, a chci to, co chce Bůh.

Není to život svatý, život božský, život blažený?

Předsevzetí: Budu žít z víry, přizpůsobuje své smýšlení a své jednání slovu a příkladu P. Ježíše.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, ať jen za Tebou vždy kráčím, poněvadž jen Ty máš slova života věčného.

STŘEDA.

„Nebudeš pokoušeti Pána Boha svého.“ (v. 7.)

Nepouštěj se do věcí mimořádných: kráčeť cestou obvyklou.

Jednej jako ostatní, ale lépe. Hleď se od jiných lišiti jen tím, že budeš překonávati sebe sama.

Nesnaž se jen spravedlivým se zdáti, nýbrž jím býti, neboť svatost, ta pravá krása, spočívá v tom, že dokonale a spravedlivě konáme i věci zcela všední.

Svatý činí jen to, co každý má činiti, ale činí to dobře: „bene omnia fecit“.

Předsevzetí: Budu hleděti konati vše, co konám, dobře: bez hluku a bez okázalosti.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, uděl mi, prosím, té přímé a čisté prostoty, která se neuchyluje ani na pravo ani na levo, nýbrž směřuje pouze k Tobě.

ČTVRTEK.

„Toto všecko tobě dám, jestliže padna, budeš se mi klaněti.“ (v. 9.)

Toto všecko tobě dám: všechna království světa a jejich slávu, které tu satan ukazoval Pánu Ježíši s vrcholku hory, na niž jej vynesl.

Ale je třeba padnouti, aby se získalo království světa, neboť svět uděluje své pocty a svůj souhlas jen tomu, kdo o ně žebrá leže pokorně u jeho nohou.

Je něco poddajnějšího, více nižšího, více otročtějšího než lakový ctižádostivec?

A jaká bude odměna za tolik pokořování?

Satan slibuje to, co mu nepatří: vážnost a moc nejsou závislé na jeho vůli.

Jen Bůh a lidé je rozdělují. Lidé však ctižádostivcům neudělují leda své opovržení, a Bůh, ten se pýše posmívá a rád ji uvádí v zahanbení.

Předsevzetí: Chci pohrdati slávou tohoto světa, abych se cítil volným a svobodným.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, nedopust', abych se dal svěsti sliby satana a světa.

PÁTEK.

„Odejdi, satane, neboť psáno jest: Pánu Bohu svému budeš se klaněti a jemu jediné poctu božskou vzdávati.“ (v. 10.)

Buďme vždy bezohlední a přísní k ďáblovi a nezapomínejme, že kdokoli se protiví oslavě Boží, kdokoli se snaží svěsti nás k hříchu, ten hraje roli satana, a proto zažeňme ho suše, chladně, rozhodně.

Předsevzetí: Jediným cílem všech mých úmyslů bude vždy jen čest a sláva Boží a jeho svatá služba.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, který jediný Jsi mým Pánem a Bohem, dej, abych Tobě jedinému sloužil a došel tak pravého štěstí.

SOBOTA.

„I opustil ho ďábel, a hle, andělé přistoupili a sloužili jemu.“ (v. 11.)

Po ďáblu přichází anděl. Zde na zemi náš život se potácí mezi zármutkem a útěchou.

Různí duchové se střídají u nás: někdy stojíme pod vlivem dobrého, jindy zas pod tlakem zlého.

Jest psáno, že andělé přistoupili – nebyli tedy daleko. Po dobu pokušení stojí opodál a to proto, aby nám ponechali zásluhu boje a čest vítězství.

Ale nejsou od nás daleko, připraveni k pomoci, je-li třeba, a ochotni posloužiti nám, až zapudíme nepřitele.

Předsevzetí: V hodinu zkoušky budu pomýšleti na radost, která odmění mou vytrvalost.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, pomáhej mi v boji sám nebo svými anděli a nenech mne podlehnouti v pokušení.

DRUHÁ NEDĚLE V POSTĚ. (REMINISCERE)

Mat. XVII, 1–19.

„Ježíš pojal Petra, Jakuba a Jana.“ (v. 1.)

Rozšiřujme poučování a nešetřme jím, ale zvláštní sdělení vyhradme jen duším vyvoleným.

Také sebe sama neodhalujme davu a neprojevujme se na veřejnosti.

Pán Ježíš se odhaluje a projevuje jen v ústraní – seorsum –, v samotě, v úkrytu – na hoře vysoké.

Odučme se od davu, nesmýšlejme jako prostý lid, chceme-li dosáhnouti těch vznešených myšlenek, jichž původcem je Pán Ježíš.

Předsevzetí: Budu hledati samotu, kde najdu Ježíše.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, povznes mé srdce dobrotivě nad ty náhledy a vášně, které zmítají světem.

PONDĚLÍ.

„...a proměnil se před nimi.“ (v. 2.)

Útěcha připravuje na zkoušku.

Pán Ježíš se proměňuje před třemi apoštoly, které zvolí za svědky své smrtelné úzkosti na hoře Olivetské.

V okamžiku, kdy se jim ukazuje v rouše slávy, mluví o potupách svého umučení... a v den potupy, ve chvíli, kdy stojí před Kaifášem jako zločinec, ohlašuje slávu svého příchodu, až na oblacích sestoupí s mocí mnohou a velebností souditi své soudce...

Předsevzetí: V strastech budu doufati, ve štěstí budu se obávati.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, až mne útěchou povzneseš, připomínej mi mou nízkost minulou i budoucí, a až mne pokoříš utrpením, připomeň mi, prosím, všechnu Tvou dobrotu ke mně.

ÚTERÝ.

„A aj, ukázal se jim Mojžíš a Eliáš rozmlouvající s ním.“ (v. 3.)

Mojžíš představuje zákon, Eliáš proroky: obojí se vztahuje na Pána Ježíše.

Zákon je cestou, která k němu vede, proroctví je hlasem, který ho oznamuje.

Zákon přizpůsobuje naši vůli jeho vůli; proroctví přizpůsobuje náš rozum jeho rozumu.

Zachovávejme zákon, a budeme spravedliví jeho spravedlností; věřme proroctví, věřme Jeho slovu, a budeme moudří Jeho moudrostí.

Předsevzetí: Budu mysliti dle víry a žítí dle zákona.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, připomínej mi stále víru i zákon svůj, a uděl mi té milosti, abych věřil, co mám činiti, a abych konal, co věřím.

STŘEDA.

„Pane, dobře jest nám zde býti.“ (v. 4.)

Zdá se býti dobře na Táboru, ale méně dobře zdá se býti na Kalvarii.

Je snadné býti u Ježíše v dobách útěchy, ale je nesnadné zůstatí s ním v utrpení.

A přece právě zkoušky dají vyniknouti síle a upřímnosti lásky.

Jan ukáže se větším na Kalvarii u Ježíše proměněného utrpením a potupou než na Táboru u Ježíše proměněného slávou.

Tehdá se pozná, že není pouze učedníkem, kterého miloval Ježíš, nýbrž že je učedníkem, který miloval Ježíše.

Předsevzetí: Z Tábora se budu dívatí na Kalvarii, s Kalvarie na horu Olivetskou.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dopřej mi, aby občas jen nepatrný paprsek Tvé slávy mne osvítil v temnotách utrpení a zkoušek.

ČTVRTEK.

„Tento jest Syn můj milý, v němž se mi zalíbilo, toho poslouvejte.“ (v. 5.)

P. Ježíš mluví k nám někdy sám a jindy zas svými vyslanci; někdy vnitřním vnuknutím milosti a jindy zevnějšími slovy svého evangelia; někdy událostmi,

keré projevují jeho vůli, a jindy zas hlasem představených, jichž vedení jsme svěřeni.

Ale jakýmkoliv způsobem k nám mluví, vždycky je milovaným Synem Otce nebeského, jehož je Moudrostí a Slovem. Proto jej ochotně slyšme, věrme Mu a dle toho také jednejme.

Předsevzetí: Budu vždy ochotně poslouchati hlasu P. Ježíše.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, budiž mým světlem. Ty víš, co mi patří a co patří Otci nebeskému.

PÁTEK.

„Vstaňte, nebojte se.“ (v. 7.)

Rozjímání má nás připravit k činu, odpočinek má zas uschnouti k boji, neboť přítomný život nemůže ubíhati jen stále na Táboru...

Proto volá Ježíš: Vstaňte, sestupte s výšin rozjímání pouhého, vyjděte z ticha samoty a jděte bojovati do světa.

A nebojte se: Pán Ježíš sám vás vysílá.

Předsevzetí: Jen poslouchati a důvěřovati Ježíši: On je se mnou.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, mám-li jíti, pojď Ty se mnou, neboť bez Tebe nezmohu nic.

SOBOTA.

„Nepovídejte nikomu o tom vidění, dokud Syn člověka nevstane z mrtvých.“ (v. 9.)

Mlčme o milostech, kterých se nám dostalo s nebe: lid to nechápe. Ukrývejme své duchovní poklady a nevykládejme jich zrakům zlodějů.

Zahalujme zde na zemi svou slávu rouškou mlčení a hledejme pouze slávu Boží. Ono se z té naší také nic neztratí.

Vše se pozná po vzkříšení, vše bude slavnostně uznáno v ten velký den soudu.

Předsevzetí: Budu rád pokládán za nic.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, abych podle Tvého příkladu nedělal si nic ze zneuznání lidí a abych se vždy spokojil s Tvým uznáním.

NEDELE TŘETÍ V POSTĚ. (KÝCHAVNÁ)

Luk. XI, 14–26.

„I vymítal ducha zlého, a ten byl němý.“ (v. 14.)

Đábel němý – to jsou ohledy lidské.

Často si ani netroufáme prohlásiti se za křesťany, ani brániti Pána Ježíše a jeho svatou Církev, před bezbožným nebo zhýralcem. Tak jsme pod vládou něměho ďábla.

Němým je také ten ďábel, který zavírá ústa kajícím. Kdo se neodvažuje vyznati upřímně své hříchy ve zpovědi, ten zůstává pod vládou satana.

Předsevzetí: Budu vždy upřímný při sv. zpovědi.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, zapuď z mého srdce zbabělý strach a falešný stud, které mi brání jednak, abych hrdě se hlásil k své víře, jednak abych uznával svou hříšnost.

PONDĚLÍ.

„Němý mluvil; i podivili se zástupové...“ (v. 14.)

Ohledy lidské dovedou tak oslabiti své otroky, že ti se zdají vůbec neschopnými vydobýt si zas někdy svobodu svého projevu.

Když však takový člověk přec jen se odváží ukázati se neodvislým a volným, svět je ohromen.

Tak také my někdy říkáme: Co by tomu řekli lidé? Ale jen se podívejme na ten dav. Bojíme se i jeho úsměvu, a zatím, prohlásíme-li se odvážně, je celý zmaten.

Řekneme: vypískají nás – a zatím „zástupové se diví.“

Předsevzetí: Nebudu se báti prokázati se před světem, čím jsem.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej mi sílu pohrdati světem, který pohrdá Tebou.

ÚTERÝ.

„V Belzebubu, náčelníku duchů zlých, vymítá zlé duchy.“ (v. 15.)

Ať činíte cokoli, svět o tom bude mluvit.

Konáte-li dobro, je prý to pýcha.

Žijete-li v tichu ústraní, je prý to pohrdání lidmi.

Ale jen se těšte: vždyť se odvážili obviňovati i P. Ježíše, že je nástrojem knížete zlých duchů.

A není přec učedník nad Mistra.

Předsevzetí: Budu plnit své povinnosti a nechám dav mluvit.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, ať nedbám na úsudky světa tolik pošetilého ve svých úsudcích.

STŘEDA.

„Každé království proti sobě rozdělené zpusťne.“ (v. 17.)

Svorní jsouce v boji proti Církvi, jsou bezbožní mezi sebou stále v boji.

Pohrdají jedni druhými a mají pravdu: vždyť se znají! Nenávidí se, a ne bez důvodu: každý z nich dychtí po tom, co má druhý.

Jaká jednota může býti mezi lidmi, kteří sebou navzájem pohrdají a se nenávidí?

Jen jedním způsobem dala by se zříditi a udržeti jednota mezi lidmi: pravdou a láskou Kristovou.

Předsevzetí: Chci se často modliti za sjednocení lidstva v ovčinci Kristově – v říši pravdy.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, ať zůstanu spojen s Tebou a v Tobě vírou a pravdou.

ČTVRTEK.

„Když silák ozbrojen hlídá dvoru svého, v pokoji jest majetek jeho.“ (v. 21.)

Tím silákem je ďábel a jeho dvorem je duše v hříchu smrtelném.

Satan vládne jako tyran nad hříšníkem a bdí úzkostlivě nade všemi vchody, jimiž by mohla milost proniknouti do srdce jeho otroka. Také odstraňuje opatrně vše, co by mohlo probuditi v ubožáku výčitky svědomí a vzbuditi v něm naději na odpuštění: totiž kněze, zbožné přátele i dobré knihy.

Jen Pán Ježíš je dosti mocný, aby takovou ubohou duší osvobodil a zkroušené, kající srdce ochránil před opětným vniknutím satana.

Předsevzetí: Budu na stráž, protože Pán Ježíš by mne neochránil bez mé součinnosti.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, chraň nás před pokušelem, který stále obchází jako lev řvoucí, hledaje, koho by uchvátil.

PÁTEK.

„Kdo není se mnou, proti mně jest, a kdo neshromáždí se mnou, rozptýluje.“
(v. 23.)

Jen dál od politiky, která stojí ve dvou táborech: jednou nohou v táboře Ježíše Krista a druhou v táboře Beliála.

Jen dále od těch, kteří chtějí býti přáteli celého světa, kdo mají úsměvy pro Církev a za chvíli stejně líbezný úsměv pro revoluci.

Neodvážíš-li se prohlásit se pro Ježíše, jsi proti němu; a stejně neodvážíš-li se vyslovit proti bezbožníku, držíš s ním.

Pak se ale nenazývej Ježíšovým žákem nebo přítelem nebo údem. Nejsi jím, protože ruka chrání hlavu a paže chrání srdce.

Předsevzetí: Přihlásím se k P. Ježíši přede všemi a proti všem.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej mi síly, abych Tě následoval a pouze k Tobě se přimknul.

SOBOTA.

„I stávají se poslední věci člověka toho horšími, než byly první.“ (v. 26.)

Špatný křesťan je horší než špatný pohan, špatný katolík je horší než špatný odpadlík.

A nic není horším než špatný kněz, nebo dokonce špatný řeholník jako Luther, nebo špatný biskup jako Nestorius.

Kdo zneužívá milosti k obrácení, padá hlouběji, než byl dříve, protože padá s výše větší.

Předsevzetí: Budu si chránit milost a milost ochrání mne.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, podporuj mou slabost a udrž ve mně svou milost, neboť Ty samojediný dovedeš se ubránit v mé duši proti satanu.

NEDELE ČTVRTÁ V POSTĚ. (DRUŽEBNÁ)

Jan VI, 1–15.

„*A veliký zástup šel za ním.*“ (v. 2.)

Chceme-li, aby nás zástupy následovaly, pak musíme konati zázraky, a sice takové, které prokazují dobrodiní. To bylo tajemstvím oblíbenosti Ježíšovy a to je tajemstvím oblíbenosti vůbec.

Zasvětíme-li se s obětavou láskou ulehčování lidské bídy: hle, to ve společnosti sobecké a chtivé, kde každý jen sebe hledí a o jiné se nestará, je zázrakem... ten vyvolává nutně oblíbenost.

Předsevzetí: Budu konati dobro bez nároků na vděk.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, vzbud' ve mně lásku obětavou a horlivost nenáročnou.

PONDĚLÍ.

„*I vystoupil Ježíš na horu.*“ (v. 3.)

Jiné tajemství oblíbenosti: nehledati ji.

Pán Ježíš nevyhledává zástupu. Koná dobro, hlásá dobro, uštedřuje dobrodiní a svatou nauku těm, kteří za ním přicházejí.

Pověst o Jeho moudrosti a dobrotě se šíří. Se všech stran se lidé sbíhají, aby Jej slyšeli a byli uzdravováni od Něho, a jdou za Ním.

Ale On, jakmile jen možno, vzdaluje se a odlučuje se od davu, povznáší se nad všechno pozemské: „Ježíš vystoupil na horu.“

Předsevzetí: I já se uchýlím stranou, do srdce Ježíšova a tam zůstanu spojen s Ním svatými úmysly.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, budiž mi horou, na niž bych se mohl uchýliti a hledati tam odloučení od těch přečetných světských starostí, které mne odvracejí od té nejpřednější starosti – od péče o duši.

ÚTERÝ.

„*Odkud nakoupíme chleby, aby pojedli tito?*“ (v. 5.)

Stojíš před nemožností? Doufej přec.

Vyznej svou bezmocnost a Bůh se ukáže.

Dokud však budeš počítati pouze sám se sebou, nic se ti nezdaří.

Odkud ta důvěra v naše vědomosti nebo v naši moc? Což jsme se již stokrát nepřesvědčili, jak málo sami dokážeme?

A proč zas ta nedůvěra vůči Bohu, když nám něco rozkazuje nebo dává vnuknutí? Což nemáme Jeho slovo, Jeho sliby stokrát již osvědčené zkušeností o Jeho moci a Jeho dobrotě?

Předsevzetí: V sebe nebudu důvěřovati, jen v Boha.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, vyznávám upřímně svou bezmocnost. Bez Tebe nic nezmohu ani pro své osobní zdokonalení ani pro spásu duší. Proto pokorně prosím, neopouštěj mne.

STŘEDA.

„*I řekl Ježíš: Rozkažte lidem, ať se posadí.*“ (v. 10.)

S počátku číňme, co můžeme: Bůh vykoná ostatní.

Uspořádejme své myšlenky, svá slova i své skutky: Bůh jim dodá účinnosti.

Započněme – Bůh dokončí.

Buďme opatrní, ale nepochybujme.

Ovšem sami ze sebe nepouštějme se do nemožného. Ale mluví-li Bůh, nařizují-li: pak i kdyby se jednalo o nemožné, kdyby se jednalo o to, nasytiti pět tisíc lidí pěti chleby, poslechněme, číňme prostě, co je nařízeno.

Předsevzetí: Budu vždy konati a dobře konati, co mohu.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, poslušen Tvých vnuknutí a rozkazů svých představených, budu vždy s důvěrou všechnen zdar skládati jen na Tebe.

ČTVRTEK.

„*Tu Ježíš vzal chleby.*“ (v. 11.)

Berme, co máme. Máme-li málo, hledme i to málo uplatniti.

Máme-li málo, dávejme málo, ale dávejme aspoň něco.

Máme-li jen jednu hřivnu, nezakopávejme ji.

Používejme svých schopností i svého vědění, své vůle i své moci, svého zdraví i svých sil, svých prostředků i své milosti, kterou máme.

I to málo, nezanedbáme-li nic, rozmnoží se pod našima rukama všemohoucností Boží.

Předsevzetí: Odevzdám se zcela Pánu Ježíši – i na mně může vykonati zázrak.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, vezmi si vše, čím jsem, co mám, a co mohu. Je toho málo, ale dávám to z lásky.

PÁTEK.

„Seberžte pozůstalé drobtý.“ (v. 12.)

Neničme darů Božích, ani neničme nepatrné částičky z nich.

Neztrácejme ani minuty z toho času, který nám Bůh uděluje, ale který nám uděluje jen po „drobtých“, jako by se bál, abychom jím neplýtvali.

Neztrácejme ani jediného ze svých skutků, ze svých slov, ze svých myšlenek.

Jsou to snad jen „drobtý“, ale jejich cena je jistě hodně vyšší než cena drobtů chleba.

Každá minuta, každý pohyb našeho života může platiti stupeň slávy v životě věčném.

Ale vše, co se neodnáší k Bohu, je ztraceno pro věčnost.

Předsevzetí: Neztratím ani okamžiku.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, který žádáš počet z každého drobtu chleba, který také budeš žádati počet z každého slova neužitečného, dej, ať dovedu si vážit času.

SOBOTA.

„Ježíš... uchýlil se opět na horu sám jediný.“ (v. 15.)

Lid chce jej učiniti králem, a P. Ježíš utíká, ale utíká na horu.

Podobně když lidé budou nás vynášeti chválami a poctami, utíkejme, ale „na horu“, totiž tak, že se budeme povznášeti ještě výše čistým a přímým úmyslem.

Povznesme se až k Bohu, hledající pouze Jeho slávu a službu.

Jděme za dušemi toužící pouze po jejich spáse a dokonalosti a ne po jejich úctě a náklonnosti.

Povznesme se nad moc a velikost, kterou udělují lidé, vstupme až k Bohu v modlitbě, která nás učiní mocnými a velkými před Bohem a jménem Božím.

Předsevzetí: Budu se vyhýbati poctám a vážnosti.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, ať netoužím po moci a slávě lidské, které není třeba ani k Tvé oslavě ani ke spáse duší.

NEDĚLE SMRTELNÁ.

Jan VIII, 46–59.

„Jestliže pravdu mluvím (vám), proč mi nevěříte?“ (v. 46.)

Mluví-li Pán Ježíš takto k Židům, kteří nevěřili v jeho božství, co řekne křesťanu, který v něj sice věří a uznává jej Bohem, ale při tom nepřestává žítí, jako by nevěřil pravdě Jeho slova?

Pán Ježíš káže o ceně chudoby, ale on hledá své štěstí v bohatství.

Pán Ježíš prohlašuje, že jeho učedníkem může být jen ten, kdo dovede jej s křížem následovati – ale on utíká před křížem jako před jedovatým hadem.

Co řekne takovému křesťanu Pán Ježíš?

Předsevzetí: Budu věřiti slovům Kristovým; ale také budu konati, co žádá.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, já věřím sice, ale často jednám jinak, než věřím. Proto prosím pokorně, uděl mi té milosti, aby život můj shodoval se s Tvým učením a s mou vírou.

PONDĚLÍ.

„Kdo z Boha jest, slova Boží slyší.“ (v. 47.)

Věrnost Bohu předpokládá prvotní milost, a tato prvotní milost nechybí nikomu.

Ale běda tomu, kdo odporuje prvotnímu vnuknutí! Ten zasluhuje, že se Bůh od něho odvrací a přestává jej podporovati.

A mimo to: stálým odporováním milosti člověk se v tom odporu jaksí zatvrdí.

Jsme-li necitelní k prvnímu dotisku Ducha Svatého, budeme ještě více necitelní po druhé. Jen mocnější popud by námi hnul. Ale takové hojnější milosti Boží si nezaslouží, kdo prvotní milost odmítá.

Předsevzetí: Budu využívat každé, i té nejmenší milosti, abych zas tím získal milosti nové a hojnější.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, abych vždy využíval milostí, které mi uděluješ, k Tvé službě a ke spáse své duše.

ÚTERÝ.

„Já však nehledám slávy své.“ (v. 50.)

Zapomínejme svých vlastních zájmů a své slávy a pečujme pouze o zájmy a o slávu Boží.

Bůh se nenechá překonati ve velkomyslnosti a nezapomene nám toho.

Vždyť i svět, tak přísný vůči těm, kteří se snaží uplatňovati se, je uznalý vůči těm, kdo zapomínajíce na sebe hledí jiným dobře činiti.

Předsevzetí: Chci vždy míti jen Boha na zřeteli.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dopřej mi, abych vždy toužil jen po tom, Tebe dle možnosti oslavovati.

STŘEDA.

„Bude-li kdo zachovávat slovo mé, neužrjí smrti na věky.“ (v. 51.)

Ježíš je život, poněvadž je Slovo a pravda.

Pravda je život, nejvyšší život, život duše, život rozumový.

Slova Ježíše Krista, vtěleného Slova, jsou pravda, a proto jsou život.

Zachovávejme slovo Ježíšovo věrou a láskou: ono nás zachrání před smrtí věčnou.

Víra totiž přizpůsobí náš rozum a naše myšlení rozumu a myšlení Božímu, láska pak přizpůsobí naši vůli i naše konání vůli a konání Božímu: a tak náš život bude bráti podíl na životě Božím.

Předsevzetí: Musím hleděti, abych stále měl nějaký skutek Kristův na mysli a v srdci.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, budiž mým životem. Dej, ať nikdy nezapomenu Tvých slov a ať Tě vždy následuji.

ČTVRTEK.

„Kým činíš sebe sama?“ (v. 53.)

Jen se vždy odvažujeme ukázat se, kým jsme. Uklánějme se méně pokorně před davem, zato ale buďme méně pyšnými vůči Církvi. Církev odsoudila jisté nauky, které si svět osoboval zaváděti.

A my, plni moudrosti, domníváme se, že by bylo neopatrností odsuzovati, co papež, neomylný učitel odsoudil?

Co to o sobě myslíme? „Kým činíš sebe sama?“

Říkáme, že jsme katolíky. Nuže, odvažujme se ukázat, čím jsme: odsuzujeme ty smělé zásady, ty smělé ideje, které zavrhuje Církev.

Předsevtí: Budu vždy veřejně vyznávati nauku Církve a protestovati veřejně proti bludu.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, ať se vždy ukazují být Tvým učedníkem tím, že se podrobím úplně výroku Tvého Náměstka.

PÁTEK.

„Prve než Abraham byl, jsem já.“ (v. 58.)

Přimkněme se k tomu, který je již před Abrahamem.

Zde na zemi vše počíná, vše končí, vše pomíjí: Bůh jediný nepočíná, nekončí, nepomíjí.

Proto Pán Ježíš nepraví: „Byl jsem“, nýbrž: „Jsem“.

Pro něho – Boha – není ani minulosti ani budoucnosti: vše je přítomnost.

Každý skutek, každá myšlenka, která nás spojuje s P. Ježíšem, bere jistým způsobem účast na jeho věčnosti, a na každý takový náš pomíjející úkon čeká odměna věčná.

Neboť pečeť božská, kterou takový úkon – Bohu zasvěcený a z milosti vykonaný – jest označen, ta dává mu ráz božství a věčnosti.

Předsevtí: Budu spojovati všechny své úmysly s úmysly nejsvětějšího Srdce Páně.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, Ty, který nepomíjíš, připoutej mne nerozlučně k Sobě.

SOBOTA.

„I cháпали se kamení, aby házeli na něho. Ale Ježíš se skryl a vyšel z chrámu.“
(v. 59.)

To je jediná odpověď, kterou dovede dáti vašeň rozumu a blud víře: násilí, kamení.

Vy mudrci, kteří jste tolik jisti vítězstvím toho, co nazýváte „ideou“, proč tedy nedopřáváte Církvi svobody, proč se tolik bojíte?

Jeden z vás prohlásil: „Idea zničí Církev i víru“.

A přec je patrné, že násilí zůstává bezmocným.

Církev, jako Pán Ježíš, vám uniká a přes vaše nástrahy pokračuje ve svém díle učitelském. Jen se ptejte Neronů nebo Juliánů...

Předsevzetí: Budu opatrný, ale při tom vytrvalý.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, abych dovedl ujíti zuřivosti nepřátel víry dle Tvého příkladu, ale v úkrytu abych pokračoval v Tvém díle.

NEDELE KVĚTNÁ.

Mat. XXI, 1–9.

„A když se přiblížili k Jerusalemu a přišli do Betfagy k hoře Olivetské.“ (v. 1.)

Jaké to protivy na hoře Olivetské!

Včera vítězoslavný vjezd s této hory do Jerusalema, a v několika dnech na ní započne utrpení smrtelnou úzkostí a zradou, ale pak zas zde konečný triumf nanebevstoupením.

Takový je i náš celý život: dnes úspěchy, zítra nezdar; dnes vychvalování, zítra bezpráví; dnes útěcha, zítra neštěstí...

Ale buďme vždy pevní a klidní z těch změn: tím stálým střídáním dne a noci dojdeme konečně ke dni bez noci, ke dni věčnému, ke konečnému vítězství a přechodu na nebe.

Předsevzetí: Ať mne potká cokoliv, zůstanu vždy klidný.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, v utrpení a zkouškách zůstaň se mnou a svou útěchou mne posiluj.

PONDĚLÍ.

„Naleznete oslici přivázanou a oslátko s ní. Odvažte je a přiveďte ke mně.“ (v. 2.)

Oslice představuje vyvolený národ spoutaný Starým Zákonem, oslátko pak volné a nezkracené představuje pohanstvo.

A ty i ony mají apoštolově dle rozkazu přivést k Pánu Ježíši.

Oslice naznačuje také hříšné návyky, které nás poutají, a oslátko připomíná prudké výbuchy vášní, které nás často uchvacují.

Chceme-li, aby Pán Ježíš vstoupil do našeho srdce, musíme mu podrobiti všechny zlé návyky i všechny své vášně.

Předsevzetí: Dám se rád řídit a vésti Pánem Ježíšem.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, ovládni mé srdce, které je plno zlých náklonností, a veď je, kam Ti libo.

ÚTERÝ.

„...rcete: Pán jich potřebuje.“ (v. 3.)

Před těmi slovy „Pán jich potřebuje“, ustoupí všechen odpor.

Chce-li Bůh nějakou věc, pak se lidé nadarmo pokoušejí odporovati.

Proto poroučí-li Bůh, jděme, třeba se nám i rozkaz zdál podivný: jako na př. odvázení zvíře, které patří jinému, a odváděti je v přítomnosti majitele bez žádosti o dovolení!

Promluví-li nejvyšší Pán, poslechněme jen, vše se stane, jak on chce a jak on řekl.

Předsevzetí: Budu poslouchati prostě a bez rozumování.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej prosím, co poroučíš a pak poruč, co chceš. Da quod jubes et jube quod vis.

STŘEDA.

„Povězte dceři síónské: Aj, král tvůj béře se k tobě tichý.“ (v. 5.)

Dcera síónská představuje duši.

Pán Ježíš, aby se mohl ujmouti vlády nad tím malým královstvím, vsedá na oslici a oslátko.

Pobádá lenost a mírní výbuchy nezkracené povahy. Pak jeho příchod je snadný a jeho vláda laskavá. Nesetkává se s odporem lenosti, ani s odbojem pýchy.

Předsevzetí: Ponechám P. Ježíši vládu nad svou duší i nad svými smysly a vášněmi.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, povzbud' mou lenost a zkrot' mou bujnost: jediné slovo Tvé stačí, aby se tak stalo.

ČTVRTEK.

„Odešedše pak učedníci a učinivše, jakož jim byl přikázal Ježíš...“ (v. 6.)

Všechna naše moc spočívá v tom, že jednáme, mluví-li Bůh. Bůh rozkazuje, nuže číňme, co rozkázal a jak to rozkázal.

Tato přímá a upřímná prostoduchost stává se mocí, před níž padají všechny překážky.

Ale taková prostoduchost je něco hrdinného; takové úplné zapomenutí sebe sama je něco nadlidského, nadpřirozeného.

To již není člověk, který myslí, který chce, který jedná.

Nebo jinak: člověk myslí, ale dle moudrosti Boží; člověk chce, ale dle vůle Boží; člověk jedná, ale pod vlivem Boží všemohoucnosti.

Předsevzetí: Je nutná poslušnost k Bohu slepá a upřímná.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, budiž mou moudrostí i mou mocí, a dej, abych vždy byl poddajným nástrojem Tvých svatých rukou.

PÁTEK.

„Přemnohý pak zástup prostřel roucha svá na cestu.“ (v. 8.)

Roucha představují a připomínají návyky. Nuže, prostírejme i my P. Ježíši na cestu roucha: to znamená: podříd' me Mu své návyky, své náklonnosti.

Podrobme všechny své úmysly i všechny své záměry Jeho řízení.

Házejme Mu na cestu ratolesti stromové, haluze, palmy – odznaky to vítězství vydobytých nad našimi vadami.

Předsevzetí: Chci P. Ježíši obětovati všechny své choutky a podřizovati se ve všem jen Jeho svaté vůli.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, vstup jako vítěz do mé duše a vládni tam nade všemi mými schopnostmi i nad mými smysly.

SOBOTA.

„Hosanna, Synu Davidovu.“ (v. 9.)

Dnes volají „Hosanna, sláva“ a zítra: „Crucifige, ukřižuj ho“.

Takový je svět, takový je lid.

To je ten domnělý mocnář, jehož pomoci se dožebraávají hlupci.

Nuže, budeme ještě spoléhati na potlesk davu a na oblíbenost u lidu?

Předsevzetí: Nebudu dbáti ani úcty ani pohrdání lidí.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, který jediný jsi mým Králem a Spasitelem, který jediný budeš mým Soudcem, dej, ať nedbám na mínění lidská.

DOBA VELIKONOČNÍ.

BOŽÍ HOD VELIKONOČNÍ.

Mar. XVI, 1–7.

„...*A když sobota pominula, Maria Magdalena a Maria (matka) Jakubova a Salome nakoupily vonných věcí, aby přijdouce pomazaly Ježíše.*“ (v. 1.)

Zbožné ženy dříve než jdou nakupovatí vonných věcí k pomazání P. Ježíše, čekají, až přejde sobota.

Neboť prvním projevem zbožnosti musí býti zachovávání zákona Božího.

Ale ta pravá zbožnost k předepsanému ještě přidává.

Proto jedná-li se o to uctítí Pána Ježíše v Jeho těle mystickém, kterým je Jeho Církev, nebo v Jeho údech, jimiž jsou chudí – pak nešetřme ani peněz ani práce.

Předsevzetí: Chci býti horlivým pro čest Církvě svaté a pro podporování chudých.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, vnukni mi přesvědčení, že jsem nikdy dost neučinil pro Tvou čest a slávu.

PONDĚLÍ.

„*A záhy z rána první den týdne přišly k hrobu, když slunce již vyšlo.*“ (v. 2.)

Láska k Bohu je činná a opatrná.

Je činná: *valde mane*, záhy z rána – neboť ten, kdo doopravdy miluje, ten nezná zdráhání a odkladů, jedná-li se o uctění osoby milované.

Je opatrná: *orto iam sole*, když slunce již vyšlo – láska k Bohu vyčkává na osvětlení.

I přes svou stísněnost jde za rozumem, za tím přirozeným světlem, které nám daroval Bůh za vůdce, a jde za vírou, za tím nadpřirozeným světlem, jehož jas nám přidává Bůh k světlu našeho rozumu.

Předsevzetí: Budu hleděti slučovati ve službě Boží činnost s opatrností.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, Ty Slunce pravdy, osvěćuj mne milostivě, abych vždy kráćel ve světle Tvého učení.

ÚTERÝ.

„Kdo nám odvalí kámen od dveří hrobových?“ (v. 3)

Ach ubohé ženy, vy nevíte všechno. Nejen že ohromný kámen uzavírá dveře hrobové, ale kámen je také zapečetěn knížaty kněžskými a vojenská stráž hlídá hrob.

Ale jděte přec, bez váhání. Učiňte, co je ve vaší moci, a Bůh učiní ostatní.

Při vašem příchodu všechny překážky zmizí.

Je pravda, vaše vonné věci přijdou sice pozdě, ale vaše tužby budou nejen splněny, nýbrž i překonány.

Předsevzetí: Nedbaje překážek budu stále postupovati.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, zkusíš-li někdy své přátele, pak to činíš jen proto, abys jim připravil překvapení, která jim daleko nahradí všechny oběti.

STŘEDA.

„A pohleďte uzřely, že kámen jest odvalen.“ (v. 4.)

Jedná-li se o čest Pána Ježíše, jděme. Bude-li nutno odstraniti překážky, Bůh vyšle třeba anděly.

Proto pokračujme jen v tom, co jsme započali ve službě Boží a k Jeho oslavě a neposlouchejme obav lidské opatrnosti.

Předsevzetí: Budu vytrvalým v dobrém a budu v Boha důvěřovati.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, rozněť ve mně účinnou lásku, kterou nic nedovede zdržeti a která vytrvává přes všechny obtíže.

ČTVRTEK.

„A vešedše do hrobu uzřely mládence, an sedí na pravici oděn rouchem bílým.“ (v. 5.)

Jsmeli u konce se svou moudrostí a mocí, Bůh posílá své anděly k našemu osvětlení a pomoci.

Po úzkosti přichází uklidnění: anděl sedí – „uzřely mládence, an sedí – a svým klidem uklidňuje.

Po temnotách přichází světlo: anděl je oblečen rouchem bílým.

Předsevzetí: Budu vždy hledati Ježíše.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, abych Tě vytrvale hledal a tím hledáním došel světla a míru.

PÁTEK.

„Hledáte Ježíše nazaretského, ukřížovaného; vstalt' jest, není ho tuto.“ (v. 6.)

Ukřížovaný vstal! Domnívali se, že je pevně přibit na kříži a nevěřili, že by s něho mohl sestoupiti.

Ale On jim chystal překvapení.

Je nesnadno sestoupiti s kříže, kam jej přibili na rukou a i nohou, je však mnohem nesnadnější vyjít z hrobu a vrátiti se ze smrti k životu.

Ale Všemohoucí to dokázal.

Pojďte jen, vy pyšní nepřátelé Ježíšovi, pojd'te k prázdnému hrobu a potřásejte hlavami... „Vstalt' jest, není ho tuto.“

Předsevzetí: Nebudu se již báti kříže.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, abych Tě hledal ukřížovaného a našel Tě jednou vzkříšeného, oslaveného.

SOBOTA.

„Ale jděte, povězte učedníkům jeho i Petrovi: ‚Předejde vás do Galileje.‘“ (v. 7.)

Učedníci ho opustili, Petr ho třikrát zapřel. A přec má pro ně Pán Ježíš jen útěchu a největšímu vinníku dostává se nejněžnějších pozorností.

Proto nebuďme malomyslní nad svou slabostí a bázlivostí.

Pán Ježíš zapomene na všechno. Rozpomene se jen na naši bývalou lásku a na naši dnešní lítost.

Jako nás předešel svou milostí povolání, tak nás předejde i svou milostí odpuštění. „Předejde vás do Galileje.“

Předsevzetí: Přes své nevěrnosti doufati nepřestanu.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, ačkoliv často nevděkem splácím Tvou všechnu lásku, neodvracej se ode mne, když se k Tobě obrátím se srdcem kajícím.

NEDELE PRVNÍ PO VELIKONOCI.

Jan XX, 19–31.

„Když byl večer... a dveře byly zavřeny... Ježíš přišel a postavil se uprostřed a řekl jim: Pokoj vám.“ (v. 19.)

Pán Ježíš se zjevuje svým učedníkům až večer: jejich nevěra zdržela jeho příchod.

Věřme prostě, bez zdráhání, a dostane se nám jistě útěchy patrným rozdílením vroucnosti.

Pro Pána Ježíše není překážek. I kdyby dveře našeho srdce byly zavřeny pro strach jako dveře večeřadla, On tam dovede vstoupiti, kdy chce a jak chce.

Předsevzetí: Budu raději v ústraní, aby Pán Ježíš mohl přicházeti ke mně.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, přijď do mé duše, neboť jenom Ty tam můžeš vnést klid a mír.

PONDĚLÍ.

„Jako mě poslal Otec, i já posílám vás.“ (v. 20.)

Kněz je vyslancem Ježíšovým, jako Pán Ježíš je vyslancem Boha Otce.

Kněz je představitelem Ježíše Krista: jaká to důstojnost!

Ježíš Kristus je Slovem a Obrazem nebeského Otce. Kněz pak je jako slovem Slova vtěleného, je ozvěnou slov Pána Ježíše. Kněz je také obrazem Ježíše Krista, jehož je viditelným představitelem.

Předsevzetí: Budu viděti a uctívati P. Ježíše v Jeho kněžích.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej každému knězi tu milost, aby se snažil svým svatým životem býti důstojným představitelem Tebe.

ÚTERÝ.

„Přijměte Ducha Svatého. Kterým odpustíte hříchy, odpouštějí se jim, a kterým zadržíte, zadrženy jsou.“ (v. 23.)

Duch Svatý je životem duše, jako zas duše je životem těla.

Pán Ježíš uděluje apoštolům a jejich nástupcům – kněžím – Ducha Svatého a spolu i moc, aby jej mohli dále udělovati duším odpouštějící hříchy.

Když kající hříšník vyzná upřímně své viny a kněz nad ním promlouvá: „Já tě rozhřešuji...“, v té chvíli vstupuje do té duše Duch Svátý a uděluje jí život milosti.

Lze to chápati, že kněz je často pronásledován a štván jen pro zpověď a pro tu svou moc odpouštět hříchy?

Předsevzetí: Budu se rád zpovídati často a upřímně.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, děkuji Ti vroucně za to, že jsi kněžím udělil moc odpouštět hříchy, a prosím Tě za milost, abych si této svátosti vždy vážil a rád jí používal.

STŘEDA.

„Viděli jsme Pána... Neuzřím-li, ... neuvěřím.“ (v. 25.)

Apoštolové odmítli svědectví zbožných žen, a Tomáš odmítá svědectví jejich.

Odporujeme-li sami rádi jiným, nedivme se, že se zas odporuje nám.

Tomáš nedůvěřuje svým druhům, jako oni nedůvěřovali zbožným ženám. Je opatrný!

A přec, co je pošetilosti v této opatrnosti, která si troufá předpisovati podmínky Bohu!

Buďme opatrní: nepokládejme hned první myšlenku, která se nám namane, za vnuknutí Boží. Ale nevyžadujme zas nových zázraků, když nám rozum dostatečně zaručuje autoritu těch, kteří nám mluví jménem Božím.

Předsevzetí: Chci vždy voliti střední cestu: nebudu ani lehkověrný ani nevěřící jako Tomáš.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, posiluj mě, abych vždy Tobě věřil a Tebe poslouchal v osobě svých představených Tebou ustanovených.

ČTVRTEK.

„Nebudiž nevěřící, nýbrž věřící.“ (v. 27.)

Učenlivost předpokládá a projevuje více rozumnosti než nevěra.

Neboť čeho je třeba k odmítnutí víry? Nic snadnějšího: Stačí k tomu postavit si hlavu. Stačí nepoužívat svého rozumu.

Jistě je snadnější nevidět, než vidět. K nevidění stačí zavřít oči.

Čeho však je třeba k uvěření? K tomu je třeba uznati váhu svědectví: a to předpokládá rozumnost. Učenlivost je tedy ochota dáti se poučiti, ochota chápati.

Nevěra naproti tomu je odmítání všeho poučení, je zatvrzelost v nevědomosti.

Nevěřící je bytost omezená hranicí rozumu a smyslů: nad ně se nepovznáší.

Předsevzetí: Budu učenlivý a pevný ve víře.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, prosím pokorně: rozmnožuj v mé duši obojí světlo: i rozumu i víry.

PÁTEK.

„*Pán můj a Bůh můj!*“ (v. 28.)

Tomáš byl sice pomalejší k věření než ostatní apoštolově, ale zato všechny předstihl svým vyznáním víry.

Ještě nikdo před ním nevyznal tak jasně božství Ježíše Krista.

Proto neříkejme nikdy: „Již je pozdě“, nýbrž snažme se, abychom velkodušným rozmachem napravili počáteční váhání.

Předsevzetí: Budu hleděti napraviti minulost vírou a láskou.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dopřej mi, abych i já vždy s nadšením a radostně Tě vyznával: Pán můj a Bůh můj.

SOBOTA.

„*Blahoslavení, kteří neviděli a uvěřili.*“ (v. 29.)

Ochota věřiti může projevovati právě tak ducha slabého i ducha silného.

Duch slabý z lhostejnosti nebo z lenosti dopřává víry každému, kdo přijde.

Duch silný zkouší váhu svědectví a teprve když ji uznal, věří.

Pouze duch omezený rokuje bez přestání a hádá se o všem.

Předsevzetí: Nebudu mudrovati o věcech víry.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, abych vždy v Církvi viděl Tvé božské dílo a rád jí ve všem věřil.

NEDELE DRUHÁ PO VELIKONOCI.

Jan X, 11–16.

„*Já jsem pastýř dobrý.*“ (v. 11.)

Dobry pastyř vodi, živi i bráni.

Pán Ježíš nás vodi svým slovem i svým příkladem. Živi nás svým tělem i krví svou v nejsvětější Svatosti.

Chrání nás svým křížem proti nepřátelům, proti pecku, proti světu i proti tělu.

Předsevzetí: Budu následovati svého pastýře Ježíše Krista.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, abych se vždy k Tobě utíkal s důvěrou jako ovečka k svému pastýři.

PONDĚLÍ.

„*Dobry pastyř dává život za ovce své.*“ (v. 11.)

Chápeme cenu duše? Stojí život božského pastýře.

Ježíš, věčná moudrost, nedával by svůj život za duši, kdyby duše takové ceny neměla.

Proto musím obětovati vše na záchranu duší, především své a pak duší svých bližních, jichž cena je táž.

Předsevzetí: Chci žiti a umíratí pro spásu duší.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, posiluj mne, abych i já se dovedl obětovati za své bližní.

ÚTERÝ.

„*Nájemník vida vlka, an jde, opouští ovce a utíká.*“ (v. 12.)

Vlk představuje bludaře, sofisty, pohoršlivce a všechny ty, kdo hledí ničiti duše a kaziti je slovem nebo příkladem.

Nepotíráš-li blud a nepravost, pak je to nejspíše proto, že máš zájem šetřiti jich. Ale pak nejsi pastýř, pak jsi zaprodanec, nájemník.

Předsevzetí: Musím býti horlivý proti bludu, příčině to hlavní všech nepravostí.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, vnukni mi, prosím, stálou nenávist a svatý hněv proti bludu a nepravosti.

STŘEDA.

„Znám své ovce a znají mne moje.“ (v. 14.)

Kdyby nám někdo řekl: Papež o vás mluvil, hned bychom byli plni údivu volali: Cože, papež nás zná?

Mohlo by to býti, ale pravděpodobné je, že nás nezná. Ale, co platí mnohem více: Pán Ježíš nás zná.

Myslí na nás, stará se o nás, připravuje nám místo ve svém nebeském ovčinci.

A my? Známe jej? Myslíme naň? Má místočko v našem srdci?

Předsevzetí: Chci často vzpomínati na Pána Ježíše, který stále myslí na mne.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, abych stále na Tebe hleděl jako ovečka na svého pastýře, abych Tě mohl následovati.

ČTVRTEK.

„Jako mne zná Otec, i já znám Otce, a život svůj dávám za ovce své.“ (v. 15.)

Z té vzájemné znalosti Otce a Syna pochází láska nekonečná, kterou k sobě navzájem chovají.

Tak také ve vzájemné znalosti pastýře a ovce povstává láska, která pudí pastýře dávatí svůj život za ovce své a ovce zas nutí obětovati se za pastýře.

Pán Ježíš umírá za křesťany, a křesťané zas umírají za Ježíše Krista.

Znalost, která nerodí lásku, zůstává neplodná, a láska, která nevede k činu, je jen zdánlivá.

Předsevzetí: Obětovati se, abych v duších obnovil obraz nebeského Otce.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, abych si stále zachoval ve své duši obraz Otce nebeského, neboť jen pak budu míti zajištěno, že mne budeš milovati.

PÁTEK.

„Mám ještě jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince.“ (v. 16.)

Jsem také jednou z ovcí, na které Pán Ježíš stále myslí.

Jak budu spláceti jeho péči a jeho něžnost? Budu-li poslušen jeho hlasu a budu-li ho věrně následovati.

Pak se musím snažit, abych sdílel jeho starostlivost a přiváděl mu i jiné ovce, které také chce zachrániti a které hynou mimo ovčinec.

Předsevzetí: Budu se modliti za šíření víry i almužnou je podporovati.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dopřej mi, abych pochopil, jak důležité je dílo šíření víry mezi pohany.

SOBOTA.

„*A bude jeden ovčinec a jeden pastýř.*“ (v. 16.)

Tím jediným pastýřem je Ježíš Kristus; jediným pastýřem je však také Náměstek Ježíše Krista, který je s Ním jedno.

Věřme tomu, čemu učí Ježíš Kristus neomylným hlasem svého Náměstka, a budeme míti všichni jedinou a tutéž víru, jediného a téhož ducha.

Chtějme to, co nařizuje Ježíš Kristus prostřednictvím svého Náměstka, a budeme míti všichni jedinou a tutéž vůli, jediné a totéž srdce.

Pak bude jeden ovčinec a jeden pastýř.

Předsevzetí: Podrobím vždycky svůj rozum i vůli svou Pánu Ježíši a Jeho Náměstku.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, posiluj mne, prosím, svou milostí, abych vždy ochotně věřil tomu, čemu učíš a vždy rád plnil, co si přeješ.

NEDELE TŘETÍ PO VELIKONOCI.

Jan XVI, 16–22.

„*Maličko a neuzříte mne.*“ (v. 16.)

P. Ježíš se často skrývá očím věrných duší, a zdá se, jakoby je nechával trpěti bez světla a bez útěchy.

Ale není tomu tak.

Již před tím udělil jim osvětlení a vnuknutí, která je mají síliti a utěšovati v hodinách zkoušek.

Předsevzetí: Budu důvěřovati v Pána Ježíše, i kdyby se mi zdálo, že je nepřítomen.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, chceš-li mne někdy zkoušeti a skrýti se mi, budiž. Ale jen mne, prosím, nikdy neopouštěj a nevzdaluj se ode mne.

PONDĚLÍ.

„...*a opět maličko, a uzříte mne.*“ (v. 16.)

Po dni noc a po noci den. Po útěše zármutek a po zármutku útěcha. „Maličko“: útěcha trvá jen krátce. „A opět maličko“ – zármutek také trvá jen krátce.

Proto využívejme chvil útěchy k tomu, abychom si upravili cestu a zajistili si ji; až bouře se přizene, budeme připraveni.

Ale stejně také využívejme chvil zármutku k tomu, abychom poznali svou slabost, zjistili, čeho se nám nedostává, a zůstali pokornými.

V době útěchy udrží nás vzpomínka na naši slabost v pokoře a v době zármutku myšlenka na jeho krátké trvání nás povzbudí.

Předsevzetí: Nikdy nepřestanu doufat v pomoc Boží.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, Ty jediný jsi dárce pokoje, jehož svět dáti nemůže. Pokorně prosím, uděliž mi jej.

ÚTERÝ.

„...*poněvadž jdu k Otci.*“ (v. 16.)

Proč ten odchod Pána Ježíše? Poněvadž se vrací k Otci. Proč se vrací k Otci? Aby nám tam připravil místo. Ale spatříme jej zas: přijde zas, aby nás soudil a aby nás odměnil.

Radujme se tudíž z jeho odchodu: je v našem zájmu a bude trvati jen krátce.

Radujme se však z něho i kvůli Pánu Ježíši: odchází do své slávy, které si tolik zasloužil.

Předsevzetí: Chci zůstatí spojen s Otcem nebeským skrze Pána Ježíše.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, který odcházíš k svému Otci, nezapomínej, prosím, na mne, třeba že jsem nejmenším údem Tvé svaté Církve.

STŘEDA.

„Nevíme, co praví.“ (v. 18.)

My také často nevíme, co nám Bůh chce říci. To se přihází zvláště, když osoby nebo věci jsou nám protivné.

A přec protivenství je také mluvou Boží stejně jasnou jako každý jiný Jeho hlas.

Protivenství přispívá účinněji než přízeň k zdokonalení děl podnikaných k oslavě Boží.

Pán Ježíš opouští apoštoly jen zdánlivě: s výšin nebeských, kde sedí na pravici Otce, i z hloubi jejich srdce, kde sídlí svou milostí, nepřestane jim žehnat.

Předsevzetí: I ve stínu smrti budu spoléhati na přítomnost a pomoc Ježíšovu.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, Ty dobře víš, jak jsem zcela odkázán na Tvou pomoc. Proto prosím pokorně, zůstaň se mnou se svou milostí.

ČTVRTEK.

„Zármutek váš obrátí se v radost.“ (v. 20.)

Budeme-li všechnu svou naději skládati v Pána Ježíše a jen v Něho jediného, pak i zde na zemi v tomto životě radost nahradí žalost, nebo spíše žalost obrátí se v radost, a to, co nám působilo bolest, bude příčinou našeho štěstí.

Ta zkouška, kterou jsme pokládali za zlo, stane se počátkem dobra.

Předsevzetí: Budu stále doufati i proti vši naději.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, posiluj mne ve zkouškách, abych dovedl vyčkati Tvého návratu.

PÁTEK.

„...opět vás uzřím a radovati se bude srdce vaše.“ (v. 22.)

Slunce není vzdálenější od země za noci než za dne; stále stejně si jí podržuje v okruhu své činnosti, a zmizí-li, to je proto, aby se zase objevilo.

Podobně se to také má s přítomností a působením P. Ježíše, skrývá-li se někdy očím naší duše. Stále nás podporuje svou milostí.

A zas se zjeví, jen trpělivost. Radost po přestálé zkoušce je ještě čistší a živější.

Předsevzetí: Budu se vždy radovati z oslavy Pána Ježíše.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, uděl mi té milosti, abych si ctnostným životem zasloužil radost věčnou.

SOBOTA.

„A radosti vaší nikdo neodejme od vás.“ (v. 22.)

Pán Ježíš jediný dovede dáti to vnitřní štěstí, jehož ani svět ani smrt nemůže nám odejmouti.

Proto odpoutávejme se od všeho, co nás nevede k Pánu Ježíši.

Ať chceme nebo nechceme, bude nám jednoho dne opustiti vše a všechno obětovati: tu nám zůstane jediný Pán Ježíš...

Předsevzetí: Chci se radovati jen v Ježíši a z Ježíše.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, abych pochopil, že Ty jediný stačíš k plné blaženosti.

NEDĚLE ČTVRTÁ PO VELIKONOCI.

Jan XVI, 5–15.

„Nyní však jdu k tomu, jenž mě poslal.“ (v. 5.)

Jen jdi, božský náš Spasiteli, jen jdi vydat počet ze svého poslání.

Ruce a nohy proražené, srdce probodené – ty dostatečně mluví o tom, jak jsi své poslání naplnil.

Za to nesmrtelná sláva očekává i lidskou Tvou přirozenost.

Předsevzetí: Budu věrně plniti povinnosti svého stavu.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dopřej mi, abych i já jednou mohl se vykázati, že jsem naplnil své poslání.

PONDĚLÍ.

„Jest vám užitečno, abych já odešel.“ (v. 7.)

Taková vroucnost znatelná, makavá, může nám někdy býti velmi na prospěch, ale jindy zas je pro nás užitečné, nebo třeba i nutné, abychom byli bez ní.

Neboť je dobře, pochopíme-li, čím jsme a co zmůžeme, odejme-li Pán Ježíš svou viditelnou přízeň.

Proto je velmi užitečné, aby ta zratelná vroucnost někdy zmizela a ponechala místo vroucnosti čistě duchovní.

Také je užitečné, aby se Pán Ježíš na čas jaksi vzdálil a odňal nám svou viditelnou pomoc a za to aby nám poslal Ducha Svatého.

Předsevzetí: Budu vždy spoléhati na Pána Ježíše, ať se mi projevuje nebo ať se skrývá.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, zřeknu se rád útěchy vnitřní vroucnosti, jen mi, prosím, pošli Ducha Svatého, jenž by se mnou zůstal.

ÚTERÝ.

„Neodejdu-li, Utěšitel nepřijde k vám.“ (v. 7.)

Bylo třeba, aby se apoštolově zřekli i takové svaté a čisté útěchy, jakou jim skýtal pohled na Pána Ježíše. A my bychom chtěli uživati současně světa i Boha? My bychom chtěli sloučiti ve své duši a chovati tam současně ducha světa a ducha Ježíše Krista?

Nezapomínejme, že spíš by se dal sloučiti oheň s vodou, než říše požívačnosti s říší Ježíše Krista, s říší odřikání.

Předsevzetí: Chci to trpělivě snášeti, nedostane-li se mi někdy vnitřního uspokojení při plnění povinností.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, uděl mi té milosti, abych se stále více odpoutával od světa a za to více získával útěchy Ducha Svatého.

STŘEDA.

„Usvědčí svět z hřichu a ze spravedlnosti a ze soudu.“ (v. 8.)

Svět zhřešil ukřižováním Ježíše Krista; bude z tohoto hřichu usvědčen, až Pán Ježíš svým zmrtvýchvstáním dokáže, že jest Spravedlivý a Syn Boží.

Pak také bude svět zároveň souzen a odsouzen jako bohovrah.

Tento rozsudek doléhá stejně na všechny ty, kteří svými hříchy obnovují utrpení Spasitelovo a pokud na nich záleží, májí jeho blahodárné účinky.

Předsevzetí: Na úsudcích světa nikdy si nebudu zakládati.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dopřej mi tak žítí, aby mne nechválil ten svět, který Tebe odsoudil.

ČTVRTEK.

„*Naučí vás všelike pravdě.*“ (v. 13.)

Duch Svatý je nejužitečnějším učitelem.

Není pravdy užitečné ke spáse a k vnitřnímu štěstí, která by nebyla hlášána Duchem Svatým v plnosti a s jistotou.

Proto buďme ho vždycky poslušni, necht' k nám mluví zvenčí mocným hlasem své Církve, nebo uvnitř tajemným vnukáním.

Předsevzetí: Chci často vzývatí Ducha Svatého.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, abych ty vznešené pravdy, které jsi hlásal slovem i příkladem svým, dobře chápal osvícením Ducha Svatého.

PÁTEK.

„*On mě oslaví.*“ (v. 14.)

Duch Svatý oslaví Pána Ježíše. A jakým způsobem? Tím, že nás naučí znáti Jej dokonale a že nás bude povzbuzovati k Jeho následování.

Pochopíme-li Jeho svaté učení, poznáme Jeho moudrost.

Budeme-li následovati jeho příkladu, dokážeme tak, že je ideálem spravedlnosti a dokonalosti.

A tak Duch Svatý skrze nás oslaví Ježíše Krista.

Předsevzetí: Budu při všem hleděti oslaviti Pána Ježíše.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, naplň mne Svým Duchem, abych Tě dovedl oslavovati i velebiti, abych dovedl i jiné přiváděti k Tvé lásce a k Tvé službě.

SOBOTA.

„*Všecko, cožkoli má Otec, mé jest.*“ (v. 15.)

Vše je společné mezi Otcem, Synem i Duchem Svatým. Otec nám dal Syna, Otec se Synem nám dávají Ducha Svatého.

Vše, cožkoli má Otec, je i naše.

Ovšem, my ještě neužíváme tohoto nekonečného pokladu. Podobáme se dědici, který má pouze listinu ustanovující jej majitelem panství, ale který nemá dosud jeho užívání.

Proto chraňme své nároky, chraňme si milost posvěcující a věčná blaženost je nám zajištěna.

Předsevzetí: Chci se spojovat s Otcem skrze Ježíše Krista v Duchu Svatém.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, chraň mne milostí Ducha Svatého, abych si Tě vždy zachoval ve své duši a žil z Tebe a v Tobě.

NEDELE PÁTÁ PO VELIKONOCI.

Jan XVI, 23–30.

„Budete-li zač prositi Otce svého ve jménu mém, dáť vám.“ (v. 23.)

Slib tento je určitý a všeobecný: „Budete-li zač prositi.“ Nic není vyňato, ani časné ani duchovní.

Proč žádáme tak zřídka a tak málo?

Máme přec tolik různých přání a je tak snadno dojít jich splnění.

Jen třeba vzpomenouti si, jak mocné je přesvaté jméno Ježíš a co síly se v něm skrývá, jen třeba prositi ve jménu Pána Ježíše.

Předsevzetí: Budu vždycky o všechno žádati ve Jménu Pána Ježíše.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, abych Tvé přesvaté jméno měl stále v srdci a stále na rtech – neboť skrze ně a v něm zmožu vše.

PONDĚLÍ.

„Proste a vezmete, aby radost vaše byla úplná.“ (v. 24.)

Nic nepotěší duši tak, jako modlitba.

Proto prosme a vezmeme více ještě a lepší než jsme doufali.

Naše radost bude pak plná a překypující.

Jen se modleme a zkušenost nám pak poví, je-li Bůh dobrý, je-li Bůh mocný.

Předsevzetí: Budu se ve všech svých potřebách utíkat k modlitbě.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, který toužíš po tom, abys mohl rozdávat své milosti, rozněcuj mou důvěru k modlitbě.

ÚTERÝ.

„Zjevně budu vám zvěstovati o Otci.“ (v. 25.)

Pán Ježíš mluví k nám bez přestání o svém Otci, On, Slovo Otce, obraz Otce, odlesk Otce: Jeho povinností je „zvěstovati o Otci“.

Ukazuje nám jej, jaký je ve svých dílech.

Zjevuje nám jej svým slovem a předvádí jej naší víře hlasem své Církve.

Proto věrme a žijme dle víry. Víra se jednou změní v přímé patření a On nám ukáže Otce, jaký je sám v sobě a uzříme jej tvář v tvář.

Předsevzetí: Budu vždy poslouchati Pána Ježíše a plniti jeho svatou vůli.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, posiluj mne svou milostí, abych si svým životem zasloužil jednou spatřit Otce nebeského v blažené věčnosti.

STŘEDA.

„Otec sám miluje vás, protože vy jste milovali mne.“ (v. 27.)

Milovati Ježíše to je milovati Syna Božího. Milovati Syna to je milovati Otce: neboť Syn je jedno s Otcem.

Jak pak by však Otec nemiloval toho, kým je milován? A ten, kdo miluje Syna, miluje toho, koho Otec miluje.

Jak pak by však Otec nemiloval toho, kdo miluje jeho milovaného Syna?

Proto milujeme-li Ježíše, milujeme v něm i Otce, a tak si zasloužíme, aby i On miloval nás, a to ze dvou příčin: že milujeme jeho milovaného Syna a v Synu že milujeme Otce.

Předsevzetí: Chci vždy vroucněji milovati Pána Ježíše.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej mi, abych miloval nejen Tebe, nýbrž i ty, kteří tebe milují a kteří se snaží Tobě býti podobnými.

ČTVRTEK.

„Vyšel jsem od Otce a přišel jsem na svět.“ (v. 28.)

Pán Ježíš nikdy neopustil Otce a neodloučil se od něho.

Vyšel-li od Otce, aby přišel na svět, pak se to stalo tak, jako myšlenka vychází ve formě slova z duše, aby se projevila navenek a šířila se světem.

Ale ačkoliv stává se myšlenka jaksi zevnější tím slovem, přece jen zůstává stále vnitřní v duši.

Mluvím-li, myšlenka sice vychází slovem z mého rozumu, ale přitom přec jen zůstává ve mně.

Je současně ve světě, v uších a v rozumu těch, kteří mne slyší a chápou, a ve mně, který mluvím a myslím.

Tak také vtělený Syn Boží je současně v Bohu Otci, jehož je Slovem, i ve světě, jehož se stal Spasitelem.

Předsevzetí: Při všem svém konání budu hleděti vnitřně zůstati spojen s Bohem čistým úmyslem.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, ochraňuj mne, abych se nikdy těžkým hříchem neodloučil od nebeského Otce, nýbrž stále jako Ty zůstal s ním spojen milostí.

PÁTEK.

„Opět opouštím svět a jdu k Otci.“ (v. 28.)

Po příkladu Pána Ježíše musíme, chceme-li se povznést k Bohu, odlučovati se od světa.

Jako On, Bohočlověk, tak i každý „člověk Boží“ probíhá v životě jakýmsi kruhem: od Boha sestupuje na svět, a se světa stoupá k Bohu.

Od modlitby přechází k práci a od práce se vrací k modlitbě.

Láska k Bohu plodí lásku k bližnímu, který je obrazem Božím, a láska k bližnímu povznáší nás k lásce Boha, pravzoru všech dokonalostí.

Předsevzetí: Nezapomenu nikdy, že modlitbou se povznáším k Bohu.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, abych se účinnou láskou k bližnímu povznášel vždy více k milování Tebe.

SOBOTA.

„Nyní víme, že znáš všechno.“ (v. 30.)

Ano, Pán Ježíš zná všechno.

On čte v našich duších i v našich srdcích, odpovídá našim otázkám a našim touhám mnohdy ještě dříve, než jsme je projevili. Ale nejen že zná naše touhy, on také dobře ví, co je nám prospěšné nebo nutné, a co by mohlo škodit naší duši a ohrožovat naši spásu. To všechno zná. Ale nejen že všechno zná, on také všechno může, a nic jiného nechce než dobro.

Proto musíme v Něj plně důvěřovat.

Předsevzetí: Chci mít stále před očima, že jen Pán Ježíš může splnit mé touhy.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, prosím pokorně, toužím-li někdy po věcech, které mé duši by nebyly na prospěch, uděl mi místo toho jiných milostí, o nichž víš, že jsou mi nutné.

NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ.

Mar. XVI, 14–20.

„Jdouce do veškerého světa kaďte evangelium všemu stvoření.“ (v. 15.)

Také my můžeme jít do celého světa. Ale jak? Svou modlitbou a svým slovem.

Modleme se za všechny lidi a za všechny národy, za křesťany i za nevěřící, za spravedlivé i za hříšníky, za živé, za umírající i za mrtvé: a tak modlitbou svou jdeme celým světem.

Hlásejme Pána Ježíše – každý podle svého stavu – v soukromí i veřejně; slovem i písmem, lhotejným a nevěřícím ještě spíše než věřícím a horlivým – „všemu stvoření“.

Tak naše slovo jinými zas opakované bude se šířit na všechny strany.

Naše modlitba nikdy nezůstane neúčinnou, naše slovo nebude nikdy ztraceno: dobré zrodí dobro, jako zlé plodí zlo.

Předsevzetí: Budu hledět šířením dobrého tisku šířit i svaté učení Kristovo.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, posiluj má slova, kdykoliv se mi naskytne příležitost povzbuzovat bližní k dobrému.

„Kdo uvěří a pokřtěn bude, spasen bude.“ (v. 16.)

Nestačí jen věřit, také je třeba dáti se pokřtiti a zachovávatí přikázání. Stejně však nestačí přijmouti křest a zachovávatí přikázání, nýbrž je také nutno věřiti. Ani víra bez skutků, ani skutky bez víry nestačí k spasení.

Rovněž tak bez Boha nemohu dojiti spásy, ale také beze mne Bůh mne nespasí.

Marně by mi Bůh nabízel svou milost; kdybych ji nepřijal, nemohla by mne posvětití.

Marně by mne Bůh k Sobě táhl; kdybych se nenechal vléci, nikdy bych k Němu nedošel.

Předsevzetí: Musím vždy spolupůsobiti s milostí Boží.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, nedopouštěj nikdy, abych nechal milost Boží bez účinku přecházeti kol své duše.

„Ve jménu mém budou zlé duchy vymítati.“ (v. 17.)

Poznávejme jen, křesťané, svou moc a hledme ji také používati.

Jediným slovem můžete vymítati zlé duchy a ještě spíše jejich lidské náhončí, kteří jsou přec daleko slabší než zloduch sám.

A toto slovo tak mocné je přesvaté a vznešené jméno Ježíš.

Nuže, proč je to sladké a mocné jméno tak zřídka v našich ústech při důvěrné modlitbě, proč je tam tak často lehkovázně a bezmyšlenkovitě?

Předsevzetí: Nebudu bráti jména Božího nadarmo.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, abych hned v první chvíli pokušení zapuzoval nebezpečí vzýváním přesvatého jména Tvého.

„Novými jazyky mluvíti budou.“ (v. 17.)

Přejeme-li si věděti, zda jsme přijali ducha Ježíše Krista, Ducha Svatého, pak zkoumejme svůj jazyk. Mluvíme „jazykem novým“?

Žijeme-li duchem světa, pak je nás slyšeti chváliti bohatství, rozkoše a důstojenství.

Žijeme-li však duchem Kristovým, pak naše mluva je zcela jiná: chválíme to, čím svět pohrdá: chudobu, utrpení, pokořování, a pohrdáme tím, co svět velebí: rozkoš a lidskou slávu.

Předsevzetí: Nebudu ani smýšleti ani mluvíti jako svět.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, abych i já mohl mluvit jazykem novým, dopřej mi, abych dobře pochopil Tvou mluvu: mluvu Tvého evangelia a Tvého kříže.

„A když Pán Ježíš byl k nim domluvil, vzat jest do nebe a usedl po pravici Boží.“ (v. 19.)

Včera Pán Ježíš visel přibitý na kříži a jeho nepřátelé nevěřili, že by s něho mohl sestoupiti.

Dnes vstupuje na nebesa. Kde jsou jeho protivníci se svou nevěrou? Ať mu zabrání stoupati, anebo až se bude chtít vraceti k poslednímu soudu, ať mu zabrání sestupovati.

Včera Pán Ježíš visel na třech hřebec mezi nebem a zemí, dnes usedl po pravici Boha Otce.

Po ponížení následuje sláva, po námaze odpočinek, po utrpení radost.

Předsevzetí: Budu dbáti, abych již nyní byl v nebi živou vírou, pevnou nadějí a vroucí láskou k Bohu.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, abych si vážil co nejvíce svatého přijímání, při němž usedáš v mé duši.

„(Apoštolově) vyšedše kázali všude.“ (v. 20.)

Milujeme-li Pána Ježíše, pak nezůstaneme nečinní. Se zrakem k nebi upřeným půjdeme všude šířiti Jeho království spíše svým dobrým příkladem než pouhým jen slovem.

Zde na zemi není času k dlouhému odpočívání: až v nebi usedneme si s P. Ježíšem. Zde třeba stále kupředu za naším Pánem a nezdržovati se zbytečně.

Předsevzetí: Budu o Pánu Ježíši mluvit všude, vždy a ve všem.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, posiluj mne, abych se snažil býti Tvým apoštolem nejen slovy, ale hlavně příkladným svým životem.

„A Pán jim pomáhal a potvrzoval slova jejich zázraky.“ (v. 20.)

Nepomáhá-li nám Pán, naše práce zůstává bezvýslednou. Nepotvrzuje-li naše slova nebeskými znameními, zůstanou bez účinku.

A jaká to jsou znamení Jeho pomoci a Jeho souhlasu?

Někdy jsou to zázraky v řádu přirozeném, na př. uzdravení nemocných nebo vzkříšení mrtvých a p.

Jindy zas jsou to zázraky v řádu nadpřirozeném, na př. konání hrdinných ctností nebo obrácení hříšníků.

Předsevzetí: Ačkoliv vím, že všechnen zdar mých prací závisí jen na Boží pomoci, budu se přec vždy namáhati, jako by vše záviselo jen na mně.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, vím ze zkušenosti, jak bezmocné je všechno mé přičinění bez Tvé pomoci, a proto prosím pokorně, posiluj mou dobrou vůli.

NEDELE ŠESTÁ PO VELIKONOCI.

Jan XV, 26–27; XVI, 1–4.

„Když pak přijde Utěšitel, kterého já pošlu vám od Otce, Duch pravdy...“ (v. 26.)

Odkud pochází ta rozumová nebo mravní převaha křesťana zcela prostého nad pohanem učeným a počestným? Odkud to pochází, že u křesťanů dítě dvanáctileté zná o Bohu, o člověku a o poměru mezi Bohem a člověkem více a důkladněji, než hluboký a věhlasný mudřec pohanského Řecka?

Odkud to, že ctnost tak vzácná mezi pohany, je tak běžná mezi křesťany?

To je tím, že křesťan při křtu svatém obdržel Ducha Svatého, Ducha pravdy a svatosti.

Ó, snažme se pochopiti tuto důstojnost, a nenechávejme se ovládati duchem světa.

Předsevzetí: Budu vždy poslušen vnuknutí a osvětlení Ducha Svatého.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, posílej mi stále Ducha Svatého, aby mne chránil před duchem bludu a nepravosti, který ovládá svět.

PONDĚLÍ.

„Ten bude svědčiti o mně.“ (v. 26.)

Ani smysly ani pouhý rozum nestačí k poznání Pána Ježíše.

Tak zákoníci a fariseové viděli Jež na vlastní oči, slyšeli Jež na vlastní uši, rozmlouvali s Ním dosti často, znali a chápali prorocství – a přec nepoznali v Ježíši Kristu Mesiáše, Spasitele, Syna Božího.

Neměli nadpřirozeného světla. Duch Svatý jim nesvědčil. Proto chceme-li obrátiti na př. nevěrce, musíme vzítí útočiště k evangeliu a k Církvi: v evangeliu i v Církvi mluví k nám Duch Svatý.

A nezapomínejme při tom, že víra je dar, za který je nutno prositi zvláště Ducha Svatého, Ducha světla a pravdy.

Předsevzetí: Chci-li žíti jako Pán Ježíš, musím žíti Duchem Svatým.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dopřej mi, abych milostí Ducha Svatého dovedl svůj život upravití podle Tvého vznešeného příkladu.

ÚTERÝ.

„Avšak i vy budete svědčiti, neboť jste se mnou od začátku.“ (v. 27.)

Jaká čest pro chudé neznámé rybáře, že byli povoláni vydávati svědectví Pánu Ježíši!

Jistě ten, jenž má již svědectví Ducha Svatého, nepotřebuje svědectví několika mužů bez vlivu a bez známostí.

A tak všechen prospěch z toho svědectví budou míti jen oni: jména těchto rybářů budou míti jen oni: jména těchto rybářů budou oblíbenějšími a slavnějšími než jména různých Alexandrů a Platonů.

Ta oslava, kterou budou Pánu Ježíši získávati svým slovem a svou krví, ta bude padati zpět na ně a obklopí jejich památku slávou nesmrtelnou.

Předsevzetí: Chci ve všem pamatovati na oslavu Boží.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, abych i já, který jsem s Tebou od počátku – od svého křtu – nejen svým slovem, nýbrž hlavně svým životem vydával svědectví o tom, jak mocně působí Tvá milost v duši vnímavé.

STŘEDA.

„Toto mluvil jsem vám, abyste se nepohoršili.“ (XVI, v. 1.)

Proč se divíte útrapám, jež tíží Církev? Proč se pohoršujete nad pronásledováním spravedlivých? Což Pán Ježíš nebyl terčem všeho záští a vši zuřivosti?

Je nějaký druh utrpení nebo potupy, které byl ušetřen?

Vy říkáte: Bůh opouští Církev, Bůh vydává své věrné na milost bezbožníkům.

Ale nezapomínejte, že stejně opustil i svého milovaného Syna a že Jej vydal na milost zrádcům a soudcům nešlechtným nebo zbabělým, chátře a pochopům. Nezapomínejte, že ta zkouška trvala jen několik hodin, jen kolik bylo třeba, aby v plném jasu zazářila ta hrdinná poslušnost Syna Božího, ale že za to Jeho triumf a Jeho sláva bude trvat po celou věčnost.

Předsevzetí: Chci veškeré utrpení přijímati jako bezpečnou známku předurčení.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, abych si uvědomil, že cesta kříže jako pro Tebe, jako pro Tvou Církev a pro Tvé vyvolence, tak i pro mne je nejjistější cestou k věčné spáse.

ČTVRTEK.

„Přichází hodina, že každý, kdo vás zabije, bude se domnívati, že by tím Bohu sloužil.“ (v. 2.)

Zdaž se to nestává i za našich dnů, že nepřátelé Boha a náboženství, lidé bez víry a bez mravů veřejně prohlašují, že je třeba pronásledovati nebo dokonce vyhladiti kněze, řeholníky a jedním slovem vše křesťanské – a to jménem zákona a spravedlnosti a mravnosti, nebo zas pro blaho lidu, nebo dokonce v zájmu náboženství a pro čest Boží.

Tak to bylo také ve jménu zákona a k oslavě Boží a pro blaho lidu, že byl Pán Ježíš odsouzen k smrti a že jako rouhač, svůdce a buřič byl přibit na kříž.

Předsevzetí: Budu trpělivě snášeti drobné zkoušky a kříže, abych byl připraven k velkým zápasům.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, uděl mi, pokorně prosím, odvahu mučedníků, které leckdy i za našich dob může býti třeba.

PÁTEK.

„A to vám učiní, poněvadž nepoznali Otce ani mne.“ (v. 3.)

Ne, Pane náš, neznají Tě; nevědí, že jsi Král a Pán všehomíra, a že v důsledku toho nemohou uniknouti Tvé spravedlnosti.

Neznají Tvého Otce ani Tebe: odmítají uznati v Tobě Syna Božího vtěleného jen k spáse světa; nechápou, že zavrhujíce Tebe, ničí sebe pro celou věčnost.

Zůstávají zatvrzelí ve svém bludu, odmítají Tvé vyslance, neslyší hlasu Tvé Církvě... nechťají poznati pravdu.

Předsevzetí: Budu se snažiti konati dobro, i když mne bude čekati jen zneuznání a nevděk.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, až se budu trápati nad tím, že má dobrá vůle je zneuznávána, připomeň mi, prosím, jak i Tvá láska a dobrota Otce Tvého je zneuznávána.

SOBOTA.

„Ale tyto věci mluvil jsem vám, abyste, když přijde hodina jejich, rozpomenuli se, že jsem je vám pověděl.“ (v. 4.)

Pronásledování nás poučuje o dvou věcech: o naší slabosti i o naší síle.

O naší slabosti – spoléháme-li pouze na sebe. Tu stačí často několik zvrhlíků, aby nahnali strachu a k mlčení přivedli celý zástup lidí šlechtných a učinili je tak bezmocnými.

O naší síle – spoléháme-li se na Boha: s jeho milostí i slabé ženy a útlé děti pohrdaly zuřivostí chátry a mocí císařů a získaly palmu mučednickou.

Pan Ježíš splnil tak na nich svůj slib, neboť On neklame svých věrných jako svět, který slibuje rozkoše a požitky a zatím na konec dává jen hanbu a výčitky svědomí.

Předsevzetí: V utrpení budu si vždy vzpomínati na věčnou odměnu těch, kdo vytrvají Bohu věrni.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, posiluj mne svou milostí, abych ochotně nesl svůj kříž a Tebe následoval.

DOBA SVATODUŠNÍ.

BOŽÍ HOD SVATODUŠNÍ.

Jan XIV, 23–31.

„Miluje-li kdo mne, slovo mé zachovávatí bude.“ (v. 23.)

Láska vyžaduje spojení mezi milujícím a milovaným. U bytostí rozumných toto spojení je duchovní, spojují se rozumem a vůlí.

Přítel smýšlí jako přítel, jeden chce to, co chce druhý.

Podobně i my: milujeme-li Pána Ježíše, budeme smýšletí jako On, budeme chtítí, co On chce, a konati to, po čem On touží.

Krátce: budeme zachovávatí Jeho slovo – výraz to Jeho smýšlení, Jeho vůle a Jeho přání.

Předsevzetí: Budu svědomitě zachovávatí přikázání Boží i církevní a předpisy mého povolání.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, uděl mi světla, abych chápal Tvá slova, i milosti, abych je zachovával.

PONDĚLÍ.

„Otec můj bude ho milovati.“ (v. 23.)

Být milován od Otce nebeského, jaká to milost, jaká to sláva!

A čeho je třeba k získání toho štěstí a té cti? Pán Ježíš nám to praví: Milujte Ježíše, milovaného Syna nebeského Otce, a za to budete i vy milováni od obou.

Tato láska nevyžaduje však nějakých živých, znatelných pocitů a nápadných projevů, ne. Pán Ježíš praví: „Miluje-li kdo mne, slovo mé zachovávatí bude, a Otec můj bude ho milovati.“

Ano, stačí věřiti, chtítí a konati, co mluvil Pán Ježíš.

Předsevzetí: Chci vždy nejen věřiti, ale i podle víry žítí, abych tak dokázal svou lásku k Pánu Ježíši.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, rozněcuj ve mně stále účinnou lásku k Tobě.

ÚTERÝ.

„I přijdeme k němu a příbytek u něho si učiníme.“ (v. 23.)

Sami sebou nemůžeme se povznést až k Bohu, ale s Jeho svatou pomocí můžeme věřit tomu, čemu Pán Ježíš učí, a konati to, co nařizuje.

Pod tou podmínkou sestoupí Otec a Syn až k nám.

Také nemůžeme sami sebou zařídit si pobyt v Bohu.

Ale vírou v slova Pána Ježíše a poslušností k Němu uvádíme si Jej do srdce a udržujeme si Jej tam. A poněvadž Pán Ježíš, vtělené Slovo Boží, je od Otce neodlučitelný, je jedno s ním, pak s Ježíšem máme i Otce nebeského za hosta své duše.

Předsevzetí: Budu dbáti, abych si udržel nebeského hosta stále ve své duši čistým svědomím.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, pomoz mi svou milostí, abych si Tě stále udržoval ve své duši a stále se mohl těšit z Tvé svaté přítomnosti.

STŘEDA.

„Kdo mě nemiluje, slov mých nezachovává.“ (v. 24.)

Neklamme se, a zvláště nemysleme si, že budeme moci oklamati Pána Ježíše pouhými slovy.

Nechceme-li to, co Pán Ježíš chce, nečiníme-li to, co přikazuje, pak s Ním nejsme spojeni vůlí a srdcem, a pak Jej také nemilujeme, protože „slova Jeho nezachováváme“.

Předsevzetí: Budu poslouchati svých představených, kteří zastupují Pána Ježíše.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, já bych vždycky rád chtěl plniti Tvá přání, ale jsem slabý. Proto prosím pokorně: posiluj mou dobrou vůli.

ČTVRTEK.

„Utěšitel pak, Duch Svatý, kterého Otec pošle ve jménu mém, ten vás naučí všem věcem.“ (v. 25.)

Duch Svatý je Utěšitel, poněvadž je světlem a plamenem. Jako světlo osvětluje rozum a rozptyluje nevědomost, která jej zpusťuje. Jako plamen rozněcuje srdce láskou a stravuje v něm nepravost, která je zneuctívá.

Předsevzetí: Budu často vyzývati Utěšitele Ducha Svatého.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, nauč mne, prosím, skrze Ducha Svatého všemu, co mám činiti k větší cti a slávě Boží.

PÁTEK.

„Pokoj svůj zůstavuji vám, pokoj svůj dávám vám.“ (v. 27.)

Pokoj – to je odkaz umírajícího Pána Ježíše.

Pokoj ducha, rozumu, zajištěný vírou v Ježíšova slova.

Pokoj srdce, zajištěný láskou, která se projevuje poslušností k rozkazům Pána Ježíše a k vnuknutím Ducha Svatého.

Takový je pořad: rozum a srdce. A klid tohoto pořadu to je právě pokoj. Tranquillitas ordinis.

Předsevzetí: Budu hledati pokoj jen v Pánu Ježíši.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dopřej mi té milosti, abych si dovedl získati a udržeti ten Tvůj pokoj.

SOBOTA.

„Aby svět poznal, že miluji Otce a tak činím, jak mi Otec přikázal.“ (v. 31.)

Láska se projevuje více skutky než city a slovy.

Čiňme to, co chce a žádá osoba námi milovaná, a pak bude lze věřiti v opravdovost naší lásky.

Pán Ježíš nám stále opakuje i svým slovem i svým příkladem toto ponaučení.

Uvažujme o něm často a hledme je také uváděti ve skutek.

Předsevzetí: Chci skutky dokazovati svou lásku k Bohu.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, ať věrně plním své rozhodnutí: konati jen to, co chce Tvůj Otec nebeský a Ty.

SVÁTEK NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE.

Mat. XXVIII, 18–20.

„*Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého.*“ (v. 19.)

Stvoření k obrazu a podobenství Boha, pokřtěni ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého, jsme povoláni žítí věčně ve společnosti všech tří božských osob Nejsvětější Trojice a bráti podíl na jejich blaženosti a slávě.

Kéž bychom nikdy nezapomínali na vznešenost a důstojnost tohoto našeho určení.

Předsevzetí: Započnu každou práci ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého.

Modlitba: Ó, Otče nebeský, jenž jsi mne stvořil, zasvěcuji Ti svůj rozum i všechny své myšlenky. Ó, Synu Boží, jenž jsi mne vykoupil, zasvěcuji Ti svou paměť i všechna svá slova. Ó, Duše Svatý, jenž jsi mne posvětil, zasvěcuji Ti svou vůli i všechny své skutky.

NEDĚLE PRVNÍ PO SV. DUCHU.

Luk. VI, 36–42.

„*Buďte milosrdní, jakož i Otec váš milosrdný jest.*“ (v. 36.)

Protože jsme stvořeni k obrazu Božímu, spočívá naše dokonalost, naše blaženost a naše sláva v tom, že se snažíme státi se podobnými svému vzoru.

Nuže, hlavním rysem božství je milosrdenství; ono předpokládá velikost, která odpouští a zapomíná křivdu, poněvadž je povznesena nad každou urážku.

Proto, chceme-li býti podobni Bohu, snažme se především býti milosrdnými.

Předsevzetí: Budu hleděti povznášeti se nad urážky mi učiněné, tak jako slunce se povznáší nad mraky.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, který s kříže hlásals odpuštění i katanům svým, posiluj mne, abych i já dovedl odpouštění a spláceti křivdy dobrodiním.

PONDĚLÍ.

„*Nesud'te a nebudete souzeni.*“ (v. 37.)

Souditi je právo vladařské. Přísluší pouze panovníku a těm, kteří k tomu byli od něho zplnomocněni. Ale jsou odpovědni před Bohem.

Neberme na sebe lehkovážně tuto těžkou odpovědnost. Kdo k tomu není svým povoláním určen, tomu se také nedostává potřebné milosti, aby mohl dobře souditi.

Je-li to však pravda ohledně skutků a slov zevnějších, tím více to platí, jedná-li se o myšlenky a úmysly! Nitro lidské je nám uzavřeno: tam proniká pouze oko vševědoucí.

Člověk nemůže jinak posuzovati člověka, než podle zevnějšíku, dle toho, co vidí: a nic není tak klamně jako zevnější zdání.

Proto: nesud'me.

Předsevzetí: Budu šetrně přehlížeti slabosti bližního.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, ať se nikdy neodvažuji odsuzovati svých bližních, abych jednou nebyl tím přísněji souzen od Tebe.

ÚTERÝ.

„Dávejte a bude vám dáno.“ (v. 38.)

Je to zvláštní rada k obohacení se: Dávejte – a přece nic není pravdivějšího.

Dávejte Bohu: jeho důstojnost mu káže dávatí zas vám, a dávatí jako Bůh.

Když chudák obdaruje bohatého, ten – třeba, že jen málo obdržel – je povinen dáti podle svého stavu a bohatství. Dávejme Bohu: On nás také obdarí nejen podle toho, co jsme darovali, ale i podle své vznešenosti – takže každý jeho dar má pečeť nekonečnosti a věčnosti.

Ale copak vlastně můžeme dávatí Bohu? Vždyť On nic nepotřebuje.

Pravda. Ale dává se zde na zemi zastupovati chudáky. Cokoli dáváme jednomu z jeho nejmenších, oceňuje tak, jako bychom dali Jemu samému.

Předsevzetí: Budu rád dávatí almužnu z lásky k Bohu.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, uděl mi té milosti, abych v každém trpícím spolubratru viděl tebe a pomáhal mu tak rád a ochotně, jako Tobě samému.

STŘEDA.

„Kterou měrou měříte, tou bude vám odměřeno.“ (v. 38.)

Proto dejme se cele Bohu a Bůh se dá cele nám.

Dejme Bohu všechnen svůj čas a On nám dá svou věčnost. Dejme Bohu celou svou bytost, všechnen svůj rozum, všechnu svou svobodu, všechnu svou sílu – a Bůh nám za to dá svou bytost nekonečnou, svou, radost nekonečnou, svou moc nekonečnou. Zasvěťme se službě bližních podporující je v potřebách nejen tělesných, nýbrž hlavně v potřebách duchovních.

Snažme se osvětit jejich rozum zbavující ho předsudků a bludných názorů, hledme však také očistovat jejich srdce povzbuzováním k lítosti nad dosavadním poblouzením.

Bůh za to rozmnoží v nás světlo moudrosti a roznítí horlivost naší lásky.

Předsevzetí: Budu hledět prokazovat skutky svou lásku k bližnímu.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, který jsi se obětoval za mne, dej, ať i já se snažím být obětavým vůči svým trpícím bližním, zvláště jedná-li se o spásu jejich duší.

SVÁTEK BOŽÍHO TĚLA.

Jan VI, 56–59.

„Tělo mé právě jest pokrm a krev má právě jest nápoj.“ (v. 56.)

Tělo a krev Pána Ježíše jsou neodlučitelné od Jeho božství.

Je tedy toto tělo pokrmem božským a tato krev nápojem božským.

Proto se tento pokrm a nápoj nepřeměňuje v naši bytost, aby žily naším životem, nýbrž naopak ony nás přeměňují v sebe, aby nám umožnily žít božským životem Pána Ježíše.

Předsevzetí: Chci častěji a co nejzbožněji přistupovat k stolu Páně, aby se mi tím více dařilo žít životem Pána Ježíše.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, protože jsi moudrost sama, budiž životem mého rozumu, a protože jsi svatost sama, budiž i životem mé vůle.

PÁTEK.

„Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm.“ (v. 57.)

Jako duše je v těle, které udržuje a zachovává, tak po svatém přijímání Pán Ježíš je v nás, zachovává nás, oživuje nás, oduševňuje nás, uděluje nám podíl na svém božství – ale při tom neničí nebo nemění v nás to, co jsme, co máme a co můžeme ze své přirozenosti.

Jako tělo je jaksi nástrojem duše, tak i my stáváme se po svatém přijímání jaksi nástrojem Pána Ježíše, ovšem nástrojem požívajícím plné volnosti a svobody.

Předsevzetí: Nechám se vždycky vésti Pánem Ježíšem.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši v nejsvětější Svatosti, zůstávej ve mně a se mnou, abych žil z Tebe a v Tobě.

SOBOTA.

„Jako mne poslal živý Otec a já živ jsem pro Otce, tak i ten, kdo jí mne, živ bude pro mne.“ (v. 58.)

Pán Ježíš, jednorozený Syn Boží, žije životem svého Otce, životem božským. Jako člověk žije životem lidským, ale také životem božským, který přijímá od svého Otce a který sděluje také své lidské přirozenosti.

My pak svatým přijímáním živeni jsouce tělem, krví, duší i božstvím Pána Ježíše žijeme Jeho životem božským i lidským.

Předsevzetí: Chci život svůj přizpůsobiti životu Pána Ježíše.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej mi žítí Tvým životem, abych smýšlel jako Ty, abych chtěl co Ty, abych jednal a trpěl vždy jako Ty.

NEDĚLE DRUHÁ PO SV. DUCHU.

Luk. XIV, 16–24.

„Jeden člověk učinil večeři velikou a pozval mnohých.“ (v. 16.)

Bůh připravil slavnostní večeři, jejíž výlohy hradí vtělený Syn Boží: On sám se při ní dává za pokrm.

Chléb, který se tam předkládá, je chléb života, chléb s nebe, chléb andělský.

Ten chléb je zároveň pokrmem božským: je to tělo Boha vtěleného: „Tělo mé právě jest pokrm“.

Víno pak, které se tam podává, je víno opojné, ale opojností, která očišťuje, která zbavuje duši rozkoší smyslných, víno, které dává klíčiti panenství v srdci, víno, které unáší přes všechny viditelné sféry až v lůno Boží.

Mnozí jsou zváni k této hostině, ba všichni jsou tam voláni – leč, bohužel, i mnoho nehodných se odvažuje spoluúčastňovati se.

Předsevzetí: Budu hleděti tak žítí, abych mohl co nejčastěji, když ne denně, přistupovati k stolu Páně.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, který mne tak láskyplně zveš k Tvému stolu, používej s ohledem na mou slabost raději svatého násilí, které by mne nutilo s Tebou se spojovati co nejčastěji.

PONDĚLÍ.

„I poslal služebníka svého v hodinu večere říci pozvaným, aby přišli, ježto všecko jest již hotovo.“ (v. 17.)

Hodinou večere, duchovního osvěžení – sv. přijímání – byla by pro křesťany méně horlivé doba velikonoční; pro skutečné věřící však podle přání Církve měla by tou hodinou večere býti každodenní mše svatá.

Každého dne při mši svaté sestupuje Pán Ježíš na oltář a hlasem svého služebníka, kněze, zve všechny přítomné k účasti na jeho hostině.

S jeho strany je všechno připraveno. Proč také věřící nejsou připraveni?

Většina jich myslí spíše na záležitosti pozemské a časné a na požitky smyslné než na radosti duchovní a na svou spásu.

Předsevzetí: Budu hleděti připravit se k Stolu Páně když ne denně, aspoň jednou v týdnu.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, zbav mne té přílišné péče o věci pozemské, která mi odnímá hlad a touhu po Tvé nebeské hostině, kterou mí chystáš ve sv. přijímání.

ÚTERÝ.

„Statek jsem koupil a musím vyjítí a jej shlédnouti. Prosím tě, měj mne za omluvena.“ (v. 18.)

Zde slavnost: Pán Ježíš zve nás na mši svatou, k sv. přijímání. A co mnozí odpovídají: Nemám času, jdu trochu do přírody na zábavný výlet – je tam také slavnost.

A ještě kdyby tak mluvili jen lidé zesvětštělí! Ale – bohužel – tuto opovážlivost dovolují si mnohdy i křesťané pokládání za zbožné, ba někdy i osoby, které svým stavem jsou vázány k službě Boží, dávají se zlákatí světskými zábavami a vyhýbajíce se modlitbám, mši svaté, sv. přijímání utrácejí čas v malichernostech.

Předsevzetí: Budu se vyhýbati světským zábavám, abych okoušel líbeznost styků s Bohem.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, aby hlas Tvého pozvání přehlušil vždy to lákání světa v mém srdci.

STŘEDA.

„Patero spřežení volů jsem koupil, a jdu je zkusiti; prosím tě, měj mne za omluvena.“ (v. 19.)

Slycháme říkati: „Vlastní záležitosti mají přednost.“ Ale těmito „záležitostmi“ pro lidi světské jsou pravidelně zájmy pozemské a časové.

Leckdy však i křesťané domněle zbožní a horliví dávají před vším ostatním přednost svým „záležitostem“.

Pod záminkou různých skutků milosrdenství tělesného nebo duchovního zameškávají povinné bohoslužby i svaté přijímání zapomínajíce, že všechna horlivost v službě bližního stává se marnou a neplodnou, není-li posvěcena modlitbou.

Ba i skutky lásky stávají se něčím přirozeným, nejsou-li oživovány dechem milosti Boží.

Předsevzetí: Budu vždy hledati působivost a sílu pro své konání ve spojení s Bohem.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, aby od nynějška mou hlavní „záležitostí“ bylo stálé spojení mé duše s Tebou čistým úmyslem při všem konání.

ČTVRTEK.

„Ženu jsem pojal, a proto nemohu přijíti.“ (v. 20.)

Abych mohl k stolu Páně, musel bych se zřítí onoho příliš smyslného návyku, oné vášně.

S jedné strany nechci přinést tuto oběť, s druhé strany však zase nechci přijímati svatokrádežně: proto raději nepůjdu k přijímání.

Tak asi rozumují ti, kdož jsou otroky nějaké vášně.

Jsou však jiní křesťané, kteří – aniž by byli zrovna spoutáni nějakou hříšnou vášní – vmlouvá jí se takto:

Abych mohl často k přijímání, musel bych přemáhati jisté náklonnosti, musel bych obětovati jisté zvyklosti: a k tomu necítím dosti odvahy. A konečně: o jedno přijímání více nebo méně – na tom nezáleží. Ostatně plním svou povinnost velikonoční a i o větších svátcích se připravím k stolu Páně – a to by ještě nebylo dost?

Zapomínají, kdo tak hovoří, že jejich zdánlivě nepatrná neochota vůči něžné Ježíšově lásce více Jej zraňuje, než patrná tvrdost hříšníka.

Předsevzetí: Budu hleděti zprerhati všechna pouta, která mi zabraňovala dosud spojení s Pánem Ježíšem.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, abych Tě nikdy nezraňoval vyhýbáním se Tvé přesvaté hostině z malicherných důvodů.

SVÁTEK NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE PÁNĚ.

„Jeden z vojínů bodl jej kopím v bok.“ (Jan XIX, 34.)

Hle, srdce, které tolik milovalo lidi. A za odměnu se mu dostává urážek nebo lhostejnosti.

A co žádá Pán Ježíš výměnou za své srdce od nás? Naše srdce. Nic více, ale také nic méně.

A co mu zato máme dáti, abychom mu dali své srdce? Obětujme mu svou vůli, svou svobodu, svou lásku – a dali jsme mu své srdce.

Předsevzetí: Budu veškeré své úmysly spojovati s úmysly nejsvětějšího Srdce Páně.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, posiluj můj dobrý úmysl začít každý den zasvěcením se Tvému Božskému Srdci, se všemi svými myšlenkami, úmysly, slovy i skutky.

SOBOTA.

„Žádný z těch mužů, kteří byli pozváni, neokusí večeře mé.“ (v. 24.)

Běda tomu, kdo odmítá vnuknutí milosti!

Před Bohem dal přednost zájmům časným, zisku hmotnému, požitku smyslnému.

Přidržel se toho, co pomíjí. Proto nedostane se mu toho, co nepomíjí, nebude mítí účasti na věčné hostině, na spojení s Bohem.

Odmítl to, co nepomíjí. Proto unikne mu i to, co pomíjí, a nezůstane mu nic.

Nic, jen hlad a žízeň po věčné blaženosti, které nikdy nebudou ukojeny.

Předsevzetí: Budu hleděti v budoucnosti napravit zameškané poslušnosti k Božím vnuknutím.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, zapomeň na mou minulou neposlušnost a neochotu, a volej mne znova svou milostí a pomoz dobrotivě, abych již vždy byl věrným.

NEDELE TŘETÍ PO SV. DUCHU.

Luk. XV, 1–10.

„Přibližovali se pak k němu celníci a hříšníci, aby ho slyšeli.“ (v. 1.)

Svět odmršťuje celníky, Pán Ježíš jich však neodmítá; nebe zavrhuje hříšníky, Pán Ježíš jim však dovoluje přibližovati se k Němu.

Ó, vy všichni, jimiž svět pohrdá a jež i nebe odmítá, zbylo-li vám ještě trochu dobré vůle, obraťte se celým srdcem k božskému Srdci Ježíšovu.

V tomto srdci milosrdném jistě se pro vás najde slovo odpuštění a spásy.

Předsevzetí: Půjdu k Pánu Ježíši ve svatostánku naslouchati Jeho poučení.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, který dnem i nocí meškáš z lásky k nám na našich oltářích, rozněcuj ve mně touhu denně Tě navštěvovati aspoň na chvilku ve svatosti Tvé lásky.

PONDĚLÍ.

„A fariseové i zákoníci reptali, řkouce: Tento přijímá hříšníky a jí s nimi.“ (v. 2.)

Ani sama moudrost a dobrota nejvyšší neunikla posuzování těch, kteří v očích světa platí za učitele moudrosti a za vzory ctností, jako byli u Židů zákoníci a fariseové.

Proto se nedivme, stává-li se také naše chování a naše slova terčem lidských posudků.

Předsevzetí: Budu jednati správně a nechám svět mluvití.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, posiluj mne pokorně prosím, abych dovedl dle Tvého příkladu přehlížeti kritiky a reptání lidské zloby.

ÚTERÝ.

„Radujte se se mnou, neboť jsem našel ovci, která se byla ztratila.“ (v. 6.)

Dobrý pastýř miluje všechny své ovečky. Ale o ty, které jsou v ovčinci a v bezpečí, o ty nemusí mít zrovna starost.

Která však zbloudí od stáda, ta je skoro ztracená.

Za tou musí jít, tu musí hledat – aby nezahynula.

A čím více úzkosti zažil při hledání, tím větší pak pocítuje radost, že ji našel.

Předsevzetí: Budu hledět vždycky zůstatí hodně blízko svého božského Pastýře.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, nedopouštěj, abych jda za svůdným hlasem světa zbloudil od Tebe, svého láskyplného Pastýře.

STŘEDA.

„Větší bude radost v nebesích nad jedním hříšníkem pokání činícím, než nad devadesáti devíti spravedlivými, kteří pokání nepotřebují.“ (v. 7.)

A proč to? Poněvadž kající hříšník je často pokornější a vděčnější než spravedlivý, který nikdy neklesl.

Protože obrácení hříšníka stojí – v jistém smyslu – Boha více než vytrvalost spravedlivého v dobrém.

Odvrácení od hříchu vyžaduje totiž daleko více milosti než udržení se v ctnosti.

Vždyť je jistě snadnější zadržeti někoho před pádem do příkopu než vytahovati jej, padl-li tam.

I když ta milost sama v sobě je stejná, přec jen není stejná pro ty, kdo ji přijímají: pro jednoho je větším dobrodiním než pro druhého.

Dar sto korun daleko více prospěje chudáku než boháči.

Předsevzetí: Budu se snažití přivádětí dle možnosti zbloudilé na cestu spásy.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, pomáhej mi nahrazovati nynější horlivostí poklesky mého dřívějšího života.

ČTVRTEK.

„*Která žena majíc deset drachem, ztratí-li jednu drachmu, nerozžehne svíce...*“ (v. 8.)

Ztratili-li jsme milost, pak pospěšme rozžehnouti svíci, to jest zpytovatí svědomí a hledati příčinu té žalostné ztráty.

Pak jistě Bůh pohnut naší starostlivostí a naší lítostí obnoví svá vnuknutí a poskytne nám zas příležitost vykonati dobro, které jsme zanedbali.

Předsevzetí: Budu bdělým, abych nepromeškal žádné příležitosti k dobrému.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, jehož i nejnepatrnější dary jsou ceny nekonečné, nedopouštěj, abych třeba jediné Tvé milosti nepromarnil svou nedbalostí.

PÁTEK.

„*Mete domu svého.*“ (v. 8.)

Chcete naléztí milost ztracenou? Pak zpytujte své svědomí a hleďte očistiti své srdce i od malých poklesků.

Vymeťme ten prach, který nám znemožňuje viděti jasně.

Odstraňme ty clony pavučin, ty náklonnosti hříšné, které o chromují svobodu našeho srdce.

Předsevzetí: Budu pravidelně každý den konati své zpytování svědomí, aspoň večer.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, kdybych zbloudil od Tebe, hledej mne, prosím, hledej, abych daleko od Tebe nezahynul.

SOBOTA.

„*Hledá pilně, až ji nalezne.*“ (v. 8.)

Ztratili jsme již někdy nějaký cenný předmět, na příklad stříbrný nebo zlatý peníz? Jistě, že jsme neustali, dokud jsme jej nenašli.

Ztratíme-li však milost posvěcující těžkým hříchem nebo zmenšíme-li a oslabíme-li si ji v duši hříchem všedním, jaká je tu naše lítost? Jaká horlivost a snaha ztrátu co nejdřív nahraditi?

Předsevzetí: Vynasnažím se, abych neztratil ani jediné příležitosti k dobrému skutku.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dopřej mi, abych svou píli zas znovu získal ty neschetné milosti, jež jsem za svého života již ztratil.

NEDELE ČTVRTÁ PO SV. DUCHU.

Luk. V, 1–11.

„I stalo se, když zástupové na něho naléhali, aby slyšeli slovo Boží, on stál podle jezera Genesaretského.“ (v. 1.)

Toužíme po oblíbenosti dovolené a čestné?

Mluvme o Bohu.

Bůh stále ještě zajímá ohromnou většinu lidí a zvláště trpící a nešťastné, jichž je veliký počet.

Ale je ještě jiná oblíbenost (popularita), která se získává lichocením zlobě a vášním: to je oblíbenost osudná i lidu i tomu lichotníku.

Ničením duší svých bližních nespasíme svou duši vlastní.

Předsevzetí: Nebudu vyhledávat oblíbenosti cestou hříchu.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, který nikdy jsi netoužil po oblíbenosti, dej, ať ani já nikdy nežebrám o lidskou přízeň.

PONDĚLÍ.

„Vstoupiv na jednu z lodí, jež patřila Šimonovi, žádal ho, aby odrazil maličko od země. A posadiv se učil z lodí zástupy.“ (v. 2. a 3.)

Pán Ježíš usedá do lodičky Šimonovy. Jednoho dne usadí se v náboženské společnosti, kterou vzdělá na témže Petrovi jako na základním kameni a z té bude zas učit národy.

A dává odraziti lodičku od břehu: maličko, ne daleko.

Také Církev se musí držeti v jisté vzdálenosti od země: nesmí se však pouštět do zájmů hmotných a časných.

Ale ta vzdálenost nesmí být příliš veliká, aby bylo Pána Ježíše slyšeti.

Lidé žijí na zemi a zabývají se záležitostmi pozemskými.

Proto Církev – aniž by se sama těchto časných záležitostí držela – musí moudře poznávat, co je dovoleného nebo dokonce nutného v těchto starostech o vezdejší chléb.

Předsevzetí: Chci se vždy věrně držeti jen svaté Církve.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dopřej mi, abych vždy zůstal připoután k Šimonu Petrovi vírou a láskou a tak zůstal spojen s Tebou.

ÚTERÝ.

„Zajed' na hlubinu a rozestřete, sítě své.“ (v. 4.)

S Ježíšem je možno odvážit se i na hlubinu: ničeho není se třeba báti a výsledek je zajištěn.

Postupujme – ale pod vedením svých představených.

Neboť pouze Petrovi nařídil Pán Ježíš: „Zajed' na hlubinu,“ zajed', ved', řid'.

Ostatním poroučí pracovati a pomáhati Petrovi: „Rozestřete sítě své.“

Předsevzetí: Chci vždy horlivost spojovati s poslušností.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, naplň mne svatou odvahou, jedná-li se o Tvou slávu a o spásu duší, ale odvahou ochotnou dáti se vésti Církví a představenými.

STŘEDA.

„Po celou noc pracovavše nic jsme nechytili.“ (v. 5.)

Pracuji-li bez Ježíše, pracuji v noci.

Pracuji-li s Ježíšem, pracuji za světla.

Pracuji-li z pohnutek lidských, pracuji bez zdaru.

Pracuji-li dle rozkazu Ježíšova, výsledek je neklamný.

Předsevzetí: Na začátku každého díla chci vzbuditi dobrý úmysl: Vše ke cti Pána Ježíše.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, abych nic nepodnikal bez Tebe, nic bez Tvého nařízení.

ČTVRTEK.

„Zahrnuli veliké množství ryb.“ (v. 6.)

Víra a poslušnost jsou dvě podmínky zdaru.

Ale vnuknutí víry a požehnání poslušnosti musí býti dříve zaslouženy vytrvalostí v práci úmorné a někdy i bezvýsledné.

Bez milosti nezmůžeme nic, ale Bůh – dříve než nám milost udělí – čeká, až nás naše marné namáhání přesvědčí o naší bezmocnosti.

Předsevzetí: Jen Bohu chci přičítati všecken zdar svých prací.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dopřej mi jednati vždy tak, abych si zasloužil Tvého požehnání.

PÁTEK.

„Odejdi ode mne, Pane, neboť jsem člověk hříšný.“ (v. 8.)

Při spatření zázračného rybolovu, kterým byla odměněna jeho poslušnost k slovu Ježíšovu, uvědomil si Petr zásah Boží, a pokládaje se za nehodna dlíti v tak blízké přítomnosti Pána Ježíše, původce toho zázraku, volá pokorně: „Odejdi ode mne, Pane.“

Při zdárném výsledku našich prací, místo abychom se vychloubali, pokořme se o vědomí, že sami v sobě byli jsme úplně bezmocní a vše že vykonal Bůh sám.

Předsevzetí: Všechnu svou důvěru budu skládati v pomoc Boží.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, promiň, že nechci následovati svatého Petra v jeho volání: „Odejdi ode mne, Pane.“ Právě u vědomí své hříšnosti prosím pokorně: „Zůstaň se mnou,“ neboť bez Tebe bych zahynul.

SOBOTA.

„Neboj se, od toho času budeš lidi loviti.“ (v. 10.)

Zázračný rybolov, který odměnil Petrovu poslušnost, byl pouze předobrazem toho lovu daleko úžasnějšího, který jej čekal, když na příklad jedním vržením sítě – to jest jedním kázáním, získal Pánu Ježíši tři tisíce duší.

Proto i my používejme vždy věrně Božích milostí a vnuknutí, ale nezapomínejme za všecken zdar a výsledek jen Bohu vzdávati čest a chválu.

Pak tyto prvotní milosti a zdárné výsledky budou jen jako předzvěstí oněch darů Božích, které později odmění naši věrnost a naši pokoru.

Předsevzetí: Modleme se a pracujme na spáse bližních.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dopřej mi milosti, abych svou věrností v malých věcech zasloužil si slávu získati Ti mnoho duší.

NEDĚLE PÁTÁ PO SV. DUCHU.

Mat. V, 20–24.

„Nebude-li hojnější spravedlnost vaše než zákoníků a fariseů, nevejdete do království nebeského.“ (v. 20.)

Proč to? Poněvadž spravedlnost nebo dokonalost oněch lidí byla pouze zevnější.

A to nestačí zdáti se spravedlivým; je třeba spravedlivým býti.

Ta jejich spravedlnost byla pouhou přetvářkou a pošetilou marnivostí.

Takový fariseus jsa otrokem pýchy a chtivosti, nemiloval ani Boha ani bližního: jen sebe si vážil a sebe miloval.

Předsevzetí: Chci míti vždy jen Boha na zřeteli.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, pomoz mi svou milostí, abych nic nekonal z ohledu na lidi nebo ze strachu před jejich úsudky, nýbrž jen z lásky k Tobě a k bližním.

PONDĚLÍ.

„Slyšeli jste, že řečeno jest starým.“ (v. 21.)

Pán Ježíš opakuje zákon Mojžíšův, a když jej byl přivedl k původní dokonalosti, povznáší jej ještě výše.

Tak pracuje Bůh stále podle téhož plánu, ale při tom také zdokonaluje svá díla.

I my pokračujme, ale vždy týmž směrem. Ne-li, pak i při stálém postupování nedojdeme nikam.

Předsevzetí: Budu vždy zachovávatí pořádek, který jsem si jednou určil.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, učň mne vytrvalým v dobrých předsevzetích, a dej, abych kráčel vždy ve Tvých stopách.

ÚTERÝ.

„*Nezabiješ! Kdo by zabil, hoden bude soudu.*“ (v. 21.)

Je-li zločinem odnítí někomu život tělesný a časný, čím větším násilím je odnítí život duše, život věčný, pohoršlivým slovem nebo příkladem!

Cítili bychom se nešťastnými, kdybychom zavinili něčí smrt třeba jen svou neopatrností.

A přec: kolik slov vyšlo snad již z našich úst, kolik skutků jsme spáchali, které měly na duše našich bližních daleko zhoubnější vliv než ta naše neopatrnost na jejich těla.

Předsevzetí: Chci býti velmi opatrný na své řeči i na své jednání.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, nedopouštěj, abych svou neopatrností nebo lehkomyšlností pohoršoval duše, za něž jsi Ty zmíral na kříži.

STŘEDA.

„*Já však pravím vám, že každý, kdo se hněvá na bratra svého, hoden bude soudu.*“ (v. 22.)

Hněv nenapravuje škody a urážky utrpěné, naopak on škodí více ještě tomu, kdo jej chová, než tomu, proti komu směřuje.

Hněv zaslepuje a uchvacuje tak, že mnohdy zbavuje nás užívání rozumu a svobody: měnívá člověka v nerozumného tvora.

Předsevzetí: Budu vždy dbáti, abych se nenechal uchvacovati hněvem.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, tichý a pokorný srdcem, nauč mne ovládati pocity hněvu a zapomínati na křivdy mi učiněné.

ČTVRTEK.

„*Kdo by řekl bratru svému „rácha“, hoden bude velerady.*“ (v. 22.)

Projevuje-li se hněv slovy a vybíjí-li se v urážkách, pak již je odsouzen, a nezbývá než vyřknouti zasloužený trest.

Proto bděme nad svou řečí a nedovolme si ani slova, které by mohlo zraniti našeho bratra.

Předsevzetí: V rozčilení budu mlčeti.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, uděl mi milostivě takovou vládu nad jazykem, abych nikdy nezranil svého bližního.

PÁTEK.

„Kdo by řekl bratru svému „blázne“, hoden bude pekelného ohně.“ (v. 22.)

To, co rozlišuje člověka od zvířete, je rozum.

Říci tedy bratru, že je blázen, to znamená zařazovati ho mezi zvířata, tvory nerozumné.

A přec jen svým rozumem je člověk Bohu podoben a Božím obrazem.

Tupiti však obraz Boží znamená tupiti Boha samého.

Předsevzetí: Budu vždy v úctě míti své bližní.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, abych vždy chápal důstojnost člověka, za něhož jsi se obětoval.

SOBOTA.

„Jdi prve a smiř se s bratrem svým.“ (v. 24.)

Naše dary a oběti nebyly by Bohu milé, kdybychom neodpouštěli svým bratřím.

Milujeme-li skutečně Boha, pak také musíme milovati jeho dílo, jeho nejvznešenější dílo, jeho obraz: a tím vším je náš bratr.

Chceme-li, aby nám Bůh odpouštěl, musíme i my odpouštětí svému bratru, a to tím spíše, poněvadž urážky nám učiněné jsou nepoměrně nepatrnější než urážky, kterých my jsme se proti Bohu dopustili.

Předsevzetí: Zapomenu urážek mi učiněných a mnou spáchané napravím.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, uděl mi milosti tak odpouštětí a milovati, jako Ty jsi odpouštěl a miloval, abych si tak zasloužil Tvé odpuštění a Tvou lásku.

NEDĚLE ŠESTÁ PO SV. DUCHU.

Mar. VIII, 1–9.

„...byl s ním opět zástup veliký a neměli, co by jedli.“ (v. 1.)

Kdo následuje Ježíše, zapomíná na všechno a nemyslí než na něj.

Jeho božské slovo je duši chlebem, který nedovoluje myslet na chléb pro tělo. Ale Pán Ježíš nezapomíná těch, kteří následující Jej sebe sami zapomínají. Postará se o ně v čas příhodný třeba zázrakem.

Předsevzetí: Chci z lásky k Pánu Ježíši zapomínati na vše pozemské.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, chci poslouchati jen Tebe, neboť Tvé slovo jest pravda; chci následovati jen Tebe, neboť Tvůj příklad jest dokonalost.

PONDĚLÍ.

„Ježíš svolav k sobě učedníky své řekl jim: Lítost mám nad zástupem.“ (v. 2.)

Nic nedává všanc ten, kdo pro Ježíše zapomíná na sebe.

On, jsa stejně mocný jako dobrý, a stejně dobrý jako mocný, neopustí těch, kdo se k němu přimknou. Vizme jen tu jeho lítost nad zástupem a tu péči o všechny, kteří za ním šli.

Předsevzetí: Chci božskému Srdci Páně svěřovati všechny své potřeby.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, měj soucit s mou duchovní bídou, jako jsi pocíťoval lítost nad tělesnou mdlobou Tvých věrných následovníků.

ÚTERÝ.

„Hle, již tři dni trvají se mnou a nemají, co by jedli.“ (v. 2.)

Vytrvalost vždy bývá odměněna. Proto i kdyby nám chybělo vše, jděme jen za Ježíšem a s vytrvalostí se modleme a naslouchejme slovům Jeho.

A i kdyby nás vedl na poušť, jako by nás tam chtěl nechati zahynouti hladu, jděme za Ním a neopouštějme Ho.

Bude-li třeba zázraku, učiní jej, aby odměnil Vaši vytrvalost.

Předsevzetí: Půjdu vytrvale za Pánem Ježíšem.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, abych v Tebe skládal veškerou naději svou a za Tebou šel, kamkoliv se Ti líbí.

STŘEDA.

„Odkud bude kdo moci nasytiti je chleby zde na poušti?“ (v. 4.)

Když lidská bezmocnost je zjištěna a uznána, teprve potom objeví se Bůh se svou pomocí.

Proto při každém podniku musíme zprvu použití všech možných prostředků, které jsou v naší moci. Naše všemožné přičinění je nutné, ale bez Božího přispění je neužitečné a bezmocné.

Předsevzetí: Jen v Boha chci důvěřovati, ne v sebe.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej mi poznati, jak málo zmohl bych bez Tebe, a jak všechna moje síla je jen z Tvé milosti.

ČTVRTEK.

„Kolik chlebů máte? Oni pak řekli: Sedm.“ (v. 5.)

K nasycení tolika tisíc lidí co je sedm chlebů? K spáse tolika lidí, co jsou naše slabé síly a naše nepatrné schopnosti?

Co jsme my, třeba s několika druhy, proti tomu množství bezbožných?

Ale třeba jen něčím nepatrným jsme a jen málo zmůžeme, jsme přec jen něčím a něco přec jen zmůžeme.

Dejme tedy to málo, čím jsme, čiňme to málo, co můžeme: a ostatní učiní Bůh.

Pod naší rukou, pod naší prací rozmnoží Bůh to, co máme.

Předsevzetí: Budu konati, co jest v mé moci, a ostatní ponechám Pánu Bohu.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, požehnej to málo, co jsem a co mohu, abych aspoň trochu přispěl ku blahu svých bližních.

PÁTEK.

„A vzav sedm chlebů... dal učedníkům svým, aby je předkládali.“ (v. 6.)

Bez nás může Pán Ježíš sytiti lačné, osvětlovati nevědomé, uzdravovati nemocné. Ale z touhy, aby se i nám dostalo účasti na Jeho slávě, dopřává nám možnost účasti na Jeho podnicích.

Při tom však od nás žádá pouze to snadné, kdežto sobě vyhrazuje nemožné.

Rozmnožuje chleby: hle, nemožné!

Učedníkům pak ponechává to zcela lehké: bráti chleby a rozdávati je lidu. „Dal učedníkům svým, aby je předkládali.“

Předsevzetí: Poslechnu ochotně, i když mne Pán povolá k službě zcela nepatrné.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, račiž milostivě používatí mých služeb k Tvé oslavě i k podpoře bližního.

SOBOTA.

„A oni jedli a nasýtíli se.“ (v. 8.)

Šťastni, kdo dovedou na všechno zapomenouti, aby mohli jíti za Pánem Ježíšem! Pán Ježíš se již postará o to, aby je živil a nasýtil.

Šťastni, kdo se svěřují něžné péči božského Srdce Ježíšova. Jejich touhy budou nejen splněny, nýbrž ještě překonány. A třeba že nás někdy nechá čekati zkoušeje naši vytrvalost: nakonec přece jen poznáme, že jsme nedoufali marně.

Předsevzetí: Budu často vzbuzovati božskou ctnost naděje a důvěry v Ježíšovu pomoc.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, abych nikdy nepřestával doufati, že Ty jediný jsi Všechna moje naděje.

NEDEĚLE SEDMÁ PO SV. DUCHU.

Mat. VII, 15–21.

„Mějte se na pozoru před nepravými proroky.“ (v. 15.)

Nepravý prorok je horší než zloděj nebo vrah. Zločinec, ten aspoň neprohlašuje za dobré, co je špatné. Páše zlo, ale on to ví, on to poznává.

A mnohdy lze jej přivésti zpět na dobrou cestu rozumnou domluvou, zvláště spáchal-li zlo jen v záchvatu vášně.

Ale nepravý prorok, ten s převráceností srdce spojuje i převrácenost ducha: prohlašuje pravdivým a dobrým, o čem ví, že je nepravé a špatné.

A tam je pak těžká záchrana, kde je i duch porušen, i srdce zkažené.

Předsevzetí: Budu vystupovati proti bludu ještě ostřeji než proti nepravosti.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, který jsi byl stejně milosrdný k hříšníkům jako přísný k falešným učitelům, naplň i mne svatou horlivostí proti bludu a lži otravující duše.

PONDĚLÍ.

„Přicházejí k vám v rouše ovčím.“ (v. 15.)

Člověk zlý neukazuje se takým, jakým jest. Jest ohyzdný a dobře to ví.

Proto blud bere na sebe masku pravdy, a nepravost bere podobu ctnosti. Vlk obléká ovčí kůži, a lidé prostí se dají oklamati.

Naproti tomu božský Učitel doporučuje nám prostotu holubice, abychom o nikom nesmýšleli špatně, ale také opatrnost hada, abychom se nenechali svěsti bludem, který se dovede skrývati.

Předsevzetí: Budu činiti své úsudky vždy jen velmi opatrně a na základě spolehlivých dokladů.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, abych byl vždy opatrným a nedůvěřoval hned každému, zvláště koho neznám.

ÚTERÝ.

„Po ovoci jejich poznáte je.“ (v. 16.)

Jakmile by si někdo liboval v hlásání bludu a nepravosti, již by se mu dobří vyhýbali – prozradil by své nitro.

Proto – aby spíše oklamali a svedli duše prosté – užívají svůdcové lsti a hlásají někdy i dobré zásady.

Nestačí tudíž posuzovati člověka jen podle toho, co tvrdí a mluví, nýbrž nutno dávatí pozor, zda jeho skutky odpovídají těm hlásaným zásadám. Tak se pozná člověk. „Po ovoci jejich poznáte je.“

Předsevzetí: Nezapomenu, že dobře jednati je lepší než dobře mluvití.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, nauč mne nedůvěřovati těm, jichž chování odporuje jejich nauce.

STŘEDA.

„Zdali sbírají s trní hrozny?“ (v. 16.)

Nepравí proroci a svůdcové podobají se trní.

Břítci a úskoční pronikají do duší – ale jako trní, aby bodali.

Vždyť ovocem nauk těchto lidí falešných a špatných není než neklid v duši a výčitky svědomí.

Předsevzetí: Budu hleděti potíratí špatné nauky.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, kéž bych s Tebou mohl pracovati na vykořenění podvratných nauk, které ničí duše i srdce.

ČTVRTEK.

„Nemůže strom dobrý nésti ovoce špatné, ani strom špatný přinášeti ovoce dobré.“ (v. 18.)

Dobry strom predstavuje duši vroubovanou na Ježíši Kristu a žijící jeho životem, duši, jejíž mízou je milost Ježíše Krista.

Činy vykonané pod vlivem Ježíše Krista a Jeho ducha, jímž je Duch Svatý, stávají se nezbytně plody života nadpřirozeného a věčného.

Špatný strom znázorňuje duši odloučenou od Ježíše Krista hříchem, žijící a jednající pod vlivem ducha pekelného nebo aspoň působením zkažené přirozenosti: jak by podobné skutky mohly býti dobrými?

Předsevzetí: Budu hleděti své skutky vždy spojití dobrým úmyslem s Pánem Ježíšem.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dopřej mi žítí Tvým životem a dej, aby míza Tvé milosti stále oživovala mé všechno konání a snažení.

PÁTEK.

„Všeliký strom, který nenese ovoce dobrého, bude vyřat a na oheň uvržen.“ (v. 19.)

Na oheň očistce, je-li ten čin hříchem všedním; na oheň pekelný, je-li skutek hříchem smrtelným.

Víra bez skutků je víra mrtvá: ratolest uschlá hodí se jen k spálení.

Víra bez lásky je víra nedokonalá, je-li vůbec vírou.

A hlavní vlastností lásky je, aby byla činná, činorodá. Proto víra, není-li činorodá – víra bez skutků – je vírou bez lásky – tudíž není ani opravdu vírou – je vírou mrtvou.

Proto nikdo nemůže tvrdit, že věří a miluje Boha, nekoná-li dobra, jež konati může.

Předsevzetí: Nechci nechati uplynouti ani dne, v němž bych nevykonal aspoň něco dobrého.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, poskytni mi milostivě příležitost dokázat Ti svou víru a lásku skutky.

SOBOTA.

„Nuže tedy po ovoci jejich poznáte je.“ (v. 20.)

Ovocem je to, co strom rodí nejužitečnějšího a nejpříjemnějšího.

V duši pak není nic opravdu užitečným a nic skutečně příjemným, než to, co ji sbližuje s Bohem – pouze skutečné dobro. To je tedy ovocem duše.

Každý čin, který nesměruje k Bohu aspoň nepřímou, je neužitečný – není ovocem dobrým.

Projde ohněm očistce a nic z něho nezbude pro nebe.

Předsevzetí: Chci mít při všem dobrý úmysl.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, aby Tvou milostí všechno ve mně směřovalo jen k Tvému Otci.

NEDĚLE OSMÁ PO SV. DUCHU.

Luk. XVI, 1–9.

„Byl jeden člověk bohatý, který měl správce.“ (v. 1.)

Ten bohatý člověk představuje Boha, a já jsem jeho správcem.

Od Boha jsem obdržel duši, tělo, krátce vše, co mám a čím jsem – obdržel jsem vše, abych to uplatňoval.

A jednoho dne budu musiti skládati účty ze své správy svému svrchovanému Pánu.

Předsevzetí: Budu se snažiti vše, co konám, obětovati k slávě Boží.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, skládám v Tvé božské srdce všechny své myšlenky, řeči i skutky a prosím pokorně, abys to vše za mne obětoval nebeskému Otci.

PONDĚLÍ.

„A ten správce byl udán u pána, jakoby rozplýtvával jeho majetek.“ (v. 1.)

Rozplýtvat jsem statky, které mi Bůh svěřil. Kdo sečte všechny ty ztráty, zaviněné jediným hříchem?

Jediným hříchem těžkým ztratil jsem Boha a nebe. Jediným hříchem všedním, i tím nejlehčím, ztratil jsem stupeň milosti, jemuž měl odpovídati stupeň slávy v životě věčném.

Předsevzetí: Budu konati vše dobře – z lásky k Bohu,

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, abych nezapomínal, že svou nedbalostí a svým sobectvím připravuji Tě o slávu, kterou máš právo žádati z každého mého skutku.

ÚTERÝ.

„Vydej počet ze správy své.“ (v. 2.)

Můj Bože, jak Ti mohu vydávati počet ze své správy? Co jsem vykonal pro Tvou slávu? Co jsem vykonal pro svou spásu?

Pouze na sebe mysle a jen sebe miluje nepochopil jsem ani svých vlastních pravých zájmů, anebo – pochopil-li jsem je – nejednal jsem dle toho.

Předsevzetí: Budu každého večera zpytovat své svědomí.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, posiluj mne, abych plnil věrně předsevzetí, jež nyní konám: skládati Tobě i sám sobě každého dne účty ze své věrnosti ve Tvé svaté službě.

STŘEDA.

„Již nebudeš moci vládnouti.“ (v. 2.)

Proč dopouští Bůh, abychom byli nuceni opustiti jisté místo, kde bychom Mu byli mohli ještě sloužiti a zachraňovati duše?

To asi proto, že jsme buď nedbalostí svou nevyužili svého postavení, nebo že jsme svou marnivostí hledali jen své vlastní uspokojení.

Proto nám Bůh odnímá svou důvěru a péči o jeho zájmy: „Již nebudeš moci vládnouti.“

Předsevzetí: Jedná-li se o službu Boží, nesmím mařiti žádného okamžiku a žádné příležitosti.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, nezbavuj mne docela veškeré činnosti pro mou neschopnost, ale dopřej mi milostivě, abych ještě aspoň dost málo mohl vykonati k Tvé oslavě.

ČTVRTEK.

„Synové tohoto světa jsou opatrnější... než synové světla.“ (v. 8.)

Synové světa se sjednocují, aby klamali a ničili; synové světla se od sebe oddělují a navzájem se potírají. Synové světa překážejí synům světla všemi možnými prostředky, synové světla ponechávají synům světa plnou volnost, aby šířili blud a pohoršení.

Předsevzetí: Musím se snažiti, abych aspoň tolik pracoval pro dobro a pro Církev svatou, kolik péče vynakládají lidé špatní pro zkázu duší.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, uděl milostivě svým služebníkům hodně opatrnosti, aby nedůvěřovali Tvým nepřátelům, a hodně odvahy, aby je účinně potírali.

PÁTEK.

„Učíněte si přátele z mamony nepravosti.“ (v. 9.)

Dobra tohoto světa mají cenu jen tehdy, je-li jich používáno k oslavě Boží a ke spáse duší.

Zdraví, síla, schopnosti, ctnost, milost, všechny tyto dary Boží mají přispívati k dobru lidstva.

A toto dobro spočívá ve spojení s Bohem poznáním a láskou.

A právě v tom poznávání Boha a v lásce k Němu spočívá sláva Boží, ta jediná oslava, kterou mohou lidé Bohu vzdávati.

Předsevzetí: Na sklonku každého dne, v němž jsem nijak neposloužil bližnímu, vzdychnu si s pohanským Titem: *Zas jsem ztratil den.*

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej mi pochopiti, že nebe je údělem těch, kdo se dovedou obětovati pro blaho svých bližních, a peklo že čeká na ty sobce, kteří – podobni necitelnému boháči z evangelia – myslí vždy jen na sebe.

SOBOTA.

„Kdo jest věrný ve věcech nejmenších, jest věrný i ve věcech velikých.“ (v. 10.)

Dle těchto slov je tedy snadno státi se svatým: stačí konati svatě jen věci nepatrné, při nichž se nemůžeme vymlouvatí na svou slabost.

Nemůžeme trávití celé dny na modlitbách, ale můžeme se modlit i s usebraností čtvrt hodinky.

Nemůžeme žítí tak přísně jako sv. Antonín, ale můžeme se zřící nějakého dovoleného požitku nebo zbytečné řeči.

Nemůžeme jako sv. František Xaverský trávití léta mezi pohany v zámoří, ale můžeme nějaké laskavé slovo pronéstí k zarmoucenému, k chudřasu, k nemocnému.

Těmito nepatrnými, snadnými, ale často opakovanými skutky staneme se poněáhu schopnými skutků hrdinských.

Předsevzetí: Chci každého dne vykonati aspoň malé sebezapření.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, utvrď mne v přesvědčení, že nic není nepatrné v Tvé službě, že nic není nepatrné, když Ty si to přeješ.

NEDEŽLE DEVÁTÁ PO SV. DUCHU.

Luk. XIX, 41–47.

„Kdybys bylo poznalo i ty, co jest tobě ku pokoji.“ (v. 42.)

Pán Ježíš nás chce učiniti šťastnými. Proč tedy odpíráme té Jeho snaze?

Jen Ho nechme zříditi si království v našem srdci. Vždyť v něm chce vládnouti jen proto, aby tam zavedl pořádek a aby nám tam zajistil vládu nad vášněmi a tím i pokoj a štěstí.

Předsevzetí: Dám se rád ovládati Pánem Ježíšem.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, vejdi jen do mého srdce a vládni tam a zaříd' vše, jak se Ti líbí: vždyť to vše bude jen k mému blahu.

PONDĚLÍ.

„Ale nyní jest to skryto před očima tvýma.“ (v. 42.)

Často nechápeme, poněvadž nechceme chápati.

Tak i Jerusalelem nepoznává svého Spasitele ani dle nauky Jeho ani dle zázraků, poněvadž zavírá oči před světlem.

Ukáže-li nám Bůh ve své prozřetelnosti své plány s námi, pak uznejme Jeho vůli a naplníme ji.

Zkušenost nás poučí, že cesty Boží jsou cesty milosrdenství a spásy.

Předsevzetí: Plnou důvěru v Pána Ježíše.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, abych si navykl všechny své záležitosti svěřovat Tvé moudrosti a Tvé dobrotě.

ÚTERÝ.

„*Nepřátelé tvoji obkličí tě naspem.*“ (v. 43.)

Nepřátelé duše jsou: tělo, svět a ďábel.

Tělo obkličuje duši smyslností.

Svět ji svírá ohledy lidskými.

Ďábel dokončuje dílo obou předchozích hříchem.

Jsouc otrokyní smyslů duše již nedostává pomoci milosti.

Jsouc otrokyní lidských ohledů, duše se již ani neodvažuje jíti za hlasem rozumu.

Jsouc otrokyní ďábla, ztrácí všechno, ztrácejíc svého Boha.

Předsevzetí: Nechci-li sloužiti světu a peklu, musím sloužiti Pánu Ježíši.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, abych se příkladem Jerusalema dal poučiti, že kdo odmítá Tvou vládu, stává se otrokem a kořistí svých nepřátel.

STŘEDA.

„*Nenechají v tobě kamene na kameni.*“ (v. 44.)

Vejde-li démon hříchem do duše, nenechá tam kamene na kameni.

Zničí v ní milost, pomate rozum, zotročí vůli, rozdráždí smysly. Potom odstraní ponenáhlu všechny ctnosti: nejprve lásku, pak naději a na konec i víru.

I všechny mravní ctnosti pod jeho zhoubným vlivem pozvolna zmizují: opatrnost, spravedlnost, statečnost a zdrženlivost.

V duši zpustošené hříchem nelze spatřiti než jen zkázu trosek a zmatku.

Předsevzetí: Budu bdělý a nevpustím do srdce svého hřích.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, budiž Ty vládcem v mé duši, aby neupadla v otroctví vášně a ďábla.

ČTVRTEK.

„A vešed do chrámu počal vyháněti prodavače.“ (v. 45.)

Pán Ježíš nestrpí v chrámě ty, kteří prodávají zvířata určená k obětem. Jak by tedy strpěl ve své Církvi ty, kteří přednášejí nauky odporující Jeho evangeliu a odsouzené Jeho náměstkem?

Jak by tam strpěl duše, které se zaprodávají za zájmy pozemské a za rozkoše smyslné?

Předsevzetí: Nebudu se stýkati s těmi, kdo znesvěčují svatost Církve svými naukami nebo svým chováním.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, vypuď z mého srdce chytráckou vypočítavost, která kupčí i s věcmi svatými, aby došla hodnotí, bohatství a blahobytu.

PÁTEK.

„Dům můj je dům modlitby.“ (v. 46.)

Naše duše má býti také domem modlitby.

Všechny naše myšlenky, všechny naše touhy a všechny naše skutky mají se odnáseti k službě Boží a k Jeho slávě.

Směřujeme-li však svým jednáním ke všemu jinému spíš než k Bohu, pak mu ukrádáme to, co Mu patří, a duše naše se stává také „peleši lotrovskou“.

Předsevzetí: Chci často své skutky obětovati Pánu Bohu.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, Tobě zasvěcuji vše, co jsem, vše, co mám, vše, co dovedu i vše, co konám.

SOBOTA.

„I učil každého dne v chrámě.“ (v. 47.)

Pán Ježíš učí, ale bez výsledku: Jeho slovo se setkává s odporem.

Ono jen dráždí ještě více zuřivost Jeho nepřátel a utvrzuje je v rozhodnutí zahubiti Jej.

A přec Pán Ježíš neustává učití každého dne...

Také my neumdlévejme v opakování pravdy a v potírání bludu, i kdybychom neobrátili nikoho, i kdybychom tím jen dráždili nevoli svých protivníků.

Snad podlehneme, jako Pán Ježíš, ale padneme jako mučedníci pravdy a pravda na konec zvítězí.

Předsevzetí: Začnu vždy zas znova sloužiti Pánu Bohu, i když jsem se snad někdy zpronevěřil.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, pokorně prosím, vnukni mi takovou vytrvalost, která se nedá zmásti ani zdánlivou bezvysledností ani zjevným odporem.

NEDĚLE DESÁTÁ PO SV. DUCHU.

Luk. XVIII, 9–14.

„Pověděl také k některým lidem, kteří v sebe důvěřovali, že jsou spravedliví, a jinými pohrdali...“ (v. 9.)

Již ta skutečnost, že v sebe sami tolik důvěřujeme a jinými pohrdáme, je nespravedlností.

Nespravedlností vůči Bohu, v němž jediném má spočívati všechna naše naděje a důvěra.

Nespravedlností vůči bližnímu, jehož nemáme práva posuzovati a tím méně jím pohrdati.

Předsevzetí: Budu pamětliv svých chyb, abych byl shovívavějším k svým bližním.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, pouč mne o Bohu, o mně i o bližním: o Bohu, abych pochopil, že bez něho nezmohu nic; o mně, abych poznal svou bídu a svou nicotnost; o bližním, abych otvíral oči k jeho zásluhám, a přimhuřoval je nad jeho nedostatky.

PONDĚLÍ.

„Dva lidé vstoupili do chrámu, aby se modlili.“ (v. 10.)

Z těch dvou lidí jeden, pyšný fariseus, pokládá se za spravedlivého, ale není jím; druhý pokorný celník, pokládá se za hříšníka, kterým také vskutku jest.

První je na omylu a jeho pýcha jej v tom ještě utvrzuje; druhý má pravdu, jeho stav je ubohý, ale jeho pokora jej z té bídy vysvobodí.

Předsevzetí: Budu hodně pokorným ve svých modlitbách.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, u vědomí své ubohosti pokorně Tě prosím, abys stále rozmnožoval v mé duši neochvějnou důvěru v Tebe jediného.

ÚTERÝ.

„Fariseus postaviv se modlil se sám u sebe.“ (v. 11.)

Pyšný člověk stojí před Bohem.

Modlí-li se, pak se modlí jen sám u sebe, neboť nedovede vyjít ze sebe.

Myslí jen na sebe, váží si jen sebe, miluje jen sebe.

A takoví jsou také mnozí nynější lidé. Jen si jich všimněte v chrámě: Stojí tam – jako ten fariseus. Jenže ten má před nimi ještě tu výhodu, že se aspoň modlil, špatně sic, ale přece jen se modlil.

Ale z těch nynějších zesvětštělých lidí mnohý vejde do chrámu, a ani neví proč.

Nejen že neskloní svého kolena před svým Bohem, nýbrž vzpřímen se vztyčeným čelem pyšně se rozhlíží, mluví, usmívá se, nebo zas se nudí – ale nedomdlí se.

Předsevzetí: Čím budu pokornější před Bohem, tím budu pevnější vůči lidem.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, abych před Tebou vždy pokorně se skláněl, za to ale se vždy povznášel nad lidské ohledy.

STŘEDA.

„Bože, děkuji Tobě, že nejsem jako jiní lidé.“ (v. 11.)

Takováto byla modlitba fariseova – a takto se „modlí“ i mnohý ten přemudřelec nynějšího století, domýšlivý, ostatními pohrdající, přesvědčený, že jen on je učený a moudrý.

„Že nejsem jako jiní lidé.“ V jeho očích nejsou všichni ostatní lidé ničím.

Pošetilče! I kdyby to bylo pravdou – ač je to lež – že nejsi ani prostopášník, ani nespravedlivý, ani lupič, máš přece jednu nepravost, která plodí všechny ostatní – pýchu.

Předsevzetí: Budu se pokládati vždy za posledního.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, utvrď mne v přesvědčení, že sám za sebe nejsem ničím, a že bez Tvé pomoci bych byl schopen každého zločinu.

ČTVRTEK.

„Celník stojí daleka, nechtěl ani oči pozdvihnouti k nebi.“ (v. 13.)

Celník zůstává daleko od oltáře, neboť se nepokládá za hodna přiblížit se k němu.

Ani oči svých se neodvažuje pozdvihnouti k nebi, jako by pro něho bylo zavřené.

Je to hříšník, o tom není pochybnosti, ale hříšník pokořený, hříšník kající.

Jestliže i on stojí, pak to jeho držení těla je jen postoj služebníka, chud'asa, který je stále připraven posloužit svému pánu.

Předsevzetí: Nikdy nezapomenu, čím jsem.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, uděl mi sebepoznání i pravou lítost nad mými poklesky, vědomí vlastní nehodnosti a ubohosti.

PÁTEK.

„Tento odešel do svého domu ospravedlněn.“ (v. 14.)

Všechno je odpuštěno tomu, kdo žádá odpuštění; nic však není odpuštěno tomu, kdo nežádá odpuštění.

Žádati za odpuštění znamená uznati svou vinu a litovati poklesku.

Nežádati odpuštění znamená neuznávati své viny a setrvávati v ní, zatvrzovati se v hříchu a pokračovati v něm.

Tak celník kající nalézá milost a odpuštění; pyšný fariseus vrací se tak, jak přišel, stejně hrdý, stejně vinný.

Předsevzetí: Budu svou důvěru opíratí o pokoru.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, kdykoli upřímně lituji svých provinění, uděl mi milostivě odpuštění, jehož jsi mi získal na kříži za cenu Své krve předrahé.

SOBOTA.

„Kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se poníží, bude povýšen.“ (v. 14.)

Bůh vyslyší rád pokoru, ale pýchu odmítá.

Podobně i lidé řídí se tímtež pravidlem, a proto je pošetilost povyšovati se.

Bůh i lidé rádi povyšují toho, kdo se poníží. Proto je radno a prospěšno ponížovati se, upřímně ale, neboť zde by škraboška špatně zakrývala přetvářku a pokrytectví.

Předsevzetí: Nebudu vyhledávat předních míst, vezmu za vděk posledním.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, mi, prosím, abych se dobře poznal, a to sebezpoznání aby mne udržovalo vždy na mém místě v ústraní.

NEDĚLE JEDENÁCTÁ PO SV. DUCHU

Mar. VII, 31–37.

„I přivedli mu hluchoněmého.“ (v. 32.)

Jsouce někdy hluší k hlasu milosti, býváme zároveň němí, jedná-li se o hájení zájmů Božích.

Kdo mne učiní poslušným a věrným volání Božimu? Kdo rozváže můj jazyk a dá mi hlas, abych vyznal svou víru před bezbožnými?

Předsevzetí: Budu věřit Bohu a poslouchati Ho, a víra mi otevře ústa v čas příhodný.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, učň i se mnou ten zázrak a dej mi srdce poslušné a odvážné.

PONDĚLÍ.

„A Ježíš pojav jej od zástupu v soukromí, vložil prsty své v uši jeho a plivnuv dotekl se jazyka jeho.“ (v. 33.)

Chceš slyšeti volání Boží? Vzdal se „od zástupu“. Ve množství lidu (neuslyšíš než hluk různých názorů.

Ten hluk je zmatený, ty názory jsou nejasné – nejčastěji jsou jenom ozvěnou vášně a bludu.

Chceš si zachovati volnost slova svého? Vzdal se zase „od zástupu“.

Uprostřed množství lidu neodvážíš se říci to, co si myslíš.

Budeš mluvit jako ti ostatní, i tvá řeč bude jen ozvěnou vášně a bludu.

Předsevzetí: Chci-li slyšeti Boha, nesmím naslouchati hlasu světa.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, vezmi mne stranou, neboť jinak mne dav strhne; otevři mé uši, abych slyšel Tvůj hlas, a dotkni se mého jazyka ve svatém přijímání, abych dovedl mluvit jak a kdy mám.

ÚTERÝ.

„A pohlédnuv k nebi, vzdechl.“ (v. 34.)

Před každou prací pohlédněme k nebi. Povznesme svůj pohled – pohled čistého a dobrého úmyslu, pohled pokorného a důvěryplného vzývání – k tomu, který může všechno a bez něhož nemůžeme nic.

A vzdychněme si: uznejme pokorně svou bezmocnost. Ježíš jistě pomůže a my budeme silni a mocni Jeho silou a mocí.

Předsevzetí: Pohled a povzdech k nebi na počátku všeho konání.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, utvrď mne v přesvědčení, že pouze od Tebe mohu dostati požehnání k práci a žádoucí zdar.

STŘEDA.

„A řekl jemu: *Epheta, to jest: Otevři se.*“ (v. 34.)

Jediné slovo Kristovo stačí k otevření uší i úst ubožáka hluchoněmého.

Kdypak toto slovo bude proneseno nade mnou?

Pak budu slyšeti hlas Boží, který mluví neustále v hloubi mé duše.

Pak budu mluvit o Bohu a nepřestanu Jej velebiti.

Předsevzetí: Budu naslouchati hlasu Pána Ježíše, který ke mně mluví v evangeliu i ve své Církvi.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, řekni jen slovo, které chci opakovati svým chováním i celým svým životem.

ČTVRTEK.

„A hned otevřely se uši jeho a rozvázal se svazek jazyka jeho, i mluvil správně.“
(v. 35.)

Mluvil dobře, mluvil správně.

Otevřeme uši svého rozumu hlasu milosti a budeme mluvit dobře.

Zpřetrhejme svazek lidských ohledů, který poutá náš jazyk, a naše řeč bude správná, odpovídající rozumu i víře, a ne vášni a domněnkám.

Slovo Boží poslouchané a přijímané s ochotností bude pravidlem našeho smýšlení i mluvení.

Předsevzetí: Budu mluvit, jak myslím, a myslet dle víry.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, Moudrosti věčná, dej, aby mé smýšlení i mluvení bylo ohlasem Tvých slov.

PÁTEK.

„A přikázal jim, aby nikomu o tom neříkali.“ (v. 36.)

Dle příkladu Pána Ježíše odmítejme slávu, která přichází od lidí. Posudky lidí jsou klamně!

Proč chceme, aby lidé věděli, co jsme vykonali dobrého?

Jakou odměnu nám mohou dát?

Smýšlejme vznešeněji!

Konejme dobro pouze pro Boha. On jediný má právo nás posuzovati, On jediný má moc nás odměňovati.

Předsevzetí: Chci mít jen Boha svědkem svých skutků.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, pokorně prosím, nauč mne pohrdati lidskou slávou a za nic nepokládati chválu nebo hanu světa.

SOBOTA.

„Dobře učinil všechny věci.“ (v. 37.)

Proč „učinil dobře“? Poněvadž „hluchým dával slyšeti a němým mluvit“.

Kolik je lidí hluchých k slovu Božímu!

Nejvznešenějším dílem a pro ně největším dobrodiním by bylo, kdyby jim někdo pomohl, aby slyšeli pravdu Boží.

Kolik je lidí němých, jedná-li se o to, vyznati víru nebo ji obhájití.

Nejvznešenějším dílem a pro mě největším dobrodiním by bylo, kdyby jim někdo dodal odvahy, aby se prohlásili křesťany.

Předsevzetí: Budu hleděti dobře konati vše, co konám.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej mi pochopiti, že všecka svatost spočívá v „činění dobře“ a že „činění dobře“ spočívá ve snaze šířiti čest a slávu Boží mezi lidmi.

NEDELE DVANÁCTÁ PO SV. DUCHU.

Luk. X, 23–37.

„Blahoslavené oči, které vidí, co vy vidíte.“ (v. 23.)

Blahoslavení ti, kdož vidí Ježíše, to jest vtěleného Boha, Boha, který se stal viditelný tím, že se vtělil. Než co bychom záviděli těm očím, které viděly Pána Ježíše za Jeho pozemského života?

Vždyť i my Jej vidíme a slyšíme přítomného, žijícího, působícího, učícího v Církvi, která je také Jeho tělem, která je také viditelným projevem Jeho moudrosti, Jeho dobroty a Jeho moci.

Předsevzetí: Budu spatřovati Krista Pána ve svých představených, ve svých družích i ve svých poddaných.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, abych okem víry spatřoval Tě v papeži, v Tvém to náměstku, v kněžích, Tvých to služebnících, v Tvých věřících, kteří jsou Tvými údy.

PONDĚLÍ.

„Mistře, co musím učiniti, abych obdržel život věčný?“ (v. 25.)

Dle úmyslu tazatele byla tato otázka zkouškou: zákoník totiž chtěl zkoumati moudrost Pána Ježíše. Otázka byla položena obdivuhodně a zkouška byla rozhodující.

Každé učení, které záhadu věčného života neluští rozřešením přesným a praktickým, je nedokonalé. Každá nauka, která nesměruje k tomuto cíli, postrádá moudrosti a věrohodnosti.

Vše, co se nevztahuje k životu věčnému, je věcí marnou a námahou ztracenou.

Předsevzetí: Chci mít stále na paměti život věčný.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, který jediný máš slova života věčného, pověz, prosím pokorně, co třeba činiti k jeho dosažení, a dodej k tomu potřebné síly.

ÚTERÝ.

„Co jest psáno v zákoně?“ (v. 26.)

Často předstíráme nevědomost ne z pokory, nýbrž abychom se vyhnuli závazku.

Také ten zákoník, který se táže božského Spasitele na prostředek k dosažení života věčného, dobře zná tento prostředek.

Netáže se tedy pro poučení, nýbrž jen proto, aby v odpovědi Pána Ježíše hledal nějakou záminku k posuzování – „aby ho pokoušel“.

Ale Pán Ježíš přechází k útoku tím, že sám mu klade otázku, a odpovědi jeho pak používá k tomu, aby přivedl k zachování zákona zákoníka, který pravděpodobně dobře věděl, co třeba konati, ale nekonal to.

Předsevzetí: Nesmím předstíráním nevědomostí omlouvati své chování.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, uděl mi, prosím pokorně, síly, abych vždy konal to, co jsem poznal jako Tvou vůli.

STŘEDA.

„Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého a z celé duše své a ze vsí síly své a ze vsí mysli své, a bližního svého jako sebe samého.“ (v. 27.)

Budeš milovati: láskou svobodnou, ne slepou, ne láskou pouze citovou.

Z celého srdce svého: ani jediná náklonnost v něm nesmí zůstatí, která by nebyla pro Boha; z celé duše své: ani vydechnutí, ani okamžik života, který by nebyl zasvěcen Bohu; ze vsí síly své: aby všechny naše síly, všechna vlákna našeho těla, všechny směry naší duše byly řízeny jen k Bohu; ze vsí mysli své: všechny myšlenky i všechny naše úmysly musí se odnášeti k Bohu. A bližního jako sebe samého. Neboť všechny důvody lásky, kterou mám mít k sobě, mluví i pro bližního.

V sobě mám milovati dílo Boží, obraz Boží, dítko Boží, bratra a úd Ježíše Krista: a tím vším je i můj bližní.

Předsevzetí: Musím svou lásku dokazovat skutky.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dovol mi spojití mé úmysly s úmysly Tvého božského srdce, abych tak měl zajištěno, že plním svatý zákon Boží.

ČTVRTEK.

„*To čiň a živ budeš.*“ (v. 28.)

Nestačí jen znáti přikázání, nutno je také plniti. Ó, kdybychom činili vše, co známe a co můžeme!

Je však velmi nesnadné milovati Boha ze všech sil? Nikoliv. On sice od nás žádá všechny naše síly. Všechny, ale nic víc. Žádá tedy, jen co je v naší moci.

A s ohledem k bližnímu vyžaduje od nás pro něho jen to, co bychom učinili sobě samým.

Tedy ani zde není nic, co by převyšovalo míru naší možnosti.

Předsevzetí: Nebudu sníti o nemožném ideálu, nýbrž budu uskutečňovati, co je mi možné.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, osvěcuji mne a posiluj mne a dej mi, abych vždy také chtěl konati to, co znám a co mohu.

PÁTEK.

„*A kdo je můj bližní?*“ (v. 29.)

Zákoník to dobře ví. Proto mu také Pán Ježíš odpovídá podobenstvím, z něhož si bude museti sám vyvoditi důsledek.

Náš spolubratr trpí, a my – ač mu můžeme pomoci – jdeme okolo, aniž bychom naň pohlédli: pak ale neříkejme, že milujeme bližního.

Náš spolubratr klesl pod ranou démona, leží tu raněn k smrti těžkým hříchem. A my bychom ho mohli poučiti, povzbuditi, pozvednouti – ale my se o to ani nepokusíme, jdeme okolo bez citu nad ztrátou duše.

Důkaz to, že nemilujeme ani Boha ani bližního.

Předsevzetí: Budu konati skutky milosrdenství.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, nedopouštěj, abych byl lhostejným k bédám tělesným a duchovními těch, za něž Tys obětoval svou krev a svůj život.

SOBOTA.

„Jdi, a čiň i ty podobně.“ (v. 37.)

Následujeme Samaritána, který pečuje o ubožáka, jemuž ani kněz ani levita nevěnovali soucitného pohledu. Láska k bližnímu je výsledkem a známkou lásky k Bohu.

Nemilujete-li dítko Boží, které vidíte, neříkejte, že milujete Boha, jehož nevidíte.

Milujete-li však svého bližního a hledíte mu posloužiti, dojdete i k lásce Boha a k Jeho službě.

Láska k Bohu sestupuje k milování bližního, a láska k bližnímu povznáší k milování Boha.

Předsevzetí: Budu používat každé příležitosti, abych posloužil bližnímu.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, Ty pravý Samaritáne, který jsi uzdravil mou duši z ran, jež jí zasadil démon, když mne oloupili o milost, dej, abych Tě následoval v horlivosti o spásu duší.

NEĎELE TŘINÁCTÁ PO SV. DUCHU.

Luk. XVII, 11–19.

„Když se ubíral do Jerusalema šel mezi Samařským a Galileí.“ (v. 11.)

Jerusalem představuje Církev; Samařsko naznačuje rozkol, bludařstvo; Galilea obsazená pohany během zajetí babylonského znázorňuje národy nevěřící.

Tak Pán Ježíš, aby vytvořil a stále rozšiřoval svou Církev, prochází – prostřednictvím apoštolů a misionářů – a proniká do krajů, kde se nalézají rozkolníci, bludaři i pohané.

Síření víry mezi nevěřícími a obrácení křesťanů pobloudilých, toť nejvýznamnějším dílem Církve Kristovy.

Předsevzetí: Budu pracovat o spáse bližních.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dopřej mi spolupůsobiti na Tvém díle, jímž je Církev, získáváním duší.

PONDĚLÍ.

„Potkalo se s ním deset mužů malomocných, kteří stáli zdaleka.“ (v. 12.)

Zdá-li se nám některá vášeň, některý návyk nezhojitelným jako malomocenství, jdeme k Pánu Ježíši jako ti ubožáci s důvěrou, s vytrvalostí a s pokorou.

S důvěrou: jdeme mu naproti, abychom se s ním setkali, a představme se mu; s vytrvalostí: stůjme, čekajíce, dokud nebudeme vyslyšeni; s pokorou: myslíme si, že nejsme hodni se mu přiblížiti.

Předsevzetí: Budu vytrvalý ve svých modlitbách.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, jenž jediný můžeš uzdraviti mou duši, vyřkni, prosím pokorně, své všemohoucí slovo i nade mnou.

ÚTERÝ.

„A pozdvihše hlasu pravili: *Ježíši, mistře, smiluj se nad námi.*“ (v. 13.)

Pozdvihněme hlasu svého a naléhejme tím více, čím jsme od Boha vzdálenější.

Ale já se neumím modliti, řekne často hříšník.

Jakže, vy trpíte, vy jste nešťastný – a neumíte se modliti?

Nuže uznejte svou bídu, vyznejte ji upřímně, obraťte se k Tomu, jenž jediný vás z ní může vysvoboditi. I kdybyste mu nedovedli říci ani jediného slova, pouhý váš pohled důvěryplný bude modlitbou.

Předsevzetí: Nezapomenu, že modlitbou je každé upřímné vyznání svých potřeb a pokorná žádost o přispění.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, smiluj se nade mnou! Ty vidíš mou bídu a ten pohled stačí, aby pohnul Tvým srdcem.

STŘEDA.

„*Jděte, ukažte se kněžím.*“ (v. 14.)

Malomocní vděčí za své uzdravení poslušnosti.

Nejdřív poslouchá sám Pán Ježíš zákona, který stanovil kněze za posuzovatele uzdravení z malomocenství. Pak poslouchají malomocní Pána Ježíše prostou a ochotnou vírou: aniž by čekali na uzdravení, jdou se ukázati kněžím, kteří to uzdravení mají zjistiti.

Uvěřili a poslechli. „I stalo se, když šli, uzdravili se.“ Poslušnost a víra tvoří divy.

Předsevzetí: Budu věřiti a ochotně poslouchati.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, mluv jen: poslouchám a věřím. Ale k slovu svému připoj ještě milost, neboť bez ní nemám síly k následování Tebe.

ČTVRTEK.

„I stalo se, když šli, uzdravili se.“ (v. 14.)

Pýcha je počátkem všech nepravostí.

A nečistota, znázorněná velmi vhodně malomocenstvím, je nejčastěji výsledkem a jako trestem pýchy. Pýchou bouří se duch proti Bohu; nečistotou se bouří tělo proti duchu.

Proto poslušnost je zvláště výhodným lékem proti pýše.

Sotva že se malomocní dali na cestu poslušnosti, během té chvíle, co z poslušnosti jdou, byli uzdraveni.

Předsevtí: Budu činiti, co Bůh chce, a pak jistě budu s Bohem a Bůh bude se mnou.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, abych pochopil, že ten, kdo Tě poslouchá, zůstává blízko Tebe, ale že od Tebe se vzdaluje, kdo vůli Tvou neplní.

PÁTEK.

„Zdaliž nebylo jich deset uzdraveno? A kde jest jich devět?“ (v. 17.)

V neštěstí prosíme, ve štěstí zapomínáme.

Vděčnost nás tíží: pýcha nám nedovoluje uznávat, že jsme potřebovali pomoci, hledí nás přivést k zapomenutí na dobrodiní. A přec není urážky citelnější pro srdce jemné než právě nevděčnost.

Proto také Pán Ježíš tolik shovívavý a pokorný stěžuje si na tuto urážku.

Z desíti uzdravených malomocných jediný se ukazuje vděčným, a to byl Samaritán – jehož bychom dnes nazvali bludařem.

Často ti, kteří jsou nazýváni dobrými, jsou nejméně uznalí, jako by dobrodiní bylo pro ně povinným.

Předsevtí: Budu uznalý k Bohu a všem těm, kdo mi prokazují dobrodiní.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, já si stěžuji a rozčiluji se nad nevděkem, nebo zapomenutím, i nad lhostejností lidí. Ale co mám říci, když vidím, jak i oni i já sám jsme nevděční k Tobě?

SOBOTA.

„*Víra tvá tě uzdravila.*“ (v. 19.)

Víra uzdravuje, ale ne bez skutků. To, co uzdravuje Samaritána, to, co mu k zdraví těla připojuje i spásu duše, je to, že pužen vírou vrátil se poděkovati Pánu Ježíši za uzdravení.

Ale také skutky bez víry nemají ceny. Pouze víra je povznáší a dodává jim nadpřirozené účinnosti.

Předsevzetí: Vše chci konati v duchu víry.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, jen v Tebe chci důvěřovati, neboť Tys jediný Spasitel.

NEDĚLE ČTRNÁCTÁ PO SV. DUCHU.

Mat. VI, 24–33.

„*Nikdo nemůže dvěma pánům sloužiti.*“ (v. 24.)

Aspoň nejsou-li tito dva pánové jen jedním.

Tak mohu a musím sloužiti zároveň Bohu Otcí i Ježíši Kristu, Jeho Synu a vyslanci; mohu a musím sloužiti Bohu zároveň i představeným, kteří – každý ve svém oboru – představují jediného a nejvyššího Pána.

Ale není možno sloužiti zároveň dvěma pánům si odporujícím, jako je Bůh a ďábel, Ježíš Kristus a Belial, Církev a svět; není možno následovati současně duch evangelia a duch času.

Předsevzetí: Přimknu se k Pánu Ježíši a zřeknu se ďábla.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, ty jediný Pane náš, dej mi síly, abych vždycky jen Tobě sloužil.

PONDĚLÍ.

„*Nemůžete Bohu sloužiti a mamoně.*“ (v. 24.)

Sloužiti Bohu, toť povznášeti se; sloužiti mamoně, toť ponižovati se. Ale nikdo nemůže současně stoupati a sestupovati.

Jaká to pošetilost kolísati nerozhodně mezi kusem bídného kovu a mezi statky věčnými!

Jaké to ponížení klásti duši naroveň tělu, a zájmy hmotné a časné na roveň zájmům duchovním a věčným!

A přec taková pošetilost je moudrostí u člověka zesvětštělého a on je na mi hrdý.

Předsevzetí: Chci své srdce odpoutávati od bohatství.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, abych dobře pochopil první slova Tvého horského kázání: „Blahoslavení chudí duchem“ a rozlom mé okovy, ať jsou ze stříbra nebo ze zlata.

ÚTERÝ.

„Nepečujte úzkostlivě o život svůj, co byste jedli, ani o tělo své, čím byste se odívali.“ (v. 25.)

Odevzdejme se zcela láskyplné Prozřetelnosti. Ona nám již dovede opatřiti ve vhodnou dobu vše, čeho potřebujeme.

Sliby Pána Ježíše vztahující se na náš život tělesný platí ještě mnohem více o životě duchovním.

Proto číňme klidně a prostě vše, co činiti máme a můžeme, Bůh učiní pak ostatní.

Předsevzetí: Zapuďme všechny zbytečné a neklidné starosti.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, abych zapuzoval všechny neklidné obavy o svou budoucnost tím přesvědčením, že Ty víš nejlépe, čeho je mi třeba, a že Ty – všemohoucí – chceš jen mé dobro.

STŘEDA.

„Pohleďte na ptactvo nebeské.“ (v. 26.)

Ptáče lítá sem a tam, bez starostí; hledá si potravu a nalézá ji.

Také my jednejme, pracujme, ale bez rozčilování a bez přílišné starostlivosti. Zvláště hledejme bez přestání a všude pokrm duše, pravdu a spravedlnost.

Zalétejte často k pravdě a k dobru na svých dvou křídlech: rozumu a vůli.

Bez Boží Prozřetelnosti naše snahy budou marné, naše hledání bezúčelné.

Bůh očekává – dříve než nám pomůže – abychom užívali dobře svého rozumu a své svobodné vůle.

Předsevzetí: Budu se přičiňovati, jako by výsledek závisel pouze na mně, a při tom se budu modlit, jako by výsledek závisel pouze na Bohu.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, posiluj mne svou milostí, abych Ti úplně obětoval a Tvému řízení ponechával veškeré své smýšlení i všechny své touhy.

ČTVRTEK.

„Kdo z vás staraje se může přidati ke svému věku loket jeden?“ (v. 27.)

To, co zde Pán Ježíš pronáší o těle, to stejně platí i o duši. Bez přispění Božího všechno naše snažení neumožní nám vzrůst v moudrosti nebo ve ctnosti.

Všechno, co je v nás kladného a věčného, co je v nás dobrého a pravdivého, to vše pochází od Boha. Můžeme s milostí Boží spolupůsobiti, můžeme jí také klásti odpor: ale bez Boha nic nemůžeme činiti.

Předsevzetí: Pouze od Boha chci očekávati svůj pokrok v dokonalosti.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši; rád uznávám, že bez Tebe nic nemohu, a proto všechny zájmy duše své pro čas i pro věčnost svěřuji Tobě s pokornou prosbou o milostivou pomoc.

PÁTEK.

„Vít' zajisté Otec váš, že toho všeho potřebujete.“ (v. 32.)

Dobře to ví a také nám chce vše opatřiti. Ale přec chce býti prošen a vyžaduje projev naší úcty a doznání naší závislosti. Proto pracujme a modleme se: pak se odevzdejme Jeho moudrosti, Jeho dobrotě a Jeho moci a čekejme na naši hodinu v klidu a v důvěře.

Předsevzetí: Ať přijde cokoliv, budu důvěřovati v Pána.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, který tak dobře znáš mé potřeby i mé touhy, nezapomínej, pokorně prosím, i na mou ubohost, na mou slabost.

SOBOTA.

„Hleďte tedy nejprve království Božího a spravedlnosti jeho, a toto všechno bude vám přidáno.“ (v. 33.)

Zde na zemi královstvím Božím je jeho Církev.

Pracujme i bojujme, žijme i umírejme pro Církev.

Zapomínejme na vše ostatní, zapomínejme i na sebe samy, abychom mohli jen na Boha myslet a na jeho svaté zájmy.

Pán Bůh nezapomene na zájmy naše.

Předsevzetí: Budu se snažiti, aby Pán Ježíš vládl ve mně i kolem mne.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, aby Tvé království bylo jediným předmětem veškeré mé péče. Kraluj, prosím, nad mým duchem vírou a nad mým srdcem láskou.

NEDEĚLE PATNÁCTÁ PO SV. DUCHU.

Luk. VII. 11-16.

„P. Ježíš šel do města, které slove Naim, a šli s ním učedníci jeho a zástup veliký.“ (v. 11.)

Zástup veliký následuje Pána Ježíše, ačkoliv nikdy nehledá oblíbenosti u lidu.

Po třicet let žil v ústraní, a během svého veřejného života často se uchyluje do samoty.

Ve svých kázáních nikomu nelichotí, nešetří ani bludu ani vášně, nezamlčuje ani pravdy nejdrsnější, mluví jen o obětech, slibuje jen kříž.

Ne, Pán Ježíš nevyhledává popularity: a přec zástupy lidu jej provázejí, kamkoliv se ubírá.

Předsevzetí: Budu jednati správně a mluvíti pravdu nestaraje se o přízeň lidu.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, který zapomínaje na slávu svou hledal jsi jen slávu Otce svého, uděl mi dobrotivě, abych i já zapomínaje na sebe hledal pouze slávu Tvou.

PONDĚLÍ.

„Vynášeli mrtvého, jediného to syna matky jeho, a ta byla vdova.“ (v. 12.)

Také Církev je matkou a v nepřítomnosti svého nebeského snoubence je jako vdova.

Hříšník je její syn. Ona ho oplakává, jako ta ubohá matka oplakávala svého jedináčka.

Vždyť její syn je „vynášen“ ke hrobu svými vášněmi, které jej strhují k skutkům podlým a nízkým.

Předsevzetí: V pokušení a záchvatu vášně použiji ještě toho zbytečku síly, která mi zůstala, k tomu, abych volal k Ježíši.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, když vidíš, jak mé smysly a vášně mne uchvacují a vlekou, přijdiž mi milostivě na pomoc.

ÚTERÝ.

„Spatřiv ji Pán, pohnul se milosrdenstvím nad ní a řekl jí: Neplač.“ (v. 13.)

Naše soužení je třeba jen časné, dotýká se láskyplného srdce Páně bolestně.

Proto utíkejme se k té jeho dobrotě ve zkouškách tělesných stejně jako v utrpení duševním.

Často není ani třeba prositi: stačí, abychom se mu představili se svým bolem; pouhý pohled na naše slzy bude prosbou.

Předsevzetí: Vše budu očekávat od soucitu Ježíšova.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, abych nepřestal doufat v Tvou dobrotu ani tehdy, kdybych byl těžkým hříchem duchovně usmrčen.

STŘEDA.

„A přistoupiv dotkl se mar.“ (v. 14.)

Mrtvý nemůže se přiblížit k Pánu Ježíši, proto se Ježíš blíží k němu.

Kdyby se Bůh sám svou milostí nepřiblížil duši hříchem mrtvé, ona sama ve své ubohosti nikdy by se k němu nemohla přiblížit.

Spasitel se tedy přiblížil k mrtvému a zastavuje nosiče mar: tak i zastavuje vášně, které vlekou duši k hrobu věčnému.

Předsevzetí: Nebudu nikdy odpírati působení milosti ve své duši.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dotkni se mar, dotkni se těch mrtvolných ob vazů, jimiž mne svázal a spoutal hřích; dotkni se mého rozumu svým slovem a mé vůle svou milostí.

ČTVRTEK.

„Mládenče, tobě pravím, vstaň.“ (v. 14.)

Pánu Ježíši stačí jediné slovo, aby navrátil život mrtvým.

Jediné slovo mu také stačí, aby duši vrátil život milosti.

Je však třeba, aby ta duše odpovídala slovu Páně. „Vstaň.“ Dávám ti sílu k povstání, ale ty té síly musíš použít a pokoušet se o povstání.

A podobně: Dávám ti sílu, abys mohl hříchu litovat a polepšit se. Nuže: lituj ho a polepš se.

Předsevzetí: Nebudu nikdy odpírat volání Božímu.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, zavolej i ke mně slovo, jež by mne pozdvihlo a oživilo.

PÁTEK.

„A posadil se ten, jenž byl mrtvý, a počal mluvit.“ (v. 15.)

Čiňme aspoň to, co můžeme. Zdá-li se nám nemožným povstat, tak se aspoň dopola nadzvedněme...

Říkáme, že nemůžeme slézt s mar; nemůžeme, jak se nám zdá, zbavit hříšného návyku.

Nuže tedy, aspoň se modleme: mluvm k Bohu, mluvm k Pánu Ježíši, mluvm k P. Marii, mluvm k svatým – jako ten mládenec „počal mluvit“.

Předsevzetí: Budu se aspoň modlit: to přec vždycky mohu.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, ať vždy hned k Tvému volání uposlechnu, abych se stal hodným zas další milosti nutné k vykonání dobrého skutku.

SOBOTA.

„Prorok veliký povstal mezi námi.“ (v. 16.)

Člověka poznáváme spíše podle jeho skutků než podle slov.

Ten, kdo dovede konat i skutky nadpřirozené, dovede mluvit také mluvou řádu nadpřirozeného, prorokovat budoucnost.

Proto také, když Pán Ježíš koná zázrak, lid z toho hned vyvozuje závěr, že je prorokem.

A nemylí se, třebaže nevystihl plně skutečnosti.

Zda z našich slov a z našeho chování lze soudit, že jsme křesťané.

Předsevzetí: Budu vždy jednati i mluvit jako křesťan.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši; když jsem s Tebou spojen křtem a svatým přijímáním, dej prosím, abych Tě oslavoval svým životem Tebe hodným.

NEDĚLE ŠESTNÁCTÁ PO SV. DUCHU.

Luk. XIV, 1–11.

„Když Ježíš vešel v sobotu do domu jednoho z náčelníků farizejských, aby tam poobědval, oni ho pozorovali.“ (v. 1.)

Pán Ježíš nemůže učiniti ani kroku, aby při tom nebyl pozorován, posuzován a kritisován, a my bychom chtěli uniknouti lidské zlobě?

Kdybychom byli ode všech chváleni, nebyli bychom učedníky Pána Ježíše.

Všeobecná přízeň by předpokládala v našich řečech všeobecné lichocení, a v našem chování všestranné ústupky všem názorům a všem vášním.

Ale tím bychom nezískali vážnosti lidí čestných a rozšafných.

Není možno líbiti se všem.

Předsevzetí: Budu hleděti povznést se nad lidské posuzování.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, nauč mne, prosím pokorně, tak pohrdati lidským kritisováním jako jsi jim pohrdal sám.

PONDĚLÍ.

„A hle, jeden člověk vodnatelný byl před ním.“ (v. 2)

Otok znázorňuje nadutost, pýchu. Učenost, není-li mírněna pokorou, nadýmá ducha i srdce.

Ten vodnatelný – a v důsledku toho i oteklý – je tedy živým symbolem těch fariseů, kteří pozorovali i Pána Ježíše, zda by jej mohli přistihnouti při nějakém poklesku, aby tak potěšili tu svou lichou učenost a klamnou ctnost.

Již tolikrát byli ve svých podobných snahách zahanbeni – a budou také tentokrát.

Předsevzetí: Nebudu se nikdy přeceňovati.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, hle, před Tebou jsem se svou marnivostí a se svým nadýmáním se. Smiluj se nade mnou a uzdrav mne.

ÚTERÝ.

„*Smi-li se v sobotu uzdravovati?*“ (v. 3.)

Pán Ježíš nepotřebuje ani poučení fariseů o tom, co je dovoleno, ani jejich svolení k uzdravení nemocného: je tedy v té otázce pouze ironie.

Ten, jenž jediným slovem uzdravuje nemocné, ten zná zákon jako nikdo jiný.

Zákon zakazuje práce služebné, ale zázrak je dílo Boží.

Než Pán Ježíš se ptá jen proto, aby se trochu vysmál fariseům a jejich domýšlivosti.

Předsevzetí: Budu hleděti zahanbiti pýchu a nedbati její zloby.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, nauč mne, prosím, pohrdati lichou vědou a zlou vůlí tvých nepřátel.

STŘEDA.

„*Ale oni mlčeli.*“ (v. 4.)

Než by uznali pravdu ti falešní učitelé, raději mlčí.

A to je vlastností všech sofistů a politiků, že některé otázky nechávají nerozřešeny, aby si zajistili záminku, pod níž by mohli nevinného překvapiti a třeba i odsouditi.

Proto je dobře pohrdati mlčením takových lidí stejně jako jejich řečí.

Předsevzetí: Nebudu nikdy přikládati váhy mlčení závistníků.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, kterýs všude se setkával s úklady svých nepřátel, dej, abych nedbaje překážek v cestu se mi stavících hleděl prováděti své dobré úmysly.

ČTVRTEK.

„*I ujav ho Ježíš, uzdravil jej a propustil.*“ (v. 4.)

Konejme dobro za všech okolností (buď jak buď). Snad nám budou upíratí svobodu k mluvení a jednání pro slávu Boží.

Než my jsme k tomu dostali poslání nebo zplnomocnění od svých představených: a proto jen s odvahou a bez obavy mluvmе, jednejmе.

Je to naše právo: mluvíti a pak jednati.

Zrovna jako Pán Ježíš: ten nejprve svými slovy – pouhou otázkou – přivádí k mlčení své nepřátele, a teprve jejich porážku dokončuje svým skutkem.

Předsevzetí: Budu hleděti zavřítí ústa bezbožnosti spíše skutkem než slovy.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dopřej mně milostivě, abych dle Tvého vznešeného příkladu dovedl nepřátele dobra ve zmatek uváděti slovy víry a skutky lásky.

PÁTEK.

„A nemohli mu na to odpovědět.“ (v. 6.)

A co také odpovídati? Když Ježíš mluví, jediné Jeho slovo stačí, aby ve zmatek uvedlo všechnu moudrost chytráků a taškářů.

A když jedná, Jeho skutky zjevují proroka, vyslance Božího, Boha.

Nuže, vzdejte se, vy pyšní duchové, uznejte svého Pána: to by byla ta nejvhodnější odpověď, kterou byste mohli a měli dáti.

Ale to ne. Pýcha, i když je zahanbena a zmatena, přec se nikdy nepodrobí a nepoddá.

Předsevzetí: Budu ze lži usvědčovati nepřátele sv. evangelia.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, naplněn radostí nad Tvým vítězstvím prosím pokorně o tu milost, abych i já mohl vítěziti nad moderními farisei v boji za Tvou čest a slávu.

SOBOTA.

„Kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se poníží, bude povýšen.“ (v. 11.)

I v očích lidí je pokora nejistějším prostředkem k získání vážnosti a k umlčení nenávisti.

I před lidmi pýcha končívá zahanbením.

Ostatně co záleží na vážnosti nebo pohrdání lidí: jsou tak slepí a nespravedliví!

Zásluha je oslňuje: nedopřávají však toho, co nazývají poctami, nikomu než těm, jichž podlézavost nevzbuzuje u nich obav.

Ale v podstatě a v pravdě svět, třeba že je slepý a nespravedlivý, váží si těch, jimiž se zdá pohrdati, a pohrdá těmi, jež se zdá míti v úctě.

Předsevzetí: Budu hledati ústraní a poslední místa.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, vím dobře, že budu mítí mír s lidmi jen, spokojím-li se s jejich nevšímavostí. Proto prosím pokorně, uděl mi té milosti, abych dovedl doopravdy nedbati světa a jeho úsudků.

NEDĚLE SEDMNÁCTÁ PO SV. DUCHU.

Mat. XXII, 34–46.

„Ale fariseové uslyševše, že přivedl k mlčení Saduceje, sešli se vespolek.“ (v. 34.)

Nescházejí se za účelem hledání pravdy, nýbrž jen proto, aby zahubili Ježíše, který jest pravda.

A podobně není to láska k pravdě, která sjednocuje nepřátele Církve, nýbrž je to zášť proti té neomylné a neporušitelné strážkyni pravdy.

Předsevzetí: Jen ti se dovedou sjednotiti v lásce, kdo jsou sjednoceni ve víře.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, aby se křesťané dovedli tak sjednotiti pro Tebe, jako se nepřátelé víry spojují proti Tobě.

PONDĚLÍ.

„Mistře, které přikázání v zákoně je veliké.“ (v. 36.)

I ta zdánlivě prostá otázka skrývá léčku: ale její strůjce bude usazen prostou odpovědí.

Nedůvěřujme ani zdánlivé bezúhonnosti protivníků víry, zvláště stavějí-li se nevědomými a uctívají-li nás zvučnými tituly.

Hleďme zahanbiti zlobu, špatnost a zchytralost přímou a rozhodnou odpovědí.

Předsevzetí: Budu vždy prostý a přímý v řeči i v jednání.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, ty pravý Mistře, dej, ať se vždy utíkám k Tobě jako k zdroji světla a síly.

ÚTERÝ.

„Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého a z celé duše své a ze vší mysli své.“ (v. 37.)

„Milovati budeš,“ ano, milovati: láskou ne vynucenou, nýbrž svobodnou, vytrysklou z poznání Boží nekonečné velebnosti a dobroty; „Pána,“ ano, Bůh je naším Pánem, jemu vděčím vše, co jsem, a vše, co mám. Vše ve mně jen Jemu náleží; „Boha“ – ten Pán je zároveň mým Bohem, je to nejvyšší dobro, a proto též lásky nejhodnější.

Předsevzetí: Chci při všem svém konání jen k Bohu směřovati.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, osvěť můj rozum, aby řídil mé srdce, a to zas aby všechny mé schopnosti vedlo směrem k nebeskému Otci.

STŘEDA.

„To je největší a první přikázání.“ (v. 38.)

Toto přikázání je první, poněvadž je zdrojem, z něhož všechna ostatní přikázání prýští.

Je největší, poněvadž v sobě všechna ostatní zahrnuje. Kdo Boha opravdu miluje, chce také vše, co chce Bůh, a zákon Jeho ve všem plní.

Kdo Boha miluje z celého srdce svého, ten Mu dává přednost před vším ostatním.

Předsevzetí: Skrže Ježíše k Bohu Otci.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dopřej mi té milosti, abych – místo rozptylovati se zbytečně v různých plánech – soustředil se vtom jednom: milovati Tebe a skrže Tebe nebeského Otce.

ČTVRTEK.

„Druhé pak jest podobné jemu: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého.“ (v. 39.)

Miluji-li Boha, musím milovati i svého bližního, a musím ho milovati, jako sebe samého, protože on je také jako já dílem Božím, obrazem Božím, dítkem Božím. Miluj-li sebe, budu milovati i bratra svého, neboť je mi podoben, i Bohu.

Toto přikázání se tedy podobá přikázání prvnímu stejně, jako bližní můj podobá se Bohu.

Předsevzetí: Budu milovati bližního svého jako jej miluje Pán Ježíš.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, kterýs šel tak daleko ve své lásce k lidem, že jsi se pro ně stal člověkem a bližním jejich; kterýs je miloval jako sebe, a do jisté míry

více nežli sebe obětovav se za ně: dej, prosím pokorně, ať pochopím to Tvé poučení a Tvůj vznešený příklad.

PÁTEK.

„Na těchto dvou přikázáních záleží veškerý zákon i proroci.“ (v. 40.)

Zákon praví, co se má díti, a proroci hlásají, co se stane. Milovati Boha a bližního – zde je, co se má díti.

Proroci však oznamují, co se stane.

Neboť všechna proroctví se soustřeďují v tom, že ohlašují Ježíše Krista.

A Pán Ježíš, to je láska k Bohu a bližnímu, vyvrcholená ve smrti kříže pro slávu Boží a spásu duší.

Předsevzetí: Chci svou lásku k Bohu, jehož nevidím, prokazovat i svou láskou k bližnímu, jehož vidím.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, naplň mne tou dvojí láskou, která naplňovala Tvoje srdce a která z Tebe učinila Spasitele a Krále lidského pokolení.

SOBOTA.

„A nikdo nemohl mu odpovědět ani slova.“ (v. 46.)

Po příkladu Pána Ježíše hledme umlčovati nepřátele víry a zajišťovati vítězství pravdy a spravedlnosti nad lží a nepravostí.

Svět nám sice bude připomínati trpělivost, pokoru a lásku, ale neprávem.

Pravá trpělivost spočívá v tom, že jsme ochotni vše trpěti spíš než zraditi pravdu a právo; pravá pokora znamená podrobení se hlasu Božímu a ne hlasu lidí, není-li ovšem tento ohlasem neomylným hlasu Božího; pravá láska pak k Bohu a lidem rodí nezbytně nenávisť proti každému slovu odporujícímu vůli Boží a poškozujícímu bližního.

Předsevzetí: Hledme dobře poznávati nauku Pána Ježíše, abychom ji dovedli hájiti.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, uděl mi trochu Tvé moudrosti a výmluvnosti, abych dovedl potírati lež a odhalovati blud.

NEDELE OSMNÁCTÁ PO SV. DUCHU.

Mat. IX, 1–8.

„I vstoupiv na lodičku, přeplavil se a přišel do města svého.“ (v. 1.)

Je tedy dovoleno nezapomínati svých příbuzných a krajanů. Ale aby to bylo – jako u Pána Ježíše – jen za účelem jejich zušlechtění duchovního: abychom je poučili o pravdě, abychom je vzdělali a přivedli na lepší cesiu příkladem svatého života nebo skutky lásky.

Předsevzetí: Budu milovati své příbuzné a přátele, ale jen v Bohu a pro Boha.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, račiž ty přirozené city mého srdce zušlechtiti a povznést k řádu nadpřirozenému.

PONDĚLÍ.

„A hle, přinesli k němu ochrnutého, ležícího na loži.“ (v. 2.)

Bez síly a bez odvahy co bychom mohli vykonati pro Boha a pro bližního?

Odstrašení bezvýsledností svých pokusů a bez účelností svých prací ležíme tu jako na loži své sklíčenosti.

Ale měli bychom se pokusiti představit se Pánu Ježíši a poprositi Ho o sílu a přispění. Jistě by naše důvěra nebyla zklamána.

Předsevzetí: Jen od Pána Ježíše budu čekati sílu.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši: hle, tu jsem u Tvých nohou jako ten ubohý ochrnutlý. Račiž mi dobrotivě uděliti té nadpřirozené síly, které se mi nedostává.

ÚTERÝ.

„A vida Ježíš víru jejich, řekl ochrnutému: ‚Doufej, synu, odpouštějí se tobě hříchové tvoji.‘“ (v. 2.)

Víra dosáhne všeho; mnohdy více než žádá, a někdy i toho, čeho ani nežádá.

Co vlastně učinili ti, kdož přinesli ochrnutého?

Položili ho k nohám Pána Ježíše, aniž by promluvili.

Ale Pán Ježil jim porozuměl: očekávají uzdravení nemocného.

Obdrželi je a ještě nekonečně více.

Hlavní příčinou všech nemocí je hřích. Proto Pán Ježíš odpouští nejprve hříchy tomu nešťastníku.

Uzdravuje nejprve duši teprve potom tělo.

Předsevzetí: Budu hleděti udržovati si čistou duši.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, měj soucit s mou duchovní bídou, hlavní to příčinou vši mé bídy tělesné, a mé neschopnosti ke konání dobra.

STŘEDA.

„A hle, někteří ze zákoníků řekli sami u sebe: Tento se rouhá.“ (v. 3.)

Vždy se vyskytne v okolí Pána Ježíše nepřítel připravený k posuzování a odsuzování všeho, co božský Spasitel mluví a koná.

Učedník není nad mistra: proto přijímejme to s odevzdaností, jsme-li posuzováni, haněni a odsuzováni.

Ať cokoli se stane a cokoliv budou proti nám mluvit, nedbejme toho a hledme pokračovati v konání dobra a v hlásání pravdy.

Předsevzetí: Budu hleděti zůstati povznesen nad štvání žárlivosti.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, uděl mi odvahy, abych dovedl nevšímáti si těch duší ponurých a žárlivých, jichž jedinou radostí je posuzovati jiné.

ČTVRTEK.

„A vida Ježíš myšlení jejich, řekl: Proč myslíte zlé věci v srdcích svých?“ (v. 4.)

Dle příkladu Pána Ježíše nenechámejme útoku bez odpovědi. Vyžaduje to spravedlnost i láska.

Spravedlnost vůči útočníku: neboť naše mlčení by jej utvrdilo v bludu;

spravedlnost vůči těm, kteří snad slyšeli nebo četli ten úskok a tu lež: naše mlčení by mohlo býti vykládáno jako přisvědčení a pomluva by se pokládala za pravdu.

Ale i láska to vyžaduje, především láska k těm nepřítelům pravdy: prokažme jim tu láskyplnou službu a poučme je;

láska k těm, kteří jsou v nebezpečí, že budou oklamáni lží a úskokem, nebude-li ten úskočný lhář zahanben. A jděme při tom až na kořen, až k jejich myšlenkám a odhalme jejich zlobu.

Ovšem jsou také příklady, kdy mlčení je nejvýmluvnějším a nejpůsobivějším prostředkem k zahanbení nepřátel pravdy.

Předsevzetí: Budu vždy hájiti Pána Ježíše napadeného v jeho Církvi nebo v jeho služebnících.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej mi ctnost i ještě hrdinnější než trpělivost, která všecko snáší, dej mi zmužilost, která se odvažuje napadati blud a nepravost, ať se objeví kdekoli.

PÁTEK.

„Vstaň, vezmi lože své a jdi do domu svého.“ (v. 6.)

Pán Ježíš připojuje k svým slovům ještě skutek, zázrak a tím dokončuje zahanbení nepřátelské zloby.

Také my nenechejme útoku proti náboženství bez důrazné odpovědi, ale nezapomínejme, že našemu slovu má skutek dodávati důrazu.

A těm skutkům hledí hlavně bezbožník zabrániti.

Proto: mluvmе správně, mluvmе nahlas, mluvmе rázně; ale především konejme dobro a konejme je nedbajíce ani hrozeb ani překážek bezbožníků.

Předsevzetí: Budu dělati, co mohu: Bůh vykoná ostatní.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, abych byl nejen odvážlivý k mluvení, nýbrž i rozhodný k jednání. Jen mi rozkazuj: Tvé rozkazy dodávají síly každému, kdo jich poslouchá a kdo se snaží je plniti.

SOBOTA.

„Uzřevše pak to zástupové, báli se a velebili Boha.“ (v. 8.)

Je bezúčelno, řekne se, potírati a zahanbovati nepřátele Církve: zbytečně se podráždí, aniž by se obrátili.

Na to odpovíme: Kdybychom obrátili jen jediného, všecka naše námaha dosti by byla tím odměněna.

Ale ono se nejedná jen o obrácení protivníků; daleko více je třeba chrániti před nimi zástupy, které by svedli a oklamali, kdyby nebyli odhaleni a odmítnuti.

Pán Ježíš také neobrátil zákoníky, které zahanboval, nýbrž poučil lid o zhoubnosti jejich nauk.

Předsevzetí: Budu neúnavný v potírání bludu.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dodej prosím pokorně, mým slovům i mým skutkům takové účinnosti, která by zahanbovala zlé a spolu oblažovala duše přímé a prosté.

NEDELE DEVATENÁCTÁ PO SV. DUCHU.

Mat. XXII, 1–14.

„Podobno jest království nebeské člověku králi, kterýž učinil svatbu synu svému.“ (v. 2.)

Bůh Otec slaví sňatek svého Syna s lidskou přirozeností, a my jsme zváni účastnit se tohoto sňatku zvláště sv. přijímáním.

Toto spojení zakládá v naší duši království Boží, a toto království zajišťuje blaženost a život věčný.

Vláda Boží v duši je královstvím nebeským, je nebem.

Předsevzetí: Budu se snažiti vždycky vyhověti Bohu, který sestoupil až k nám, aby nás pozdvihl k sobě.

Modlitba: Ó, Ježíši můj, dej mi pochopiti a okusiti to štěstí, k němuž jsem volán tak důtklivým zvaním Tvého nebeského Otce.

PONDĚLÍ.

„I poslal služebníky své, aby povolali pozvané na svatbu; ale nechtěli přijíti.“ (v. 3.)

Bůh vysílal proroky, aby zvali Židy k hostině svatební, později Pán Ježíš sám vyslal apoštoly, aby k ní svolávali pohany.

Ale jen nepatrný počet vyhověl tomuto pozvání, tak laskavému a tak čestnému.

I já jsem bez přestání zván soukromým vnukáním milosti, než žel! Velmi často zůstávám hluchým nebo dokonce se stavím otevřeně na odpor.

Předsevzetí: Od nynějška chci býti věrným k vnuknutí milosti.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, posiluj mne, abych již jednou doopravdy začal vyhovovati láskyplnému zvaní Tvého božského srdce ochotně, plně a vytrvale.

ÚTERÝ.

„Ale oni odešli, jeden do dvora svého, jiný po zaměstnání svém.“ (v. 5.)

Lidé zesvětštělí zanedbávají Boha a dávají před ním přednost svým žádostem a svému zaměstnání.

A jakápak je moje radost? Je mou radostí spojovati se s Bohem v modlitbě a ve sv. přijímání?

Jaké je moje přední zaměstnání? Je jím upřímná snaha o slávu Boží a o spásu duší, nebo aspoň o záchranu mé vlastní duše?

Předsevzetí: Zřeknu se všeho, abych mohl jíti k Pánu Ježíši.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, abych vždy vše opustil a ochotně následoval Tvého pozvání. Dej, abych pochopil, že žádná radost nedá se srovnati s tím blahem, jež působí jediné zbožné a vroucí sv. přijímání.

STŘEDA.

„I rozhněval se král a poslav vojska svá zahubil ony vrahy a město jejich spálil.“ (v. 7.)

Nemajíce dosti na tom, že odmítli pozvání krále, zabili ještě jeho vyslance.

Tak někteří hříšníci neomezují se pouze na to, že milost Boží odmítají, nýbrž jdou ještě dále a zahánějí a zabíjejí, mohou-li posly Boží; vyhlazují kazatele té víry a toho zákona, který odporuje jejich dvojí vášnivě touze po zisku a po rozkoši.

Než běda jim! Ztratí i milost, kterou odmítali, i ty své klamně výhody, kterým dávali přednost před milostí.

Předsevzetí: Chci se rád a dobrovolně podrobiti Bohu.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, který jsi ustanoven od věčnosti králem lidských duší, račiž se ujmouti již od nynějška vlády nad mým srdcem.

ČTVRTEK.

„Jděte tedy na rozcestí, a kohokoli naleznete, pozvete na svatbu.“ (v. 9.)

Bůh ve svých věčných úradcích určil počet vyvolených: a ten počet se naplní.

Někteří odmítají čest, které se jim dostává pozváním k božské hostině. Ale Bůh se obejde bez nich a nahradí je jinými. A kdyby našel jen kamení, on je dovede přeměnit v syny Abrahamovy.

Duchové a srdce nejtvrdší náhle přeměněny zaujmou místa duší vyvolených, duchů vznešených, srdcí ušlechtilých, které však odmítly pozvání Boží.

Předsevzetí: Budu se vždy chránit ztratit milost Boží.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, potkal jsi mne na cestě, kudy jsem se bral ke své záhubě, a Tys mne dobrotivě povolal, abych nahradil snad nějakou velkou duši, která pohrdla Tvou laskavostí. Nedopust', prosím, abych se já také stal nehodným Tvé přízně.

PÁTEK.

„Příteli, kterak jsi sem vešel, nemaje roucha svatebního?“ (v. 12.)

K účasti na královské hostině je třeba být upraveným – mítí „roucho svatební“.

Hříšníku, andělé a služebníci Boží potkali tě na rozcestí smrti a zavržení, pojd', ale dřív lituj svých hříchů.

Ztratil jsi roucho křestní nevinosti, nahrad' je tedy rouchem kajícího: pak i ty budeš moci vejít na královskou hostinu.

Předsevzetí: Budu hledět udržet si čistou duši častým zpytováním svědomí.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, nespokoj se tím, že mne zveš, nýbrž očisť mne svou krví při rozhršení a učíš mne hodným přijmouti Tě ve sv. přijímání.

SOBOTA.

„Mnoho jest povolaných, ale málo vyvolených.“ (v. 14.)

Málo je těch, kteří vyhovují pozvání.

Vyrazení a zájmy hmotné a časné působí mocněji než radost a sláva věčná.

Před slavnostmi náboženskými dává se přednost slavnostem světským, před zájmy duše a věčnosti zájmům těla a pozemským.

A tak přemnozí ztrácejí Boha i svou duši.

Předsevzetí: Budu raději v tom malém hloučku, neboť zástupy velké se ztrácejí pro věčnost.

Modlitba: Ó, Ježíši můj, zví mne a nuť mne. Budu-li klásti odpor a zdráhati se, užij, prosím, svatého násilí, jen abys mne zachránil, možno-li, i proti mé vůli.

NEDĚLE DVACÁTÁ PO SV. DUCHU.

Jan IV. 46–53.

„Ježíš přišel zase do Kány galilejské, kdež byl učinil vodu vínem.“ (v. 46.)

Chodíváme rádi na místa, kde jsme vykonali něco dobrého; ale jdeme tam jen proto, abychom tam vykonali něco ještě lepšího.

A kdybychom nemohli vykonati vše, co bychom si přáli, pak vykonejme aspoň to, co můžeme.

Nabídněme vody, nemáme-li nic lepšího: Pán Ježíš ji změnil ve víno tím, že nám připočte k zásluze ten náš dobrý skutek – třebaže nepatrný, ale – přece jen vykonaný z lásky k bližnímu.

Předsevzetí: Použiji každé příležitosti k vykonání něčeho dobrého.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, který dovedeš změnit slabost v sílu, učíš, pokorně prosím, tento zázrak i s mou duší.

PONDĚLÍ.

„A jeden úředník královský... prosil ho, aby přišel a uzdravil syna jeho.“ (v. 47.)

Ten mladík byl blízek smrti – „počínal umíratí“.

I kdybychom byli již v největší bídě, jen se utecme k Pánu Ježíši: On pomůže.

A i když již se zdá všecko ztraceno a všichni se vzdávají naděje, doufejme ještě: Pán Ježíš jediným slovem může vše zachrániti.

Ale než zakročí, čeká třeba jen na jediné slovo našich úst, jen jediný vzdech našeho srdce.

Předsevzetí: V každém pokušení, v každém soužení budu se utíkati k Pánu Ježíši.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, je mi dobře známa má bezmocnost, a proto se chci ve všech svých úzkostech utíkati k Tobě a jenom k Tobě.

ÚTERÝ.

„*Neuzříte-li divů a zázraků, neuvěříte.*“ (v. 48.)

Nač žádati věci mimořádných? Jděme cestou obvyklou. Vizme Pána Ježíše: není méně obdivuhodný a jeho božství nezáhá méně v obyčejném běhu života než v zázracích, které koná.

Tak i my: buďme důstojní, ale prosti i při vykonávání zcela nepatrných skutků.

Budeme-li konati všechno jako Pán Ježíš, budeme – aspoň v očích Božích – velikými.

Předsevzetí: Budu hleděti, abych konal vše dle požadavků svého stavu.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej mi pochopiti, že svatost nebo dokonce velikost nespočívá ve skutcích mimořádných, ani v zázracích, nýbrž v dokonalosti skutků běžných a obyčejných.

STŘEDA.

„*Pane, pojd', prve než umře syn můj.*“ (v. 49.)

Nedávaje se odbýti zdánlivou výčitkou otec mladíkův vytrvale opětuje svou prosbu.

Tak jednejme také i my.

I kdyby se nám zdálo, že nás Bůh odmítá, neztrácejme mysl, vytrvejme a prosme. Modlitba má mocný vliv na srdce Boží.

Předsevzetí: Vytrvám v modlitbě, dokud nebudu vyslyšen.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, nepokládej mi, prosím, za zlé, že Tě budu tak dlouho obtěžovati svými modlitbami, dokud se nedočkám uskutečnění těch plánů, které jsi mi vnukl, k Tvé slávě, k mému zdokonalení a ke spáse duší.

ČTVRTEK.

„*Jdi, syn tvůj je živ.*“ (v. 50.)

Víra obdrží všechno. Ovšem je možno, že nám někdy časné výhody tohoto světa budou odepřeny, zato ale budou nahrazeny dary řádu nadpřirozeného.

Prosme především o život duše – pak budeme jistě vyslyšeni.

Předsevzetí: Budu se modlití a přitom jednatí, budu jednatí a při tom se modlití.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dopřej mi, abych i já slyšel brzo z Tvých svatých úst to ujištění: Jdi, tvá duše žije, je uzdravena ze svých chyb.

PÁTEK.

„Člověk ten uvěřil slovu, které mu pravil Ježíš, a šel.“ (v. 50.)

Promluvil-li Pán Ježíš, ať již ústy představených nebo vnuknutím své milosti, věřme a jděme.

I když se nám to zdá neuvěřitelným a nemožným, jděme přec.

Nemožné se stane, neuvěřitelné se uskuteční: stačí, že Pán Ježíš promluvil...

A tak ten člověk – ještě než došel domů – potkal se svými služebníky, kteří mu šli naproti s radostnou zvěstí, že syn jeho žije.

Předsevzetí: Poslechnu vůle Boží hned, jakmile ji poznám.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, vnukni mi, prosím, víru ochotnou a živou, která by mne pudila přijmouti bez váhání všechny Tvé rozkazy a Tvá vnuknutí.

SOBOTA.

„I uvěřil on sám i celý dům jeho.“ (v. 53.)

Jsou různé stupně ve víře.

Ten úředník zpočátku prostě věří slovu Pána Ježíše, kterým mu ohlašovali uzdravení jeho syna.

Pak, když na své vlastní oči poznal pravdivost toho, co věřil, tu se jeho víra povznáší a šíří.

Povznáší se: neboť nyní již věří ve všemohoucnost Pána Ježíše a v jeho božství.

Šíří se: neboť on ji sděluje všem, na něž může jeho vliv působiti, celému svému domu.

„Uvěřil on sám i celý dům jeho.“

Předsevzetí: Uvěřím a uvidím.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, věřím, ale prosím, abys rozmnožil víru mnou a dej, abych za svou počáteční věrnost ve víře zasloužil si stále její zdokonalování.

NEDELE DVACÁTÁ PRVNÍ PO SV. DUCHU.

Mat. XVIII, 23–35.

„Podobno jest království nebeské člověku králi, který chtěl počet vésti se služebníky svými.“ (v. 23.)

Bůh bude od nás žádati účet, jak jsme používali všeho, co nám svěřil.

Duše i tělo, rozum i vůle, smysly, síla, zdraví, statky vezdejší, dary přirozené i dary milosti, to vše se má vztahovati a odnáseti jedině ke slávě a ke službě Boží.

Není ani skutku, ani slova, ba není ani žádosti nebo myšlenky, která by nebyla vyšetřena, souzena, odměněna nebo potrestána.

Budeme klásti počet i z každého slova zbytečného.

Předsevzetí: Budu každého večera zpytovati své svědomí, jako kdybych šel na Boží soud.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, který mne jednou budeš souditi, uděl mi té milosti, abych ušel odsouzení pravidelným zpytováním svědomí a častým vzbuzováním dokonalé lítosti.

PONDĚLÍ.

„Poshověj mi, a všechno zaplatím tobě.“ (v. 26.)

Hle, již celá léta mi Bůh poshovuje, již celá léta mu ukrádám – aspoň z části – to, čeho se mu má dostati.

Všechno ve mně by mělo přispívati k Boží slávě a k Boží službě, a zatím já obracím vše, nebo skoro vše, k svému užitku nebo spíše k své zkáze.

Myslím jen na sebe, miluji jen sebe, hledám ve svých slovech i skutcích jen svůj osobní prospěch.

A Bůh mi ještě neodňal užívání mých schopností, ještě mi neodňal tento život, jehož tak zneužívám.

Jaká to shovívavost!

Předsevzetí: Budu často obětovati Bohu vše, co jsem, a vše, co konám.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, prosím pokorně: poshověj mi ještě. Od nynějška chci vše konati jen k Tvé oslavě.

ÚTERÝ.

„I slitoval se pán nad služebníkem oním, propustil ho a dluh mu odpustil.“ (v. 27.)

Ale nejen že Bůh mi stále poshovuje, nejen že mi ponechává svých darů, on si mne nad to ještě uchovává pro svou službu nehledě k těm vytáčkám ustavičným, jimiž se proviňuji.

A na tom ještě není dosti: jakmile jen uznám svou nevěrnost a nevděčnost, již zapomíná na minulost a uděluje mi nové milosti pro budoucnost.

Předsevzetí: Budu hleděti nahraditi ztracený čas a věnovati se upřímně službě Pána Ježíše.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, abych nikdy nezapomenul na tu skutečnost, že odpouští-li mi Otec nebeský tak snadno můj dluh, je to jen za cenu Tvé krve, kterou jsi za nás dostiučinil; ať nezapomenu, že jsem a zůstanu Tvým dlužníkem po celou věčnost.

STŘEDA.

„I uchopil ho a hrdloval se s ním řka: Zaplat', cos dlužen.“ (v. 28.)

Tak jednal ten omilostněný služebník s jedním ze svých druhů, který mu dluhoval nekonečně méně.

Jedná-li se o omluvení našich chyb, třeba i těžkých, najdeme tisíc vhodných důvodů.

Ale když někdo pochybí vůči nám, i nejnepatrnější urážka je neomluvitelnou.

Objevíme tisíc důvodů pro odsouzení, ale ani jeden k omluvení.

Předsevzetí: Budu odpouštěti křivdy i zapomínati na ně.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, který jsi dovedl omlouvati i ty, kteří Tě na kříž přibíjeli, dej mi pochopiti tu pravou velikost duše, která spočívá v tom, že dovedeme odpouštěti křivdy a zapomínati na ně.

ČTVRTEK.

„Uzřevše pak služebníci jeho, co se událo, zarmoutili se velice.“ (v. 31.)

Nic nám tolik neškodí v očích těch, s nimiž žijeme, jako ta nemilosrdná přísnost, která nás činí nepřístupnými, neskromnými a nesmiřitelnými.

Ten, kdo nedovede nic snést, stává se sám nesnesitelným.

Také se nerado odpouští tomu, kdo sám nic neodpouští.

Předsevzetí: Budu rád přimhuřovati oči nad poklesky svých bližních.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, nedopouštěj, abych zarmucoval své bratry nesnášenlivostí vůči těm, kteří mne urazili snad ani nechtějíce a připomeň milostivě, že i já mám dosti chyb, které vyžadují shovívavosti.

PÁTEK.

„I rozhněval se pán a dal jej mučitelům, dokud by nezaplatil všeho dluhu.“ (v. 34.)

Zasloužíme slitování, nemáme-li ho sami k svým bratřím?

Nevyžadujeme příliš, nechceme-li, aby Bůh podobně jednal vůči nám?

Děsíme se očištění, a vším právem. A tam budeme museti odpykati i každé slovo marné.

Proto odpouštějme a promíjejme, co jsou nám dlužni, a Bůh nám také odpustí, co mu dlužíme.

Odpouštění křivd je tajuplným prostředkem ke zmírnění a ukrácení očištěvacích muk.

Předsevzetí: Budu často pomýšleti na přísnost Božích soudů, abych sám byl méně přísný ve svém posuzování bližních.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, zjemni mé srdce příkladem a vlivem svého božského Srdce tolik jemného a tolik pokorného, abych dovedl odpouštět a zapomínati všechny ty domnělé i skutečné křivdy.

SOBOTA.

„Tak i Otec můj nebeský učiní vám, jestliže neodpustíte jeden každý bratru svému ze srdcí svých.“ (v. 35.)

Ostatně, čím jsou všechny ty urážky nám učiněné u porovnání s těmi, jimiž my jsme se provinili proti Bohu?

Vždyť nejčastěji ty křivdy jsou jen domnělé.

Často nazýváme křivdou pouhé slovo, zákrok, způsob jednání vůči nám, což vše ve skutečnosti není než spravedlností, jíž se nám dostává, a spravedlností pevně postavenou na pravdě.

Ostatně taková urážka jen zřídka kdy nám působí škody duchovní a obyčejně nepoškozuje naše zájmy věčné.

Předsevzetí: Budu v urážkách, jichž se mi dostane, spatřovati jenom prostředek k usmíření a napravení vlastních chyb.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, abych poznal, že po tolika urážkách nejvyšší Dobrotы nemám práva býti tolik citlivý k urážkám, které mi vlastně více prospívají, než škodí.

NEDELE DVACÁTÁ DRUHÁ PO SV. DUCHU.

Mat. XXII, 15–21.

„Tehdy fariseové odešedše radili se, kterak by jej polapili v řeči.“ (v. 15.)

Mluvíme-li pravdu a konáme-li dobro, urazíme špatně a rozdráždíme pyšné a závistivé; od té chvíle nebudeme moci učiniti ani krok nebo promluvíti slovo, jež by nebylo hlídáno, posuzováno, vykládáno ve zlé a donášeno těm, kteří nad námi mají nějakou moc.

Proto bděmež nad každým slovem, bděmež nad celým svým chováním: buďme bezúhonní.

Předsevzetí: Budu na sebe dávatí tak pozor, jak mne hlídají moji nepřátelé.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, uděl mi, prosím pokorně, té opatrnosti a moudrosti, abych Tvou svatou věc neohrožoval pošetilým přeháněním, uděl mi té síly a pevnosti, abych nikdy nezradil pravdu bázlivostí a zbabělostí pod rouškou umírněnosti.

PONDĚLÍ.

„I poslali k němu učedníky své s herodiány.“ (v. 16.)

Fariseové, tolik hrdí a žárliví na svou vážnost měli si oškřívati straníky Idumejce Heroda.

Žezlo tohoto krále, cizího jejich národnosti, mělo je tížiti stejně jako jho římské.

A přec spojují se s nepřáteli náboženství, vlasti, i jejich vlastního panství za tím účelem, aby zahubili toho, jenž jediný chce a může spasiti Israele a osvoboditi,

který jediný může a chce zajistiti svému národu a jeho vůdcům panství vysoko povznesené nad politickou moc Herodů a Césarů.

Předsevzetí: Budu se spojovati s lidmi ušlechtilými k boji proti nepřátelům krále Ježíše Krista.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši; který jediný svou Církví jsi osvobodil národy a který svobodu pravou jim udržuješ, osviť ty zaslepence, kteří se sjednocují proti Tvé Církvi a proti Tobě, místo aby k Tobě láskou přilnuli.

ÚTERÝ.

„Mistře, víme, že pravdomluvný jsi a cestě Boží v pravdě učíš a nedbáš na nikoho.“ (v. 16.)

Třebas by pravdivé a zasloužené byly ty chváty, které se nám vzdávají, nesmíme přec důvěřovati těm, kteří nás oslovují s přílišnými poklonami: může to býti past nalíčená na naši důvěřivost.

Vynášejí naši moudrost, naši spravedlnost, naši nestrannost, ale nedůvěřujme jim! Hledí z nás vylákati nějaký projev proti autoritě nebo proti lásce k bližnímu. Vyklozoune-li nám nějaké takové slovo, jsme ztraceni.

Předsevzetí: Nedůvěřujme pochlebníkům.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, uděl mi té milosti, abych lidské chvály dovedl vždy vyslechnouti chladně, abych jim nepřikládal významu a hlavně abych se jimi nikdy nedal omámiti.

STŘEDA.

„Pověz nám tedy, co se tobě zdá: sluší-li dávatí daň císaři, či nikoli?“ (v. 17.)

Past je velmi chytře nalíčená.

Odpoví-li Ježíš: Je dovoleno platiti daně císaři, obžalují jej u lidu, že uznává panství římské nad Judskem a prohlásí jej za nepřítele vlasti.

Řekne-li, že není dovoleno daně císaři platiti, udají jej místodržiteli císařovu.

Herodiáni již čekají připraveni donésti vše svému králi, císařovu to nohsledovi.

Předsevzetí: Budu hodně opatrný ve svých stycích s lidmi ze světa.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, vnukni mi nedůvěru k těm, kteří se snaží podryvati půdu hlasatelům evangelia a obhájčům Církve.

ČTVRTEK.

„Ale Ježíš poznal zlobu jejich, řekl: Proč mě pokoušíte, pokrytci?“ (v. 18.)

Strhujme škrabošku pokrytci a poučme ho, že je znám.

Neboť holubičí prostota bez opatrnosti hadí je jen pošetilostí.

Ani láska k bližnímu, ani pokora, ani útrpnost nezabraňují nám nazvatí osoby a věci jejich pravým jménem.

Milujme se navzájem, ale pokrytce mějme v ošklivosti.

Učme se to od Pána Ježíše, který sice byl tichý a pokorný srdcem, ale přitom neustával označovati taškáře a zahanbovati je.

Předsevzetí: Budu brániti pravdu a spravedlnost bez obavy, že poraním ty, kteří je hledí potlačovati.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, pokorně prosím učíš mne prostým, ale opatrným, mírným, ale pevným, pokorným, ale nezávislým.

PÁTEK.

„Čí je tento obraz i nápis?“ (v. 20.)

Čí obraz a čí jméno je vryto v mém srdci?

Je to snad obraz a jméno císaře a světského panovníka?

Ano – myslím-li a toužím-li jen po těch statcích, po těch zábavách a hodnostech, které rozdává císař, pak jeho obraz je vryt v mém srdci a jeho jméno! Ale pak jsem také otrokem a poplatníkem císaře, to jest těch velmožů a boháčů světa.

Než přitom nikdy nebudu moci smazati všechny ty rysy obrazu Božího v mé duši.

Nikdy nebudu moci uvéstí v úplné zapomenutí jeho jméno a jeho zákon, který je vryt v nitru mé duše, aby mne osvěcoval a řídil, ale také aby mne soudil a odsoudil.

Předsevzetí: Chci si stále připomínati, že nosím jméno a obraz Boží ve své duši.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, obnov zase obraz Boží v mé duši a vryj tam jméno své i jméno Otce nebeského.

SOBOTA.

„Dávejte tedy, co jest císařovo, císaři, a co jest Božího, Bohu.“ (v. 21.)

Každému, co mu patří: císaři daň, poctu a službu zevnější a časnou, Bohu však poctu a službu všeobecnou, celkovou, vnitřní i zevnější, časnou i duchovní, poctu a hold za vše, co jsme, a za vše, co máme, i za vše, co můžeme.

Císaři pouze časné, Bohu však časné tak dobře jako duchovní, tělo tak dobře jako duši, zevnější tak dobře jako vnější.

Neboť není nic ani v nás ani mimo nás, na co by Bůh neměl práva plného a dokonalého.

Předsevzetí: Budu hleděti vším, i tou nejnepatrnější prací a činem, sloužiti Bohu a uctívati jej.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, který jsi všemohoucí jako nebeský Otec, Stvořitel nebe i země, uděl mi, prosím, té milosti a síly, abych se dovedl zcela, se vším, co jsem a co mám, zasvětití a obětovati Tomu, jehož jméno a obraz od křtu svatého je vryt v mé duši, a nedopouštěj, abych někdy tento čistý obraz pokálel hanbou těžkého hříchu.

NEDELE DVACÁTÁ TŘETÍ PO SV. DUCHU.

Mat. IX, 18–26.

„Aj představený jeden přistoupiv, klaněl se mu řka...“ (v. 18.)

Jsme-li v soužení, jděme k Ježíši!

Buď se v myšlenkách přenesme před jeho trůn, kde sedí na pravici svého Otce; nebo poklekněme před oltářem, kde ve svatostánku sídlí z lásky k nám.

A kdybychom byli i velmoži jako Jairus, který byl představeným synagogy, pokořme se, uznějme velebnost, moc a dobrotu Ježíšovu a pak mu s důvěrou vyložme své potřeby a svá přání.

Vždyť On může vše, co chce: a On chce pro nás jen dobro.

Předsevzetí: Až budu smuten a zarmoucen, půjdu k Ježíši přítomnému v nejsvětější Svátosti.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, utvrď mne v přesvědčení, že Tvoje dobrota stále na mne myslí, a oživ mou důvěru, abych se ve všech svých útrapách jen k Tobě utíkal.

PONDĚLÍ.

„*Pane, dcera má právě skonala, ale pojď, vlož na ni ruku svou, a bude žítí.*“ (v. 18.)

I kdyby naše duše byla již mrtva co do milosti pro těžký hřích, pojďme přec k Ježíši a řekněme mu:

Pane, moje duše hyne, ztrácí život duchovní, ale vztáhni ruku svou, pozvedni mne a duše moje bude žítí.

Předsevzetí: Po každém hříchu obrátím se lítostí k Pánu Ježíši.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, rozpomeň se, žes sestoupil s nebe a že zůstáváš na našich oltářích jen ke spáse hříšníků: smiluj se tedy nad mou bídou.

ÚTERÝ.

„*I vstal Ježíš a šel za ním i učedníci jeho.*“ (v. 19.)

Jedná-li se o posloužení, buďme vždy ochotni. Skutek platí více nežli slova.

Pán Ježíš beze slova povstává a jde za představeným synagogy Jairem. V chování i v řeči Spasitelově vyznačuje se přesnost a rozhodnost zároveň klidná i chvatná, pevná i mírná, která prozrazuje Boha.

Předsevzetí: Jedná-li se o slávu Boží nebo o posloužení bližnímu, nebudu ani váhati ani odkládati.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, ať vždy s poslušností ochotnou a rozhodnou následuji hlasu milosti, ať již mne volá k službě Boží nebo k pomoci bližnímu.

STŘEDA.

„*Dotknu-li se jen roucha jeho, budu uzdravena.*“ (v. 21.)

Ve sv. přijímání nejen že se dotýkáme Jeho roucha, to jest toho posvátného závoje, pod nímž se ukrývá, ale my se dotýkáme Jeho Samého.

A nejen že se Ho dotýkáme, my se s ním spojujeme co nejtěsněji stávající se účastni Jeho bytosti.

Nebo spíše On se spojuje s námi, takřka nás v sebe vtěluje, aby nám dal žítí svým životem.

Předsevzetí: Budu pevně důvěřovati ve všemohoucnost Pána Ježíše přítomného ve mně sv. přijímáním.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, uzdrav mne svým zbožným dotekem ve sv. přijímání od veškerých mých slabostí a chorob duše.

ČTVRTEK.

„Bud' dobré myslí, dcero, víra tvá tě uzdravila.“ (v. 22.)

Ta nemocná žena věřila, že pouhým dotknutím roucha Ježíšova bude uzdravena.

A víře nemůže Pán Ježíš odepřítí ničeho: vždyť se tu jedná o Jeho slovo i o Jeho čest.

O Jeho slovo: tolikráté již prohlásil, že vše je možné tomu, kdo věří; o Jeho čest: jak by mohl opustiti toho, kdo veškeru svou důvěru v něho skládá? Tím by byla ohrožena Jeho pravdomluvnost, Jeho dobrota i Jeho moc.

Tak pevná víra ubohé prosebnice donucuje takřka Pána k zázračnému zákroku, takže se zdá, jako by ne Pán Ježíš jí vracel zdraví, nýbrž její víra... *„Víra Tvá tě uzdravila.“*

Předsevzetí: Budu své skutky oživovati vírou.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, abych vždy spoléhal na Tvé slova neomylné a na Tvou dobrotu všemohoucí více než na svou sílu a na své námahy.

PÁTEK.

„Odejďte, neboť neumřela dívka, nýbrž spí.“ (v. 24.)

Někdy se nám zdá, že všechna naděje je marná. Po lidsku je veta po dokonalosti, o niž jsme usilovali, je veta po díle, které jsme se snažili vykonati: všude zánik, smrt.

A přec ještě nepřestáváme doufati! – Ta smrt je jen zdánlivá, A i kdyby byla skutečná, bude trvati tak kratičce, že bude jen jako spánek. *„Neumřela...., ale spí.“*

Předsevzetí: Nepřestanu nikdy doufati.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, třeba že se svět posmívá naší důvěře, třeba že i Církev Tvá se zdá býti někdy již ztracena, nepřestáváme důvěřovati v Tebe a pokorně prosíme: Budiž naší spásou.

SOBOTA.

„*A když byl vypuštěn zástup, vešel Ježíš a ujal ji za ruku její. I vstala dívka.*“ (v. 25.)

Chceme-li, aby Pán Ježíš vstoupil do našeho srdce, musíme z něho dřív vyhnati zástup, zástup různých myšlenek, žádostí a vášní.

A Pán Ježíš musí býti s námi, neboť jinak všechny naše skutky byly by mrtvy.

Jako z ruky Kristovy plynul život do ruky mrtvé dívky, tak naše ruka spojená s rukou Ježíšovou nabude tolik síly, že všechny naše skutky budou skutky života a záslužny pro život věčný.

Předsevzetí: Nechám se vésti Pánem Ježíšem.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, zažeh ze srdce mého vše, co jím zmítá a je děsí, vše, co mi překází naslouchati Tvému hlasu a přijímati Tvá vnuknutí. Uchop i mne za ruku, jinak zůstanu nehybný na cestě k záhubě.

NEDĚLE DVACÁTÁ ČTVRTÁ PO SV. DUCHU.

Mat. XXIV, 15–35.

„*Kdo to čte, rozumějš.*“ (v. 15.)

Svět sociální je knihou právě tak jako svět hmotný: i v něm lze čísti.

Převraty společenské, jichž jsme svědky, jsou obrazem a předzvěstí tohoto posledního převratu, který způsobí konečnou záhubu zlých a věčné vítězství spravedlivých.

Předsevzetí: Budu spatřovati ruku Boží ve všem, co se děje.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, pokorně prosím, osviť mne, abych dovedl osoby i věci tak posuzovati, jako Ty budeš posuzovati v poslední den.

PONDĚLÍ.

„*Neboť tehdy bude soužení veliké.*“ (v. 21.)

Bez boje není vítězství, bez vítězství není triumfu.

Veliké utrpení je přípravou na veliké projevení moudrosti, spravedlnosti a dobroty Pána a krále všemohoucího.

Ať živly se bouří, a se převracejí národy: stulme se k Bohu, a pak i za nejprudší bouře budeme klidni klidem Boha Samého.

Předsevzetí: I v utrpení zachovám klid.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, co bych se bál lidí, co bych se děsil rozkacených živlů, když Ty, Pán všehomíra, nade mnou bdíš? Jen, prosím pokorně, utvrď mne v důvěře, že dovedeš ochrániti své věrné.

ÚTERÝ.

„Povstanou falešní Kristové a falešní proroci.“ (v. 24.)

Ze všeho soužení nejhroznější je hlásání falešné nauky.

Protože blud – zvláště v otázkách náboženských – je ze všech pohrom nejžalostnější a nejzhubnější.

Hlad, mor, válka a podobné rány odnímají život tělesný; vášeň, neřest, ohledy lidské ponižují a zotročují srdce: ale zbývá přece ještě naděje, dokud základy rozumu a víry zůstávají v duši.

Je-li však duch otráven bludem, pak je veta po všem životě duchovním, mravním, náboženském.

Předsevzetí: Budu hleděti šířiti náboženské uvědomení.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, uděl mi síly k potírání bludu, odhalování falešných proroků a k zahanbení bezbožných.

STŘEDA.

„Kdekoliv bude tělo, tam shromáždí se i orlové.“ (v. 25.)

Tělo Ježíšovo je na kříži, kde je obětí, je na oltáři, kde je naším pokrmem, je v nebi, kde odpočívá ve věčné slávě: a konečně je uzříme přicházeti na zářivém oblaku v den soudu.

A všude, kde se nalézá, vábí k sobě orly, duše povznesené, duše silné, jichž zrak je čistý a pronikavý, duše, jichž vůle má vzlet volný, mohutný a rychlý.

Předsevzetí: Budu často navštěvovati nejsvětější Svátost oltářní.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dopřej mi, abych často zálétal k Tobě, abych se vznášel až k Tobě na křídlech rozumu a vůle, myšlenkami i touhami svými.

ČTVRTEK.

„*A tu ukáže se znamení Syna člověka na nebi.*“ (v. 30.)

Znamením Ježíše Krista, jeho slavnou korouhví, je kříž.

Kdo budou povoláni shromážďovati se kolem této vznešené korouhve?

Ti, kdož budou označeni znamením kříže; ti, jimž toto svaté znamení, vtisknuté na čelo, ústa a prsa kolikrát za den, nebylo pouhým bezmyšlenkovitým, marným pohybem; ti, kdo dovedli kříž trpělivě nésti za Kristem; ti, kdo dovedli křížovati své choutky a vášně; ti, kdo byli dopuštěním Božím křížováni a nereptali.

Předsevzetí: Budu se často zbožně žehnati svatým křížem.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, vnukni mi lásku ke kříži a odvahu kříž nésti. Neboť spásu přináší jen kříž: a proto nemohu ani sebe ani jiné spasiti než křížem.

PÁTEK.

„*Andělé shromáždí vyvolené jeho ode čtyř větrů.*“ (v. 31.)

Popatřme na vzkříšené a oslavené vyvolence shromážděné kolem Pána Ježíše. Každíčkový prášek jejich popele byl shledán a sebrán anděly Božími.

Stejně docela nic z toho, co patří k mystickému tělu Pána Ježíše, k jeho Církvi svaté, se neztrácí.

Ani jediný dobrý skutek, ani jediné dobré slovo, ani jediná dobrá žádost nebude zapomenuta v den soudu.

Předsevzetí: Budu hleděti, abych neztratil ani minuty, neboť čas je krátký.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, ochraňuj mne, abych neztratil ani okamžiku z tohoto života pomíjícího, abych pak v onom životě našel všechny ty okamžiky uprchlé přeměny v tolikero paprsků věčné slávy.

SOBOTA.

„*Nebe a země pominou, ale slova má nepomnou.*“ (v. 35.)

Jaká to pošetilost pachtiti se po statku pozemském nebo po slávě, která musí zajíti se zemí a s nebem.

Jen to je opravdu trvanlivé a nepomíjící, co spočívá na slově Ježíše Krista.

Každá myšlenka, každé slovo, každý skutek, který se nevztahuje k Ježíši, k Jeho oslavě nebo k Jeho službě, je neúčinný a bezcenný.

Předsevzetí: Cokoli budu konati, chci činiti ve jménu Otce, i Syna i Ducha Svatého, k větší slávě Boží.

Modlitba: Ó, Pane Ježíši, dej, abych se pevně přimkl k Tvému slovu a k Tvému příkladu, abych si uvědomil, že každé jiné slovo je marné, každý jiný příklad lichý, dej, abych vše, co budu konati, konal jen ve spojení s nejsvětějším Srdcem Tvým, nesmrtelný Králi věků. Amen.